

ЛОРАЛЕЙ

Душата на
ЗВЯРА

ПОРЕДИЦА "ПОРОДИТЕ" КНИГА 5

ЛОРА ЛЕЙ ДУШАТА НА ЗВЯРА

Превод: Illusion

chitanka.info

Майката природа има начин да накара и най-невъзможните двойки да си „паснат“. А какво би било по-невъзможно от нахална, независима президентска дъщеря, която не знае кога да си държи устата затворена, и самотния Койот, жадуващ за сладката, розова уста, която е решил да смири.

Гласуването на Закона за Породите наближава. Работата на Киова е да наблюдава Аманда, дъщерята на президента — да гледа, но да не пипа.

За мъж, който няма нищо, Аманда Мейрън е утоляване на глада, който го измъчва, сбъдването на всяка негова мечта — неща, в които никога не е смееел да вярва. Това, което чувства към нея, е повече от похот, повече от любов. Тя вдъхва живот в коравото му сърце, разтапя леда, който го защитава цял живот, и докосва част от него, за която е мислил, че е умряла заедно с душата му.

ПЪРВА ГЛАВА

Получено е съобщение от Съединението на Котешките породи, което гласи, че майор Даш Синклер от Армията на Съединените щати е показал положителен резултат като Вълча порода. Майор Синклер е първата известна Вълча порода, преживяла изстреблението, след новината за създаването им, разпространила се преди една година.

Американските военни и научните общности са побързали да уверят пресата, както и правителството, че може да има много малко от тези липсващи Породи и че шансовете за такова бягство са били нищожни по онова време, а ако има и други, наистина ще бъде едно чудо.

Лабораториите по целия свят, които бяха създали и отгледали войници Вълча порода, бяха премахнали тези същества по изричната заповед на главата на Съвета по генетика — не някой друг, а бившият вицепрезидент, Дъглас Файнъл. Разследванията на членовете на Съвета, чрез компютри и документи, иззети по време на съгласувания удар срещу намерените лаборатории, разкриха жестокост и пълна липса на човешки морал в създаването и обучаването на тези уникални създания. Зверствата, извършени от Съвета по генетика, техните охранители и учени, били класифицирани от мнозина като едно от най-ужасните престъпления, извършвани срещу живи същества.

Операция „Безразличие“ беше един голям удар, който премина международните граници и хвърли светлина в дълбочината на моралната поквара, която бе създала, обучила и убила мъже, жени и деца, тренирани за убийци и съвременни войници, създадени с цел да бъдат използвани срещу общото население през следващите години. Частна армия, която не знае милост.

Но, както твърдяха учените по цял свят, Породите, спасени от приличащите на концентрационен лагер условия, показват инстинктивна вътрешна чест или закон на природата. Докладите и данните от обучението ясно доказват, че Съветът по генетика се е провалил в управлението си. Той бе създал перфектния войник, но

такъв, който отказва да убива невинни и който, пред лицето на голямото страдание, поддържа лична чест, която по някакъв начин е била установена. Във всички Породи, освен в една. Породата на Койота. Тъмничари, в някои случаи дресьори или ексекютори, Койотите бяха възможният триумф на Съвета, поне според някои от докладите.

За съжаление, операция „Безразличие“ започна и тези силно охранявани лаборатории бяха атакувани, а творенията им бяха изклани — мъже, жени и деца бяха убити, за да се предотврати пускането на свобода на тези уникални, генетично променени хора.

Историята на майор Синклер за бягството му от лабораторията едва на десет годишна възраст и последвалото го пътешествие из социалните служби, като сирак под опеката на държавата, повдигна много въпроси за оцеляването на други скрити Породи. Породи, успели да избегнат първоначалното изстребление чрез чиста решителност и късмет.

Съветът по генетика бе разобличен с помощта на Меринъс Тайлър — съпруга и обявена за половинка на Калън Лайънс, лидер на Котешките породи, избягал от лабораторията в Ню Мексико преди повече от десетилетие. След като се разкриха пред света, Котешките породи усърдно започнаха да работят по целия свят, за да открият онези от братята си, които все още са държани в лабораториите, в които са създадени. По-малки, тайни лаборатории, които още работят за усъвършенстване на генетичната селекция, която ще създаде кръвожадни, логично мислещи, студенокръвни убийци, към които Съветът се стреми.

Към днешна дата, повече от сто Котешки породи заемат бившето имение на Съвета във Вирджиния и правят усилия за създаване на комфортна обстановка за бившите пленници, които намираха убежище там.

Обществата за „Чиста раса“ обаче вече се надигнаха. Това, което някога наричахме бели расисти, сега станаха кръвни расисти, които настояват за затваряне на Породите, с цел запазване на генетичните изменения, които носят, извън общото население. Новоизбраният президент, Върнън Мейрън, се бе присмял на тези искания, обявявайки Породите за не по-опасни от родените американци, ирландци или

други чужди националности преди векове. Но битката все още не е приключила.

Както се съобщава, атаките срещу Породите и тяхното общество са ескалирали през последните месеци и това ново развитие — Порода да живее сред нас, неизвестен, или като познат на хората, с които се е сражавал, или като съседа до нас — предизвика усложнения, с които президентът Мейрън трябваше да се справи. Осиновени деца и регистрирани като сираци пристигаха със стотици пред кабинетите на лекарите по цял свят с настояване да бъдат изследвани генетично, за да се докаже, че не носят ДНК на Породата. Расистки групи сега настояват тези изследвания да се изискват във всички лекарски кабинети, болници и здравни заведения.

Също така, се повдигна въпросът дали Вълците и Котките, които са избягали, сега бродят по света, както и Койотите, родени да бъдат техни надзиратели. Докладите посочват, че Койотите са създавани, отглеждани и тренирани за подобряване на ДНК-то. Множество американски учени твърдят, че могат да бъдат изключени от това, което се нарича чест на Породата — инстинктивният код на природата, за който всички Породи досега претендираха. Ако Койотите, в естественото си състояние, наистина нямат душа, тогава дали човекът, създаден с такова ДНК притежава съвест?

Със Закона за Породите, поставен пред Сената преди няколко седмици, въпросите, които се задаваха, ставаха все повече от просто правото на живот. Ако Законът влезеше в сила, щеше да даде на тези генетично променени същества автономия.

Това щеше да даде възможност за създаване на офанзива, озаглавена Нападение и Защита, където специално подбрани групи ще имат пълното одобрение на правителството да убиват без съд и присъда всяка група или групи, които се надигнат срещу съединението на Породите или отделни индивиди.

Един от законите, поставени за обсъждане, дори даваше възможност за екзекуция на всяка организация или частен гражданин, който съзнателно и по свое желание са изиграли роля в смъртта или нападението на такива отделни индивиди.

Освен това включваше и един закон, който много сенатори в момента обсъждаха дори още по-усилено, отколкото статута на Нападение и Защита. Беше озаглавен просто — Право да се чифтосват.

Този закон, казваха сенаторите, е прекалено неясен за разбиране. Както е посочено в устава, всяка половинка на Породата, мъжка или женска, се счита за чифтосана от Управителния съвет на Породите и ще бъде под защитата на Закона и под юрисдикцията на съществуващите и на всички бъдещи ратификации.

Този закон, ако се гласуваше за него, ще да даде на обществото на генетично променените хора пълна юрисдикция над себе си, без правителствено влияние в период от петдесет години. Управителният съвет ще се състои от няколко от водачите на Породите, включително Калън Лайънс, който ще оглави законодателния орган; Кейн Тайлър — брат на Меринъс Тайлър и движеща сила при ударите срещу лабораториите и сенатор Сам Тайлър — поддръжник на Закона, както и няколко учени, които вече са станали постоянни членове на Съединението на Породите във Вирджиния, след раждането на сина на Калън и Меринъс, Дейвид Лайънс, миналата година.

Поддръжниците уверяват обществото и пресата, че всички контрамерки са съгласувани в Закона, за да гарантират, че генетично променените хора и нормалното население могат да живеят в хармония. Те заявяват, че са наясно със страховете на населението като цяло, и се стремят да ги успокоят.

Но дали ние, хората, сме еволюирали до този етап, където различните могат да се приемат и да се живее с тях? Може ли една Породата да се движи измежду нас, освободена от предразсъдъците, които ние показвахме към другите раси в миналото? Учени и историци поставят под въпрос тази възможност...

ВТОРА ГЛАВА

Хелоуин. Пакост или лакомство. Забавления, призраци и таласъми.

Аманда ги обичаше. Тя се засмя, докато стоеше на вратата и подаваше лакомства на малките мускетари, като направи комплимент за костюмите на розовобузестите малки чудовища, облечени и натъкмени от родителите си.

Въздухът бе хладен и свеж, навън се свечеряваше, но атмосферата беше ободряваща и весела. Нямаше нищо, свързано с Хелоуин, което Аманда да не харесва. Това бе единственото събитие, в което не бе задължена да се появи в дома на баща си и да се преструва на мила млада дама, докато разговаря със скучни политици и застаряващи женкари. Вкъщи можеше да се отпусне, да гледа филм и да види радостта в очите на децата, които я посещаваха на предната веранда на къщата за лакомствата, които трябваше да им даде.

Облечена в дълъг червен костюм на дявол, тя привличаше доста заинтригувани мъжки погледи, но все пак бе достатъчно покрита, за да даде възможност на майките да общуват спокойно с нея. Дългата рокля беше тънка, но не прозрачна, падаше от кръста към бедрата ѝ като облак от червено съвършенство. Плътено прилепналият корсаж бе завързан под гърдите ѝ, а заоблените форми бяха обгърнати от мек муселин. Дългата ѝ кестенява коса бе оставена свободна и падаше до кръста ѝ, а на върха на главата ѝ стояха чифт малки червени рога.

Това бе обичайният ѝ костюм за Хелоуин. Чувстваше се секси, жива и независима. Особено тази година. Нейната първа официална година, далеч от ограниченията на семейството ѝ. Или поне почти далеч от него.

— Здравейте, госпожице Мейрън. — Кайли Брок заподскача нагоре по стъпалата. Малкият ѝ костюм на дяволче се показва, когато момиченцето я дари с усмивка, при която се показаха липсващи зъбки. — Аз изглеждам точно като теб.

Аманда погледна към майката. Тами Брок беше стройна, многообещаваща млада адвокатка, която живееше няколко къщи по-надолу. Със засмените си сини очи и иронично чувство за хумор, повъзрастната жена извъртя поглед към дъщеря си.

— Със сигурност, Кайли. — Аманда приклепна, заставайки на нивото на детето и пусна цяла шепа лакомства отворената му чанта. — Изплаши ли всички, в чиито къщи отиде за бонбони тази вечер?

Момиченцето погледна към върха на главата на Аманда и въздъхна дълбоко.

— О, да. Имам много бонбони. Но мама не можа да намери рога като твоите.

Детето се бе влюбило в костюма ѝ, когато тя го бе облякла в училище в деня преди партито за Хелуин. Особено рогата.

— Не е успяла? — Аманда се протегна към изправените, специално направени рога, които бе открила в един уникален малък магазин за подаръци, докато бе пазарувала със сестра си в Ню Йорк.

— Търсих навсякъде — засмя се Тами. — Дори в складовете за костюми, които снабдяват магазините. Сигурно ме помислиха за луда.

Аманда се засмя с нея.

— Знаеш ли какво, аз купих няколко чифта — тя вдигна рогата от главата си и закрепил малките гребени, които ги държаха на място, в червената перука, която Кайли носеше.

Очите на детето се ококориха, а бледото му лице пламна от удоволствие.

— Мои ли са? — попита то изумено, а сивите му очи грейнаха от щастие. — Само мои?

— Само твои. — Аманда се усмихна и прие развълнуваната прегръдка на малкото момиченце, докато майка му я гледаше с благодарност.

— Благодаря ти, Аманда — прошепна тя, когато Кайли заподскача надолу по стъпалата, за да се похвали със съкровището си на приятелите си. — Ти я направи щастлива тази вечер.

— Как се справя тя? — Кайли бе диагностицирана с рядко заболяване на кръвта преди година и това бе труден път за нея и родителите ѝ.

— Има добри дни, има и лоши — въздъхна Тами. — Почти се бях отказала да я извеждам тази вечер, но тя я очакваше с такова

нетърпение.

Аманда кимна.

— Уведоми ме, ако имаш нужда от нещо. — Прегърна другата жена силно и сърцето ѝ се разкъса при мисълта под какво напрежение живееше новата ѝ приятелка.

— Ще го направя — поклати глава Тами. — Ти също се грижи за себе си. Предполагам, да бъдеш дъщеря на президента точно сега, притежава повече недостатъци, отколкото предимства?

Аманда се изправи, а устните ѝ се извиха при иронията в коментара на другата жена.

— И това си има своите недостатъци — призна тя със смях, отново вадейки бонбони от отворените торбички, когато приближиха още няколко деца.

След бъркотията на президентските избори, протестите срещу Закона за Породите, техните права и всичко останало, свързано с тях, младата жена имаше нужда от почивка. Собствената ѝ работа се бе превърнала в една шега през последната година. Някога тя бе уважаван член на обществото, а сега бе трибуна за политическа риторика от директора на училището до шести клас, учениците и техните родители.

И ако това не бе достатъчно лошо, агентите от Тайните служби, които я придружаваха до работа и обратно, наистина бяха започнали да я дразнят. Тя не беше проклетия президент и бе леко разочарована от проблемите, които това започваше да ѝ причинява. Те действаха като бесни кучета-пазачи.

— Аманда, мога ли да ползвам стаята ти за малки момичета? — внезапно попита Тами тихо, а устните ѝ се извиха в напрегната усмивка. — На път съм да умра, а не искам да водя Кайли у дома. Само за минутка.

— Разбира се. — Аманда погледна назад към къщата. — Надолу по коридора и вляво.

— Връщам се веднага. — Тя мина бързо покрай нея и пое към къщата. — Кайли ще бъде добре с приятелите си за секунда, ако я гледаш.

Аманда погледна към малкото момиченце.

— Върви. Ще я наблюдавам.

Тя се засмя. Кайли все още се хвалеше с рогата. Аманда се облегна на рамката на вратата, наблюдавайки я внимателно. Обичаше деца и един ден искаше да си има свое. Понякога се питаше защо изчаква. Можеше да се омъжи двадесет пъти досега, ако искаше за съпруг някой от онези, които ѝ предлагаха. Обикновени, отегчителни мамини синчета, помисли си тя с въздишка, знаейки, че никога няма да стане.

— Благодаря. — Тами мина покрай нея малко по-късно, а очите ѝ се стрелнаха нервно към тротоара, където Кайли разговаряше с приятелите си.

— Спокойно, Тами. — Аманда се намръщи на напрегнатата усмивка, която ѝ отправи майката, преди да слезе бързо по стъпалата и подкани дъщеря си да тръгват надолу по улицата.

Къщата до тази на Аманда беше тъмна, без светлини, които да посрещнат малките пакостници. Тя се намръщи към вратата на долепената до нейната къща и изсумтя.

Там бе настанен отрядът на Тайните служби, който баща ѝ бе наел за нея. Тъпанари.

Младата жена затвори вратата, след като раздаде и последните си лакомства и се върна обратно във всекидневната на просторната си къща. Тогава се закова рязко на място. Очите ѝ се разшириха уплашено, когато зърна облечените в черно фигури, стоящи в коридора.

Погледът ѝ се насочи към алармената система на другата стена, намираща се прекалено далеч, за да я задейства ръчно, но успя да види червената лампичка, която показваше, че задната врата е деактивирана. Мили Боже! Сигурно Тами бе изключила алармата. Но защо?

Добре, а къде са тъпаците сега, когато има нужда от тях? — помисли си тя трескаво. Трябваше да са получили сигнал, че задната врата е отключена, както и предната, докато тя беше отвън. Те бяха толкова стриктни, че трябваше веднага да дотичат, за да проверят какво става, или поне така смяташе Аманда.

— Мога ли да ви помогна? — изписка тя истерично, развеселена от учтивата фаза, която се изплъзна от устните ѝ, докато се облягаше на вратата, която току-що бе затворила. За един кратък миг младата жена разбра, че е била измамена.

Бяха четирима. Това бе повече, отколкото обучението ѝ за самозащита можеше да се справи наведнъж, това бе сигурно. Лицата им бяха покрити с маски, но нищо не можеше да скрие дивата омраза в очите им. Аманда преглътна тежко, питайки се какви са шансовете ѝ за бягство. А те не изглеждаха добри.

— Да, можеш — един от тях пристъпи напред и светлосините му очи блеснаха свирепо, когато вдигна пистолета, който държеше небрежно в ръка и го насочи към главата ѝ. — Можеш да дойдеш тихо или мога да те застрелям. Изборът е твой.

— Имам право на избор?! — Аманда примигна с подигравателна невинност. — О, уау. Мога ли да помисля известно време?

Тя почти потрепери от сарказма си. Лош ход. Сарказмът и оръжията не бяха добра комбинация.

Светлосините очи се присвиха срещу нея. Когато мъжът свали предпазителя, звукът рикошира през тялото ѝ и я накара да трепне ужасено.

— Наистина ли искаш да поемеш този риск, г-це Мейрън? — попита я тихо. — Би могло да бъде смъртоносно.

Аманда пое дълбоко дъх и преглътна трудно. Мразеше изборите. Куршум или съдба, може би по-лоша и от смъртта? Ако беше голяма, много голяма късметлийка, изстрелът само щеше да я рани и да привлече достатъчно внимание... Не, заглушител. Проклятие.

Тя стоеше мълчалива, неподвижна, изправена пред тях, когато с ъгълчето на окото си зърна светлина. Нямаше просто така да ги остави спокойно да я заловят. Само Бог знаеше кои бяха те.

Похитителят направи още една стъпка и тя скочи. Ръката ѝ удари ключа за осветлението и жената хукна към вратата, бутна назад ключалката, завъртя бравата и изкрещя с цяло гърло. Секунда след като звукът разкъса тишината, тъмнината се спусна над нея.

По дяволите. Умирането нямаше да се окаже забавно...

ТРЕТА ГЛАВА

Да се правиш на бавачка беше кофти работа. Киова се облегна назад в седалката на луксозния Лексус, погледна към малкия дявол, който раздаваше бонбони като кралски ласки, и потисна едно възбудено ръмжение. Правеше това в продължение на цяла седмица и въздействието му бе ужасно неприятно. А този костюм не помагаше изобщо.

Тя се усмихваше на децата и лицето ѝ сияеше от удоволствие към всяко едно, което отидеше до вратата ѝ, само за да стане спокойно и учтиво, когато разговаря с родителите. Държеше се резервирано и овладяно, но Киова можеше да усети огъня, който бушуваше вътре в нея.

Проклетата жена, да я наблюдава не бе най-умният му ход. Трябваше да каже на Даш Синклер да върви по дяволите, когато го потърси с молбата да се стане част от тази лудост. Светът не искаше да приеме Породите. Президентът Мейрън можеше да гласува и сто закона за Породите, но пак нямаше да има разлика. Те бяха прекалено различни. Даш и Калън Лайънс бяха сигурни, че това би могло да се случи. Точно както бяха сигурни, че Киова може да помогне.

Мъжът изсумтя при тази мисъл. Един Койот да общува с Лъвови и Вълци? Какво ще последва?

Той се размърда в кожената седалка, намествайки пениса си и направи гримаса при усещането на набъбналата плът. Точно от това имаше нужда — една ерекция заради сладката малка дъщеря на президента. Това гарантираше, че ще преследва и убива като жалкото животно, което бе създаден да бъде, мислеше си той подигравателно.

Докато Киова наблюдаваше предната врата, тя внезапно се отвори и един приглушен женски вик едва достигна до него. След това вратата се затвори също толкова бързо. Погледът му се премести към съседната сграда, но долепената къща, която използваше екипът на Тайните служби, бе тъмна и тиха. Нямаше никаква светлина, не прозвуча аларма.

Очите му се присвиха, докато сканираше почти безлюдната улица. Имаше костюмирани деца по-нагоре и по-надолу, но нямаше никой достатъчно близо, който да чуе внезапния вик. Ругаейки, Киова извади пистолета Глок от колана на панталоните си и изхвърча бързо от автомобила. Приведен ниско, той притича между колите, след това до оградата, която обграждаше малката двуетажна сграда.

Те нямаше да я изведат от предния вход, щяха да имат кола отзад. По дяволите, къде бяха бодигардовете ѝ, неспособните тъпаци от Тайните служби, наети да я защитават? Той лично не се нуждаеше от тези глупости. Предполагаше се, че трябва да бъде резервен вариант, нищо повече, а не проклета кавалерия.

Докато се движеше в сенките и заобикаляше предпазливо оградата, Киова видя микробуса. Черна маска закриваше лицето на нетърпеливия шофьор. Породата се придвижи в мрака като вдишваше свежия нощен въздух, за да се увери, че няма други пазачи отвън. Погледът му се насочи към шофьора, но нямаше признаци за друг човек в микробуса.

Глупак. Глупак, изрече той тихо и яростно, след което постави бързо заглушителя на пистолета си и стреля. Похитителят се свлече незабавно и в същия миг вратата се отвори. Преминавайки бързо покрай оградата, Киова дръпна първия мъж, който излезе през вратата, ръцете му се обвиха около главата му и я извиха енергично. Захвърли тялото още преди тъпият звук да секне. Изненадан, вторият човек бе също толкова лесен за отстраняване. Привеждайки се ниско, Киова едва избегна един куршум, преди да стреля отново и да обезвреди и третия. Не им отне много време на тези момчета да разберат, че са били заловени, помисли си Породата подигравателно.

Започнаха да лаят кучета и се чува гласове, когато четвъртият насочи пистолета си към слепоочието на изпадналата в безсъзнание жена, която държеше. Обучението може да се окаже чудесно нещо, помисли си дистанцирано Киова, като протегна ръка и стреля пръв, след което улови товара на падащия нападател.

Сега какво? По дяволите, не се нуждаеше от това.

Премятайки я през рамо, той тръгна към микробуса, издърпа тялото на мъртвия шофьор от седалката на земята и се настани на мястото му. Пусна момичето на пода, запали двигателя и потегли, докато улицата се обливаше в светлина.

Мамка му, наистина не се нуждаеше от това. Просто трябваше да я наблюдава. Да я наблюдава и да се увери, че групата глупаци няма да се провалят в работата си, като оставят кръвните расисти да издебнат президента Мейрън, правейки опит за покушение над дъщеря му.

Агентите от Тайните служби бяха опитни. Експерти в защитаването на Първите дъщери. Най-добрите от най-добрите. А сега бяха или мъртви, или спяха по време на работа, докато той оставаше с Момиченцето.

Щеше да я остави някъде, да направи бързо и кратко телефонно обаждане до най-близкия полицейски участък и това е. Лесно и просто.

Глупости.

Щом копелетата я бяха хванали толкова лесно този път, тогава лайната скоро щяха да ударят вентилатора. Никой, абсолютно никой, не можеше да залови дъщерята на президента толкова лесно, без помощ от вътре. Мамка му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Един час по-късно, Киова паркира обикновения бял микробус зад един мотел, след като бе обикалял по-дълго, отколкото му се искаше да си признае, и понесе все още припадналия си товар в мотелската стая. Никой не го бе проследил, но той не бе толкова глупав, за да допусне, че някой там навън нямаше да потърси микробуса. Операция като тази, не се провеждаше без подкрепление.

С енергични движения, Киова върза Аманда и запуши устата ѝ, макар че ако трябваше да бъде честен, тя не изглеждаше така, сякаш скоро ще тръгне нанякъде. Въпреки това мъжът предпочиташе да е подготвен и предпазлив.

Огледа я внимателно. Тя дишаше нормално, подутината на главата ѝ не изглеждаше прекалено голяма.

Трябваше да се отърве от онзи проклет микробус и да направи едно телефонно обаждане. По дяволите, това беше последният път, когато прави услуга на Даш или на Саймън. Знаеше, че да се забърква с този шарлатанин и неговия харем е тъпа идея. Наистина тъпа.

Мъжът се загледа надолу в Спящата красавица с гримаса на лицето си и ръце, подпрени на бедрата. Помисли си, че за малкото време, в което нямаше да го има, тя щеше да оцелее и едва ли щеше да се задуши заради запушената си уста. Мразеше да поема рискове, но, по дяволите, нямаше никакъв избор. Микробусът беше като фар за лошите момчета и ако щеше да се пролива кръв, Киова искаше да се увери, че няма да е неговата. След тази мисъл, той се обърна и излезе от стаята.

Заряза микробуса на едно сметище на около десет мили извън града, след което пое към най-близкия уличен телефон и си повика такси. Шофьорът бе леко подпийнал, но като се изключи това, че го повъртя малко из квартала, много скоро го отведе до мотела му.

Там Киова се запрепва към стаята си, отвори вратата и после я затвори силно.

Е, поне момиченцето още дишаше. Не беше много трудно да я погледне, но проклет да бъде, ако искаше проблеми.

Извади мобилния телефон от джоба си и направи едно много важно обаждане.

— Здравсти скъпи, какво мога да направя за теб? — гласът бе достатъчен да накара пениса на всеки мъж да потрепне. За съжаление, Киова беше прекалено ядосан, за да позволи на този орган да има думата.

— Измъкни ме — каза остро кода за спешна среща. — Аз съм в Лейзи оук ин. Колко бързо можеш да дойдеш?

Последва кратко мълчание.

— Един час — отговори жената, а дрезгавият ѝ глас не показваше ни най-малка загриженост, че ситуацията в момента е опасна. — Имаш ли презерватив?

На Киова му се прииска да извърти очи при този въпрос. Дъщерята на Мейрън бе смятана за щит между успеха или провала по отношение на най-важния Закон за Породите, поставен за гласуване — на даването на автономия и правото да се защитават и да убиват нападателите си, без предварителен съд. Ако Аманда Мейрън останеше в безопасност и щастлива, президентът щеше да гласува със съвестта си. Но ако тя бъдеше използвана срещу него и държана като застраховка срещу отрицателния му вот, тогава Породите можеха да си заврат главите между краката и да си целунат задниците за довиждане. Мейрън щеше да ги прати по дяволите, за да запази живота на дъщеря си, без изобщо да се замисли.

— Имам шибан презерватив, по дяволите — изръмжа Киова, като погледна отново към момичето. — Сега си докарай задника тук.

— Ти си толкова романтичен — въздъхна жената раздражено. — Може би трябва да те напляскам заради това.

— Тогава не забравяй камшика — изсумтя той. — Ще имаш нужда от него. Сега се размърдай.

Мъжът прекъсна разговора, след това се облегна назад в стола си и започна да съзерцава малката си пленница. Той изсумтя при мисълта, че просто трябваше, както по-рано, да стои отвън и да следи къщата за проблеми, вместо да стои с нея. Саймън Куотърс и неговите малки кобилки по-добре да си стегнат задниците и да ги докарат тук бързо, защото той не бе в настроение за това.

Саймън щеше да поеме дъщерята на президента в свои ръце след час и щеше да я скрие на някое хубаво и безопасно място, а Киова щеше да тръгне на лов. При тази мисъл Породата замръзна. Защо, по дяволите, го бе грижа?

Тогава очите му се върнаха отново на жената. Петното от кръв на челото ѝ, където бе ударена, накара яростта вътре в него отново да се надигне. Проклятие, нямаше нужда да я удрят, помисли си той. На копелетата, които се опитаха да я отвлекат, не им пукаше дали са я убили или не. Всичко, което ги интересуваше, бяха фанатичните им планове и безумни предразсъдъци. Да, да отиде на лов бе дяволски добра идея. Кръвните расисти заразяваха обществото и вече бяха започнали да му лазят по нервите, така или иначе.

Киова се размърда в стола си и направи гримаса при усещането на ерекцията, надигаща се в дънките му. Колкото повече я гледаше, толкова по-твърд ставаше. А това беше лошо. Много лошо. Никога не бе имал проблем с отделянето на страстта от работата и само тогава, когато бе напълно необходимо, двете се припокриваха. Обаче бе дяволски трудно да ги раздели сега, докато я наблюдаваше. А това бе една от ситуациите, в които не просто бе ненужно, но и дяволски глупаво.

Като въздъхна уморено, Киова се изправи на крака и махна ивицата плат, която запушваше устата ѝ. Жената изглежда дишаше добре, но той не искаше да поема никакви рискове. След като направи това, се върна на стола си и отново се вторачи в нея. Можеше да свикне да я гледа в това легло, помисли си той.

Тя бе красива. Дългата ѝ кестенява коса се стелеше като плътен воал около крехкото тяло, а този костюм беше адски възбуждащ. Съблазнително червен, почти прозрачен, корсажът прилепваше под гърдите ѝ, надигайки ги над ниското деколте. Плътта ѝ беше бледа и приличаше на мека коприна. Устата ѝ изглеждаше като розова пъпка. Пенисът на младия мъж трепна при вида ѝ — червена и дяволски изкусителна. Уста, която можеше да даде на един човек повече екстаз, отколкото има право да получи. Да не говорим за Породата.

Докато се взираше в нея, от изкусително извитите ѝ устни се откъсна тих стон, дългите мигли запърхаха и се отвориха леко. Киова се премести от стола и като я гледаше внимателно, се отпусна на леглото до нея и притисна длан към устата ѝ тъкмо на време.

Приглушеният вик бе придружен от неистово извиване на тялото ѝ, когато той се премести и се отпусна тежко върху нея, взирайки се в очите ѝ — тези дълбоки, загадъчни лешникови очи, които можеха да накарат всеки зрял мъж да заплаче.

Нюанси на кафяво, зелено и синьо се сливаха в малки цветни точки, които от това разстояние бяха почти хипнотизиращи. Сега очите ѝ бяха разширени от страх и възмущение. О, Боже! Тази ерекция, която бе на път да го погуби, бе притисната към долната част на корема ѝ и Киова бе сигурен, че тя е причината за възмущението и искрите от гореща ярост, които блестяха в погледа ѝ.

— Успокой се — промърмори Киова, гледайки я внимателно, като си позволи да се наслади на усещането на стройното тяло под него. — Аз няма да те нараня.

Да, сякаш тя щеше да повярва на това, помисли си мъжът, особено с тази ерекция, която я пробуждаше, и въжетата, държащи я неподвижна.

Приглушеният ѝ вик в дланта му го увери, че е бил прав.

— Виж, госпожице, ако исках да си мъртва, вече щеше да си — пошегува се той. — Ако исках да се страхуваш и да си под мой контрол, ти щеше да си със запушена уста, а не само вързана. Сега, аз не си играя на шибан сър Галахард, така че можеш да се успокоиш, ако не искаш с писъците си да покажеш на онези приятелчета, които те нападнаха, че си жива и здрава. Искам да млъкнеш и да обещаеш да не крещиш или ще натикам един от чорапите си в устата си? Повярвай ми, това не е добра алтернатива.

Тя примигна към него изненадано.

— Ще бъдеш ли добро момиче? — измърмори Породата. — Или мога да лежа тук, докато се уморя и се възползвам от онзи чорап?

Хубави, красиви очи.

Аманда пое дълбоко дъх и ноздрите ѝ пламнаха, но стихна под него.

— Ще бъдеш ли тиха?

Момичето кимна отсечено.

Докато я гледаше я подозрително, Киова започна да надига дланта си. Отдръпна я бавно, подготвяйки се да се изправи от нея, ако тя удържи на думата си. Беше толкова мека и сладка така излегната, но той имаше чувството... Мамка му!

Устата ѝ се отвори и щеше издаде пронизителен вик, ако той не бе навел глава и не го бе уловил с устни.

Тъпа, много тъпа идея. Мили Боже, устните ѝ бяха толкова меки и нежни, а устата ѝ — топла, съблазнителна пещера, която го приканваше.

Ръцете му сграбчиха китките ѝ, а ноктите на тънките ѝ пръсти се впиха в плътта му. Въжетата я държаха здраво, но той ѝ предостави ръцете си, за да бъдат прободени от тези деликатни малки нокти. Нещо, което да облекчи нуждата от насилие, която знаеше, че сигурно бушува вътре в нея.

Господи, устните ѝ бяха толкова меки.

Киова се взря в очите ѝ и усети разтърсващ електрически ток до стъпалата на краката си, когато езикът му облиза съвършената розова пъпка. Тя имаше вкус на нещо деликатно, пристрастяващо и чувство на гореща лудост заля мозъка му, когато гладът се надигна вътре в него.

Младата жена изглеждаше замаяна и се взираше в него, а сините точки в лешниковите очи потъмняха, когато той отново облиза устните ѝ. Киова искаше само да ѝ попречи да крещи, да я накара да замълчи възможно най-бързо, без да я наранява. Но не бе очаквал това.

Той премести ръцете си, измъквайки ги от хватката ѝ, за да ги зарови в косата ѝ, където можеше да почувства копринената им мекота, да я задържи неподвижна и в същото време да проникне по-дълбоко в устата ѝ.

Палците му притиснаха челюстта ѝ, за да възпрат острите ѝ малки зъби, в случай че ѝ хрумне да го ухапе, и принуждавайки я да ги отвори достатъчно, за да тласне рязко езика си в устата ѝ.

Господи, болеше го. Езикът му пулсираше от желание да я вкуси, да докосне нейния, докато Киова гледаше как миглите ѝ се спускат, а очите ѝ потъмняват.

Сладък мед изпълни сетивата му и примами вкусовите му рецептори. По дяволите, вкусът ѝ бе прекрасен. Като лято. Невинен. Нещо, което той никога не бе познавал или смяташе, че е прекалено стар, за да вярва, че би могло да съществува. Но то съществуваше, точно тук, точно сега, и вкусът му изпълваше сетивата му.

Проклятие, не се нуждаеше от това. Преди да почувства още по-голяма слабост, той отдръпна устни от нейните, взе ивицата плат с

възел на нея, разкъсана по дължина от калъфка за възглавница, който бе използвал по-рано, и набута възела между разтворените ѝ устни, след което бързо го завърза зад главата ѝ, докато приглушените ѝ виковете и неистова борба ужилваха съвестта, която той не би трябвало да има.

— Съжалявам за това. — Киова издиша тежко и седна до нея, докато тя го гледаше яростно. — Но наистина не искам да рискувам да закрепещиш, че те убивам, като така погубиш и двама ни.

Това крещеше тя, докато се дърпаше и извиваше във въздетата, а красивите ѝ очи обещаваха жестоко отмъщение, докато най-накрая утихна изтощено.

— Виж, дори имах намерение да ти дам нещо за това гадно главоболие, което се обзалагам, че имаш. — Мъжът се усмихна в отговор на убийствения ѝ поглед. — Боли доста лошо, а?

Аманда се извърна настрани, ноздрите ѝ пламтяха от ярост, лицето ѝ бе зачервено, а гърдите ѝ потрепваха от вълнение. Тези проклетци, красиви гърди. С перфектно стегнати малки зърна.

Те се надигаха над плътно прилепналия червен корсаж и копринения плат отдолу. Твърди закръглени полукълба с изненадващо корави, заострени зърна. Очите на младия мъж се присвиха при очевидните признаци на възбуда, penisът му трепна в дънките, а устата му се овлажни за вкуса им.

Киова се протегна и позволи кокалчетата на пръстите му да погаят голата кожа на горната част на извивките.

Очите на Аманда се върнаха отново на него, разширени и изпълнени със страх и възбуда.

— Зърната ти винаги ли се втвърдяват, когато си отвлечена? — опита да се пошегува той, но стегнатите малки пъпки бяха точно под пръстите му, по-примамливи, отколкото можеше да си представи.

Жената дишаше тежко сега, погледът ѝ беше отчаян, а страните ѝ пламнаха, когато поклати глава отрицателно.

— Не?

Еластичното деколте се поддаде лесно на пръстите му, когато погалиха стегнатите извивки. Те също бяха пламнали, а тъмнорозовите зърна стояха твърди и спокойни, когато платът се плъзна по тях.

О, човече, той щеше да отиде в ада заради това, със сигурност.

Еластичната закопчалка под твърдите хълмчета ги повдигаше по-високо, карайки сладките малки зърна да гледат директно към тавана. Пъпките бяха изненадващо набъбнали и възбудени. Това не беше страх. Това беше тялото ѝ, изискващо облекчение.

Наричайки себе си със седем различни думи за глупак, Киова позволи на пръстите си да се плъзнат към една от твърдите малки точки, преди палецът и показалецът му да я уловят и да я подръпнат решително, докато наблюдава жената внимателно.

Не очакваше реакцията ѝ. Тя потрепери и се изви, когато сексуалната тръпка разтърси дребното ѝ тяло.

— Мамка му — Киова беше в пламъци, почти се тресеше, когато накъсан тих стон премина през възела на устата ѝ и главата му се сведе.

Безпомощна и всепоглъщаща страст го обхвана толкова силно, толкова бързо, че се почувства като упоен, неспособен да се владее пред нея. Устата му се разтвори и обхвана потръпващото връхче, привлече го вътре в себе си, засмука го яростно, когато се наведе над нея. Езикът му се изви около него, Аманда потрепери и се повдигна по-близо, притискайки зърното си по-силно към езика му, когато той започна да пирува.

ПЕТА ГЛАВА

Това не можеше да се случва в действителност. Аманда трепереше под течния огън на устата на непознатия. Непознат! О, Господи, не можеше да прави това с един непознат, да се извива по-близо и да се опитва да притисне гърдата си по-дълбоко в ненаситната му уста, докато езикът му се обвива около зърното ѝ като мокро кадифе.

Не! Тя стенеше отчаяно. Откъде беше дошъл този огън? Този, който се стрелваше от зърното към утробата ѝ и който караше корема ѝ да се свива конвулсивно в спазми на безкрайна, агонизираща възбуда. И не беше задъхана. Не беше тя.

Но беше.

Младата жена крещеше зад ивицата плат на устата ѝ, а ръцете ѝ се стиснаха в юмруци, когато зъбите му уловиха зърното ѝ, захапах го и замряха там, а една светкавица от влажно електричество запращя между бедрата ѝ.

Устните, зъбите и езикът му обработваха мястото, докато то стана толкова чувствително, че Аманда не можеше да мисли за нищо друго, освен за още. Нуждаеше се от повече. Искаше мъжът да го засмуче дълбоко и силно, зъбите му да изпращат тази любопитна смесица от удоволствие и болка до дълбините на вагината ѝ, докато клиторът ѝ набъбне и започне да моли за внимание.

— Боже, вкусът ти е толкова хубав — промърмори непознатият, секунда преди да притегли малкото връхче дълбоко и силно, засмуквайки го в устата си. Една експлозия от брутално усещане прониза цялото ѝ тяло.

Аманда се изви под него, бедрата ѝ се повдигнаха, когато той се наведе над нея, и отчаяни скимтящи звуци се изплъзнаха от превръзката на устата ѝ, когато пръстите му започнаха да си играят с другото зърно. Приглушеният ѝ вик, когато тялото ѝ настоя за още, я шокира до дъното на душата ѝ, но не отслаби ужасяващото, безумно удоволствие, прозиращо през него.

Тогава пръстите му я стиснаха по-силно, хватката му стана по-здрава, а зъбите му одраскаха другото връхче. О, Боже, болеше от удоволствие, което тя знаеше, че ще я докара до лудост. Искаше повече, имаше нужда от повече. Само още малко и тежкото, мъчително напрежение точно зад клитора ѝ, щеше да се отприщи, освобождавайки течния огън, разливащ се от вагината ѝ.

— Мамка му. Харесва ти, нали? — мъжът надигна глава и очите му се присвиха към нейните, когато пръстите му стиснаха зърното, което измъчваха.

Аманда изкрещя, главата ѝ се притисна отново към матрака, докато тя се бореше със съкрушителния водопад от брутално удоволствие.

Още.

Имаше нужда от още.

Не можеше да понесе нарастващото напрежение и невероятния сексуален глад, които сякаш се надигаха от една тъмна, скрита част на душата ѝ. Глад, който, като живо същество, дълбаеше в самите дълбини на утробата ѝ и изпращаше пламъци, изгарящи пулсиращата пъпка на клитора ѝ.

Още... Тя крещеше думата иззад превръзката, докато той се взираше надолу в нея.

О, Господи! Какво ѝ ставаше? Дали този удар по главата не бе превъртял някакъв сексуален ключ, който не е знаела, че съществува?

Какво ѝ бе сторил този непознат?

Той подръпна зърното ѝ отново и погледът ѝ стана стъклен, докато се бореше за въздух.

Да. Да. Точно така.

Златна, огнена вълна от усещане заля тялото ѝ и накара плътта ѝ да изтръпне, като я наелектризира.

— По дяволите — мъжът също дишаше тежко.

Черните му очи бяха като бездънни езера от гореща страст, тъмните му скули пламтяха, а устните му бяха изтеглени в строга линия на контрол, докато тя се гърчеше под натиска му.

— Какво искаш, бейби? — прошепна той тогава и по лицето му се разля порочна чувственост, която му придаде мрачен и опасен вид.

Аманда се изви към него и се задъха, когато пръстите му още веднъж подръпнаха зърната. Искаше отново да усети устата му там.

Искаше да почувства как устните и зъбите му ги докосват и подръпват, карайки онези малки светкавици от болезнено удоволствие да стягат утробата ѝ.

Искаше да узнае името му.

Главата му се сведе отново и на нея вече не ѝ пукаше как е името му. Устата му беше гореща, езикът му — инструмент за мъчения, когато одраска и подразни заострената плът и разтърси сетивата ѝ от наслада.

Тогава зъбите му я захапаха, изпращайки огнени късчета болезнено удоволствие, които експлодираха в утробата ѝ.

Главата ѝ се мятеше на леглото, ръцете и краката ѝ се напрягаха срещу въздетата, а клиторът ѝ беше измъчено кълбо от нерви, толкова копнеещо за освобождение, че всичко, за което можеше да мисли Аманда, бе нарастващата болка.

— Мамка му — мъжът дишаше тежко и неравно, когато главата му се повдигна и езикът му облиза вече влажните му устни. Хладният въздух в стаята накара зърната ѝ да настръхнат още повече.

Моля. Тя искаше да изкрещи думата.

— Мамка му — той развърза бързо превръзката, но преди Аманда да успее да помоли, устните му покриха нейните, а езикът му се гмурна дълбините на устата ѝ.

Този вкус. Мед и подправки. Езикът ѝ се сля с неговия, устните ѝ го обгърнаха, когато го засмука в устата си, и усети как вкусът се засили. Ръцете му уловиха главата ѝ, задържайки я към него и езикът му започна да я обладава с горещи, властни тласъци.

Тениската му се потърка в зърната ѝ, когато той се наведе над нея, без да я докосва никъде другаде, подлудявайки я от желание за повече. А тя имаше нужда от повече. Аманда изскимтя от желание, извиваше се върху леглото, докато от гърлото ѝ се откъсваха отчаяни мяукащи стонове.

Когато Киова надигна глава, тя се взря в него умолително.

— Накарай го да спре — изпъшка жената. — Моля те, накарай го да спре.

— Какво? — задъхваше се той, докато я гледаше, а погледът му бе съсредоточен върху устните ѝ. — Какво да накарам да спре?

Тя изскимтя. Защо искаше да я измъчва? Какво му беше сторила?

— Моля те — прошепна отново, очите ѝ бяха пълни със сълзи, а клиторът ѝ бе разцъфнал като огнен възел от агонията. — Боли. Накарай го да спре да боли.

Мъжът поклати глава, сякаш бе объркан.

— Какво боли?

Не знаеше ли? Беше я превърнал в безволево същество, изпълнено с толкова интензивен глад, че тя умираше от него.

— Проклет да си — наруга го жената горчиво, като се изви към него, потърка гърдите си в гръдния му кош и простена при усещането. — Знаеш какво имам предвид. Накарай го да спре веднага, не мога да го понеса.

Ръката му се отдръпна от главата ѝ и се плъзна по талията ѝ, преди да погали бедрото ѝ. Аманда стихна и устните ѝ се разтвориха, сякаш не ѝ достигаше въздух, а погледът ѝ се впи в неговия, когато той започна да плъзга полата на роклята ѝ нагоре по краката ѝ.

Да!

Студеният въздух премина през чорапите, които носеше, и облекчи непоносимата горещина само за секунда, преди тя да се върне с пълна сила. Аманда се завъртя, за да оголи коленете ѝ, след това се надигна, когато платът се плъзна над бедрата ѝ.

Когато пръстите му докоснаха бикините ѝ, младата жена бе готова да изкрещи, ако в този момент устните му не бяха покрили отново нейните. Езикът му започна да се тласка в устата ѝ, когато мъжът внезапно разкъса миниатюрното парче плат от гърчещото се тяло.

Но щом ръката му се върна между краката ѝ, Аманда застина и от гърлото ѝ се откъсна вик, когато топлината на дланта му, обхванала женствеността ѝ, изпрати светкавица по цялото ѝ тяло. Главата му се надигна бавно, очите му се присвиха към нея, наблюдавайки я внимателно, докато Киова се преместваше по-ниско на леглото, а след това вдигна роклята ѝ до ханша. Тогава погледът му се насочи между бедрата ѝ.

— Обезкосмено котенце — прошепна той. — Знаеш ли какво показва това?

Така ѝ беше удобно. Усещане за свобода, една женска тръпка. Сега, чувствеността на това я връхлетя.

— Какво ми направи? — Аманда се опита да говори, но сякаш не ѝ достигаше въздух, а наистина имаше нужда да диша в този момент.

— Знам какво *ще* направя с теб — промърмори мъжът, когато пръстите му разделиха просмуканите от влага гънки, изпращайки светкавици и електрически ток по нервните ѝ окончания.

Клиторът ѝ сякаш избухна, пулсиращата топлина я заля, като я накара да се извие и завърти ханша си.

— Стой неподвижна. — Заповедта бе последвана от леко парващо плесване по женствеността ѝ.

— О, Господи... — Очите ѝ се отвориха, когато огънят, който я връхлетя, разтърси тялото ѝ.

Не. Не. Не. — крещеше Аманда мислено, но клиторът ѝ се стегна, а соковете ѝ потекоха от вагината ѝ, когато чувствената болка почти я докара до оргазъм. Оргазъм, който тя знаеше, че няма да се поддава на никой закон на освободението и удовлетворението, които бе преживявала досега.

— Това е лошо — чу го да мърмори, докато издърпваше тениската над главата си и застана на ръба на леглото.

На слабата светлина в стаята пред очите ѝ се разкриха бронзовите му бицепси, широкият гръден кош и стегнатите му коремни мускули. А по-надолу... Аманда преглътна нервно при вида на издутината под дънките му.

Широките, силни ръце се преместиха на колана и освободиха катарамата, смъкнаха ципа и след това бутнаха дразнещия плат заедно с бельото надолу по мускулестите крака.

Младата жена бе сигурна, че тези крака изглеждат наистина прекрасно, но на кого, по дяволите, му пукаше. Очите ѝ бяха съсредоточени върху ерекцията между бедрата му. Тежестта на дебелата плът я караше да виси надолу и да изпъква на фона на тялото му.

Аманда отново преглътна, питайки се дали има шанс да се приспособи към този пенис.

— Аз не те познавам — прошепна тя, облизвайки устни, но знаеше, че всъщност това няма значение.

— Скоро ще ме опознаеш — изръмжа мъжът.

Преди тя да успее да каже нещо, той се премести между бедрата ѝ, разтвори ги и сведе глава над влажните, пулсиращи гънки на

вагината ѝ.

Младата жена потръпна отчаяно, когато усети дъха му да изпраща охлаждаща ласка по чувствителната тъкан.

— По дяволите, това трябва да е най-прекрасното малко котенце, което някога съм виждал — прошепна той, като прокара пръсти по цепнатината, карайки я да потръпне в отговор, който се откъсна от устните ѝ като вик. — Ще те изям, бейби.

ШЕСТА ГЛАВА

Аманда беше сигурна, че ще умре, когато езикът му последва пътя на пръстите. Бавно и лениво той се раздвижи по малката стегната долина, събирайки соковете, които се изливаха по нея, докато тя потръпваше под устните му.

Ръцете му държаха здраво ханша ѝ, докато ближеше гънките от плът, които никога не бяха познали мъжко докосване.

Действителността избледня и Аманда вече не се интересуваше кой е той, как е името му, или какво смята да прави с нея, след като приключи. Всичко, което имаше значение, бе пламтящата нужда, бушуваща вътре в нея, и горещият език, който изгаряше плътта ѝ като огън.

Мъжът стенеше срещу вагината ѝ, ближеше и смучеше гладките гънки, след което езикът му се премести по-високо, и най-сетне — мили Боже, най-сетне — докосна изгарящия клитор.

— Да — простена тя замаяно. — О, да, моля те, моля те...

Киова изръмжа, един нисък животински звук, докато езикът му кръжеше около стегнатата малка пъпка, измъчваше я с нуждата от освобождение и я заливаше с наслада, толкова брутална, че Аманда едва осъзнаваше какво става.

— Така ли? — прошепна Породата и дъхът му обгърна напрегнатото възелче от нерви.

— Да! — нуждаеше се от повече, искаше го по-близо.

— Вкусът ти е съвършен — изръмжа непознатият. — Като горещ мед, гладък и сладък по езика ми.

Аманда изскимтя, а главата ѝ се мятеше върху възглавницата, докато се бореше с желанието да помоли за още.

— Искаш ли да свършиш, бейби? — попита с порочен, подигравателен глас. — Малкият ти клитор е толкова твърд и набъбнал. Искаш ли да го накарам да се почувства по-хубаво?

— Да! — извика тя. — Искаш да те моля ли?

— О, да — засмя се той. Звукът беше тих и мрачен. — Кажи ми какво желаеш, любима. Помоли ме да ти доставя удоволствие.

Младата жена вече бе забравила срама. Бе преминала над нормалните граници на девическо колебание.

— Засмучи го — помоли тя, — засмучи клитора ми. Силно. Направи го силно. Както направи със зърната ми.

— Ммм... — Вибрацията от наслада, докато облизваше пламтящата цепнатина, почти я изпрати над ръба. — Хареса ли ти, когато ти причинявах болка? — попита той. — Когато притисках малките ти зърна и ги подръпвах със зъби?

— О, Господи! — Аманда се тресеше като лист при ураган. — Да. Хареса ми. Моля те, моля те, направи нещо.

Пръстите му се плъзнаха през соковете ѝ, придвижиха се надолу, погалиха входа на влагалището ѝ, след това закръжиха около малкия стегнат отвор на дупето ѝ. Аманда потръпна от ласката, но остана неподвижна. Разтрепери се, когато той го направи още веднъж, след това още веднъж. Четвъртият път издаде задавен вик, защото върхът на пръста му се плъзна вътре в нея.

Огън. Топлина.

Киова събра още от соковете и повтори действието, отново и отново, докато езикът му ближеше подутата ѝ женственост. Накрая Аманда изкрещя от нарастващото напрежение, когато пръстът му се плъзна дълбоко, дълбоко в изгарящия ѝ анус.

Тогава устните му се притиснаха към клитора ѝ, а езикът му го подразни, преди да го засмуче. Пръстът му се движеше вътре в нея, проникваше в недокосвания проход и изпращаше тези така желани, горещи пламъци по цялото ѝ тяло.

Толкова близо... Беше толкова близо до върха... Още един пръст се присъедини към първия, като проникваше в нея, разтягаше я, изгаряше я, докато устата му я смучеше, а езикът му се извиваше, притискаше и я тласкаше към унищожение.

Когато оргазмът я връхлетя, младата жена изкрещя. Не можеше да спре звука, не можеше да контролира отговора. Огънят прониза аналния проход и я изгори жива с удоволствие и болка, освобождението ѝ избухна с такава сила, с такъв поразителен отклик, че всичко изгуби значение и вече нищо не съществуваше. Освен

пламъците, които бяха обхванали тялото ѝ и изгаряха всяка фибра на съществото ѝ.

Докато...

— По дяволите, Киова, от теб се очакваше да я защитаваш, не да я чукаш.

Това, което се случи после, замаяното съзнание на Аманда възприе неясно — завивката, която бе метната върху нея, когато... Киова се изправи с пистолет, насочен към вратата, и ръмжене, което звучеше прекалено животинско.

— Дявол да го вземе, Саймън, забрави пистолета в ръката му и виж този пенис! — женският глас, който се чу, беше дрезгав и оценяващ.

Киова изръмжа отново, чувството на неудовлетвореност го изяждаше жив, а тъмните, широко отворени очи на Стефани бяха съсредоточени между бедрата му, докато той се изправяше над Аманда.

Стройната, красива наемничка стоеше до много по-високия си любовник, Саймън Куотърс, който, съвсем по мъжки, направи гримаса на отвращение.

— Кротко, момиче — промърмори той, преди да дари Киова със строг поглед. — Може ли да сложиш някакви панталони, или нещо такова?

Киова все още можеше да подуши възбудата на Аманда, сладка и гореща. Под него, тя се взираше в Саймън и Стефани очарователно замаяна, но въпреки това той успя да усети леките тръпки, които преминаха по тялото ѝ, когато го забеляза да облизва есенцията на желанието ѝ по устните си. И той искаше още.

Ругаейки, Породата скочи от леглото, издърпа дънките над хълбоците си и започна да се бори да закопчее ципа над ерекцията, която се противеше недоволно от затвореното пространство.

— Много си зле в избирането на точния момент, Саймън — каза остро той, когато се обърна отново към тях, но погледът му отново остана насочен към Аманда.

Тя се взираше в него замаяна, почти дрогирана. Но нямаше признаци за наркотик, това щеше да бъде първото нещо, което би усетил. Той се намръщи и се премести по-близо, за да провери разширените ѝ зеници и да усети топлината на кожата ѝ.

Скимтящият ѝ стон, когато я докосна, накара сетивата му да закрепят настойчиво. Тя трябваше да бъде изчукана. Киова можеше да го подуши във въздуха около нея, да го вкуси по устните си, да го почувства как нараства като вълна от топлина около него.

И той искаше да я чука, така дяволски силно, че стисна челюсти до болка.

— Знаеш ли, за ужасно предпазлив човек, ти правиш доста колосални грешки в този случай — отвърна Саймън. — Да не би случайно да забрави коя е тя? Може би нейните предполагаеми похитители са ударили теб по главата или нещо такова.

Сините очи на Саймън го гледаха с ярко изразено неодобрение.

— Не съм забравил коя е — изръмжа в отговор. — Остави това и ми кажи какво, по дяволите, се е случило с нейните бодигардове от Тайните служби.

Саймън изсумтя.

— Нещо странно става там, приятелю — изрече той саркастично. — Глория и момичетата отидоха до дома ѝ. Нямаше мъртви тела, а групата тъпаци в съседната къща бяха здрави и читави. Всичко, което открихме, беше малко кръв на задната алея, а на няколко места имаше петна, които сякаш са били изтрети много старателно. Някой е бил зает.

Някой си играеше игрички.

Киова въздъхна дълбоко, опитвайки се да игнорира уханието на гореща, възбудена плът точно зад него. Мамка му, не беше като да не е оставал без секс за дълго време. Не би трябвало да бъде толкова възбуден, толкова гладен за това сладко, дребно тяло, излегнато като любимата играчка на някой паша.

— Някакви идеи? — попита Киова другия мъж.

Саймън сви рамене, които изпъкнаха под тъмната тениска, която носеше, и погледна отново към Аманда.

— До мен достигна слух, че нападението е било планирано. Точно както ти каза Даш. Кръвните расисти имат планове да я използват, за да повлияят на гласуването на Закона за Породите следващата седмица. Някак си, те са намерили начин да запазят в тайна изчезването ѝ от широката общественост, макар че нямам никаква представа как са успели да го направят. Някой наистина близо до президента Мейрън вероятно е замесен в това.

Очите на другия мъж отново се стрелнаха към леглото. Киова се обърна и веднага след това му се прииска да не го бе правил. Младата жена се извиваше под завивката, а от устните ѝ излизаше тих, немощен стон.

— Дрогира ли я? — тонът на Саймън беше подозрителен, докато наблюдаваше момичето.

— Не съм, и те не са — той прокара пръсти през дългата си черна коса и се опита да обуздае глада си. — Проклет да съм, ако знам какво се случи. Те я удариха по главата, но ако е била дрогирана, аз поне не мога да го усетя.

А Киова имаше дяволски добър нюх за наркотици.

— Тя не е съвсем в съзнание — Стефани пристъпи по-близо до леглото и челото ѝ се смръщи. — Ако не бях сигурна, бих казала, че е поела една доза Рохипнол.

Киова изскърца със зъби яростно.

— Нима смяташ, че трябва да натъпча някоя жена с наркотици за подсилване на сексуалното желание, за да я чукам, Стеф?

Очите ѝ се разшириха невинно.

— С този пенис? Ха. Сигурна съм! Но обвинявам повече тях, отколкото теб.

— Знам как мирише тази гадост. — Породата направи гримаса. Знаеше много добре. — Тя не е дрогирана.

Саймън тръгна към леглото, докато Киова усети как всеки мускул в тялото му се напруга протестиращо срещу това, другият мъж да бъде някъде близо до Аманда.

Младата жена отново се раздвижи на матрака, завивката се местеше с разтворените ѝ, а гърдите ѝ се надигаха под нея. Той стисна челюстта си и изскърца със зъби, когато го заля нова вълна от възбуда.

Саймън се протегна към завивката.

Предупредителното ръмжене, което излезе от гърлото на Киова, бе придружено с озъбване. Знаеше какво виждат другите. Извити кучешки зъби проблеснаха от двете страни на устата му, когато се раздвижи бързо, за да избута Саймън.

— Не смей да я докосваш — ниският заплашителен звук на гласа му шокира и него самия толкова, колкото и Саймън.

— Това е проблем, Киова. — Другият мъж се намръщи, а сините му очи проблеснаха от гняв. — Ако тя умре, затъваме дълбоко в

лайната.

— Тя няма да умре — отсече Койотът, уверен в думите си.

— Киова, обърни внимание на това — заговори Саймън със саркастично търпение. — Ти не си глупак. Погледни я. Нещо не е наред с нея.

— Мамка му, знам това — изстреля той в отговор, безсилието го разяждаше. — Същото шибано нещо става и с мен. Сега се разкарай.

Киова пристъпи към края на леглото. Лоша идея. Уханието на възбудата й беше като ритник в корема. Нещо не беше наред, и мамка му, ако не го убиваше и него.

— Обади му се — обърна се Породата отново към Саймън. — Веднага!

Очите на другия мъж се разшириха.

— Човече, не можеш просто така да му се обадиш. Той те търси.

Аманда простена отново — един тих и отчаян звук, който накара вътрешностите му да се свият, а пенисът му да потръпне настойчиво.

— Саймън, имаш три секунди да му се обадиш — изръмжа Киова. — След това ще откъсна шибаната ти глава от раменете и ще издърпам червата ти през гърлото. Мога да го направя.

Той бе един от малцината, които щяха да опитат да го сторят.

— И ще получиш ритник в задника — отвърна със същия тон Саймън.

— По-добре скритан, отколкото мъртъв — отговори Киова. — Не ме предизвиквай, Саймън. Искам да говоря с него веднага.

Другият мъж извади мобилния телефон от калъфа на бедрото си и удари един бутон яростно, преди да го подаде на Киова.

— Какво? — Гласът от другата страна беше предпазлив и внимателен.

— Имаме проблем — съобщи Породата. Нервите му се обтегнаха до краен предел, докато слушаше поредицата от паузи и тихи щраквания, които подсказваха допълнителната сигурност на линията.

— Какъв е проблемът? — Даш Синклер не бе известен с приятелския си характер или търпението си при проблеми. Военната му подготовка и опасността, заобикаляща него и семейството му, го правеше много подозрителен.

— Работата с наблюдението се провали — отсече Киова напрегнато. — Тя бе ударена по главата, но се събуди в добро състояние. Сега показва всички признаци на човек, надрусан с наркотици за подсилване на сексуалното желание, но в организма ѝ няма дрога. В беда е...

По дяволите, той също. Беше на път да свърши в дънките си при всеки тих скимтящ стон, който излизаше от гърлото ѝ.

— Мамка му! — Пиперливото проклятие, което дойде от другата страна на линията, го изненада. Даш не се разстройваше лесно. — Целуна ли я?

Дали я е целунал?

— Какво общо има това с всичко, по дяволите?

— Отговори ми, жалък задник такъв — озъби се Даш, карайки Киова да направи обидена гримаса. — Целуна ли я, или не?

— Да — изръмжа в отговор. — Тя се готвеше да изкрещи и аз я целунах. Сега какво, по дяволите, трябва да правим с тази бъркотия?

— Боже, ако Калън не отмени ограничението на тази информация, някой ще загине — промърмори Даш. — Чуй ме, Киова, имаш голям проблем.

— Беше една целувка — изрече той. — Мислиш, че никога не съм целувал жена преди? Това никога не е наранявало някоя от тях.

— Защото преди не си целувал шибаната си половинка! — Изръмжаването на Даш накара Киова да замръзне шокиран. — Езикът ти подут ли е?

Подут? Той пулсираше също толкова силно, колкото и пенисът му.

— Киова? — попита остро Даш секунда по-късно. — Отговори ми.

— Да, сър — отговори, без да се замисли. Властният тон на другия мъж се вряза в мозъка му, както нищо друго не би могло.

— Проклятие.

— Какво? — изръмжа Киова. — Обясни ми.

— Нямаме време, нито достатъчно защита — информира го Даш, гласът му стана студен. — Задръж така.

Да задържи? Аманда отново се изви под завивката, главата ѝ се мяташе върху матрака, докато тя скимтеше възбудено. Уханието на

соковете ѝ караше тялото му да гори, а устата му да се навлажни за вкуса на малкото ѝ сладко котенце.

Ръката на Киова стисна телефона, докато се бореше с желанието да избута Саймън и Стеф от стаята. Ако скоро не заровеше пениса си вътре в нея, щеше да полудее.

— Нямаме подходящо място за изтегляне — отсече внезапно Даш. — Отправете се към местоположение Алфа и чакайте допълнителна информация.

Киова изсумтя. Такъв му бил късметът, нямаше начин да получат хеликоптер, и сега Даш го изпращаше на място, където със сигурност щеше да бъде убит.

— Да, добре, майоре — изръмжа той. — Като че ли мога да отида там.

— Уредено е свободно пространство и ще бъдат дадени обяснения. Междувременно, не я целувай отново и не прави нищо, което да подсили възбудата ѝ. Закарай задника си там веднага, Киова, както и нейния. Нямаме време за губене. Сега ме остави да поговоря със Саймън.

Киова подаде телефона на другия мъж и тръгна към Аманда, за да развърже въжето, обвито около тънките ѝ глезени. Осемсантиметровите токове на късите ѝ кожени ботуши бяха така ужасно секси, че му се прииска да завие при вида им. А тези червени чорапи бяха достатъчни да накарат един мъж да свърши в панталоните си.

Киова отметна завивката от тялото ѝ, игнорирайки част от разговора, проведен от Саймън, както и допълнителното обаждане, което той направи секунди по-късно. Вместо това развърза ръцете на Аманда и започна да масажира деликатните ѝ китки, когато тя се обърна към него.

— Студено ми е — прошепна момичето, повдигайки сънливите си очи към неговите.

— Знам, бейби. — Киова сдържа гласа си нисък и възможно най-нежен, оправи дискретно дрехите ѝ, а след това отново я зави плътно със завивката.

Но уханието ѝ не беше студено. Миришеше горещо и сладко, и бе готова да поеме всеки сантиметър от пулсиращия му пенис.

— Кажи ми какво не е наред с мен? — Гласът ѝ беше неясен, а зениците ѝ — толкова разширени, че се виждаше само тънка ивица от цвета на ириса.

— Ще се справиш, бейби — прошепна Киова до челото ѝ и целуна леко влажната кожа, докато тя трепереше в ръцете му.

— Имаме един Гранд Чероки отвън — съобщи Саймън, когато затвори телефона. — Двата можете да легнете отзад. Аз ще карам. Дръж я долу, себе си също. Ще стигнем местоположение Алфа рано сутринта.

Киова погледна часовника. Беше едва десет часа, щеше ли да изтрае толкова дълго?

— Стеф, излез навън и огледай района. Трябва да натоварим момичето и да се махнем оттук, преди някой да ни намери. Глория и останалите ще карат след нас, за да ни пазят. Да се размърдаме.

Задната седалка на Гранд Черокито беше свалена, автомобилът бе паркиран близо до изхода, а задната врата бе отворена. Киова пренесе разгорещения си малък товар през вратата и най-сетне успя да настани високото си тяло до нейното.

Под главите им бяха поставени възглавници, взети от мотела, вратата се затвори и Саймън и Стеф скочиха в предната част. Обаче не от възглавница се нуждаеше Аманда Лий Мейрън.

Тя се изви към гърдите на Киова, завивката, която я покриваше се свлече достатъчно, за да ѝ позволи да пристисне една от подутите си гърди с твърди връхчета в гръдния му кош.

— Колко далече е шибаното имение от тук? — изръмжа Породата, като погледна Саймън между седалките.

Другият мъж положи доста усилия да не се разсмее. Киова мислено си отбеляза да му скрие задника, когато ерекцията му спадне достатъчно, за да го позволи.

— Почти шест часа — отговори му Стефани тихо. — Ще се движим повече по обходните пътища, а не по магистралата, за всеки случай. Досега не е съобщено нищо за отвлечането ѝ, нито има никакъв признак някой да знае, че се е случило нещо нередно. С малко късмет, ще стигнем до Вирджиния без проблем.

Без проблеми за нея, може би.

Киова не можа да се сдържи да не прегърне Аманда, когато тя се притисна към него, а кракът ѝ се повдигна, за да го придърпа по-близо,

притискайки бедрото му към влажната ѝ женственост. А тя беше влажна. Боже, беше толкова влажна, че той просто искаше да се спусне между бедрата ѝ и да се удави в нея.

Още един слаб, тих стон излезе от гърлото ѝ, докато Киова безпомощно се притискаше по-силно към нея и дразнеше напрегнатия ѝ клитор с бедро, а тя се извиваше в ръцете му.

— Включи шибаното радио, Куотърс — изръмжа мъжът, притискайки главата ѝ по-близо към себе си, ядосан, че другият мъж ще чуе тези нежелани, тихи стонове.

— Без целувки, Киова — напомни му Саймън строго, като включи радиото и джипът се изпълни със слаби, натрапчиви звуци. — И без докосване.

Да го вземат дяволите. Щеше да я докосва колкото си иска. Тя се плъзгаше по тялото му като коприна и сатен, и проклет да бъде, ако може да държи ръцете си на разстояние. Освен това искаше тази целувка.

Езикът му беше напрегнат и подут, а малките жлези отстрани пулсираха почти болезнено. Това беше дяволски странно. Сексът никога не бе бил такъв, нито възбудата. Негова половинка. Думите на Даш Синклер се въртяха в ума му, когато малките меки длани на Аманда започнаха да масажират гърдите му. Нима тя бе половинката му?

Койотите не би трябвало да притежават лоялност или чувства, освен към половинките си. По някакъв начин, някои от тях имаха достатъчно късмет да познаят лоялността, да създадат приятели и да ги задържат. Други, като Киова, бяха израснали извън затворите, но животът, който бе водил той, не бе точно вдъхновен от нуждата от лоялност, макар че бе завързал няколко приятелства.

Ръката му се плъзна надолу по гърба на Аманда и пръстите му стиснаха заоблената извивка на дупето ѝ, когато горещите ѝ устни откриха зърното му под тениската му.

Той стисна зъби и въздъхна. Мамка му! Зъбите ѝ се движеха по него с изискана топлина, езикът ѝ го галеше през плата на тениската му, а ръцете ѝ се плъзгаха лениво и притискаха под ръба на дрехата.

Киова отметна глава и затвори очи, борейки се срещу желанието. Желание толкова силно, така всепоглъщащо, че той се съмняваше, че ще издържи дори един час, а какво остава за цели шест.

СЕДМА ГЛАВА

Какво ѝ ставаше? Аманда знаеше, че случваше се нещо ужасно нередно. Възбудата и гладът, които разкъсваха чувствителното и изпълнено с болезнено желание тяло, не бяха естествени.

За всичко бе виновна онази първа целувка. Тя си я спомняше. Непознатият, Киова, бе впил устните си в нейните, разпространявайки вкусът на сладък мед по сетивата ѝ. Тогава се бе случило това. В рамките на секунди, възбудата я бе изпълнила, затруднявайки мисленето ѝ и намирането на смисъл във всичко друго, освен в удоволствието и нуждата от докосването му.

И той я беше докоснал. Аманда се помръдна срещу него, припомняйки си устните му по гърдите си и зъбите върху зърното ѝ, изпращащи ослепителни светкавици болезнено удоволствие, което разкъса тялото ѝ.

Младата жена бе разбрала още преди години, че обичайният, нормален секс никога няма да бъде достатъчен за нея. Спокойните целувки и досадни докосвания, които бе получавала през годините, не ѝ бяха особено приятни. Само когато се докосваше сама, когато с пръсти притискаше зърната на гърдите си и галеше клитора си по-силно, тогава бе откриваше удоволствието.

Книгите, които тайно четеше, порочните романи, които описваха малко по-болезнена любовна игра, можеха да я държат възбудена и влажна в продължение на дни. Но никога достатъчно възбудена за това. Да приеме целувката и докосването на един мъж, когото дори не познаваше.

Аманда потрепери, когато си спомни за ръката му, плесваща вагината ѝ, вибрациите от възбуда и лека болка, връхлетели клитора ѝ и почти замаяли сетивата ѝ. Искаше повече от това. Искаше отново да почувства ръката му там, да я кара да гори, да се извива към него, докато удоволствието я разкъсва на парчета.

Господи, това беше толкова грешно. Не трябваше да се чувства така. Дали не я бе дрогирал? Не си спомняше да го е правил. И не се

чувстваше точно дрогирана, просто сякаш всичките ѝ сетива бяха съсредоточени към едно-единствено нещо — неговото докосване.

— Спокойно, бейби — изпъшка Киова в ухото ѝ, когато зъбите ѝ подразниха зърното му.

Ръката ѝ се плъзна под тениската му и младата жена ахна от топлината на твърдото му тяло. Усети как опънатата му ерекция се притиска към нея през грапавите дънки. Това искаше тя, penisът му да се притиска в нея, да угаси огъня, пулсиращ във вагината ѝ.

Ръката ѝ се спусна надолу и подръпна закопчалката. Дишането на Киова се учести. Аманда искаше просто да го докосне, да се плъзне надолу, докато успее да го поеме в устата си, да го ближе и смуче, както бе чела. Желаше го. Господи, трябваше да го има, сега.

Пръстите ѝ разкъсваха дънките му, а от гърлото ѝ излизаше отчаяно скимтене, когато ръцете му покриха нейните и ги издърпаха отново на гърдите му.

— Аманда, чуй ме — каза напевно в ухото ѝ. — Чуй ме много внимателно, бейби. Трябва да спреш. Лежи си мирно и тихо до мен само още малко време.

Беше като в ада. Той я бе отвлякъл. Беше я отвел от дома ѝ само бог знае по каква причина и шансовете да я погуби заради това бяха високи. Но преди да го стори, щеше да усмири треската, която бушуваше в тялото ѝ, или в противен случай първо тя щеше да го убие.

— Целуни ме — прошепна младата жена и главата ѝ падна назад, а погледът ѝ се впи в него със замаяно учудване.

Киова изглеждаше толкова добре. С индианските черти на лицето, черните очи и дългата черна коса, която падаше от двете страни на шията му, докато я гледаше гладно и напрегнато, той не приличаше на човек, готов да убие. Не беше онзи със студените сини очи, които я наблюдаваха зад маската, и гласът му не бе изпълнен с омраза.

— Ах, любима, това ни вкара в тази каша, в която сме сега — изръмжа Киова, а ръката му се стегна върху дупето ѝ и подръпна плътта.

Действието изпрати странно, напрегнато усещане през ануса ѝ. Аманда се изчерви, когато си спомни пръстите му там, които я пронизваха и я разтваряха, докато устата му опустошаваше клитора ѝ, смучеше го и я караше да лети. Искеше да изпита това отново.

— Ти направи това — простена тя. Толкова много я болеше, че се питаше дали ще го преживее. — Ти ми стори това. Сега го оправи.

Едно боботещо ръмжене завибрира в гърдите му.

— Скоро.

— Сега.

Дрезгав смях, почти болезнен, погали сетивата ѝ.

— Имаме си компания, бейби. Искаш да те накарам да крещиш пред тях ли?

— Не ми пука! — И наистина беше така. Дори ако целият шибан Вашингтон гледаше в този момент, на нея не ѝ пукаше. — Целуни ме.

Имаше нужда от вкуса му отново. Размърда ръцете си под неговите, едната се придвижи, за да улови твърдата ерекция и мъжът застина, а дъхът му изсъска в ухото ѝ. Другата ръка започна отново да обработва дънките му.

Приятелката ѝ Бет се кълнеше, че всичко, което трябва да направиш, е да докоснеш пенисите им и те се разтапят в ръцете ти. Дали това бе вярно?

Копчето бе разкопчано, ципът плъзнат надолу и внезапно дланите ѝ се изпълниха със стоманено твърд и горещ мъжки член.

— Дявол да го вземе! — изруга Киова дрезгаво, едрото му тяло се разтрепери, когато тя обгърна с двете си ръце невероятно дебелия плът.

Главичката пламтеше, а стволът беше грапав и набразден от кръвта, която пулсираше точно под кожата. Устата ѝ се навлажни. Искаше да го вкуси, да го докара до лудост с устата си, точно както той я бе подлудил с езика си.

— Саймън, мамка му, не мога да продължа така!

Грубото проклятие бе игнорирано. Той не бе произнесъл нейното име, така че какво, по дяволите, ѝ пукаше? Аманда се опита да се премести по-надолу и изскимтя, когато ръцете му я задържаха на място.

— Още пет часа, Киова.

Пет часа? Изказването предизвика смях, който заля съзнанието ѝ. Ако някой смяташе, че тя ще чака пет часа и ще страда от агонизираща възбуда, тогава бе полудял.

— Целуни ме — прошепна отново, взирайки се в Киова на мъждивата светлина в автомобила, с който очевидно пътуваха. —

Целуни ме или ми позволи да те докосна. Моля те.

Изражението на младия мъж бе измъчено.

— Не го прави, Киова. По дяволите, нямаме време да спираме за такива глупости.

Аманда си пожела този глас просто да замлъкне.

Тя облиза устните си бавно.

— Имам нужда от теб. Боли, Киова.

Името му, прошепнато от нейните устни, беше спусъкът. Жената мислено се поздравя, когато от него се откъсна дрезгав стон и главата му се сведе.

Това бе вкусът, топлината, от която имаше нужда. Аманда разтвори устните си за езика му, улови го и го засмука нетърпеливо, когато изпълни устата ѝ. Тя се изви към мъжа и усети как пенисът му тупти по-силно в ръката ѝ, когато той започна да се премества върху тялото ѝ.

Киова я положи на пода и се намести върху нея, след което голямата му длан натисна корсажа на роклята ѝ надолу, а пръстите му уловиха зърното ѝ, докато тласкаше езика си в устата ѝ. Ръцете на Аманда изгубиха контакт с ерекцията му, но тя не се възпротиви — имаше нужда от раменете му, за които да се задържи, когато болката и удоволствието започнаха да връхлитат цялото ѝ същество.

Възбудата стана по-силна, по-гореща. Зърното ѝ, пламтящо и молено за още, туптеше между пръстите му, когато той го подръпна, стисна го леко и предизвика светкавица, която прониза клитора ѝ.

Коленете му разтвориха нейните, а бедрото му се настани срещу вагината ѝ, карайки я да простене, когато докосна клитора ѝ. Мили Боже, да! Аманда искаше да изкрещи от удоволствие, но устата му покриваше нейната, а езикът му я изпълваше, галеше я и я караше да се извива и трепери под него, докато наладата я разкъсваше.

— Дявол да го вземе, Саймън! — Киова отдръпна главата си, задържайки момичето близо до себе си, докато се бореше да си поеме дъх, а хватката му около зърното ѝ я накара да изскимти.

Господи, беше толкова хубаво. Аманда искаше устата му там, и зъбите му да подклаждат влажната топлина, изгаряща я отвътре навън.

Последва някакво изказване. Но на нея наистина не ѝ пукаше какво бе то. Устните ѝ бяха заети с шията му, с гърдите му и се придвижваха бавно надолу. Желанието ѝ да вкуси пениса му я

тласкаше отвъд здравия разум. Винаги бе смятала, че оралният секс ще ѝ хареса. Когато четеше за това устата ѝ да се навлажняваше; а мисълта да бъде държана от силни ръце, заплетени в косата ѝ, както сега, принуждаващи устата ѝ да поеме стоманено твърдата мъжка плът, да усеща плъзгането ѝ между устните си, докато в ушите ѝ ехтят дрезгави мъжки стонове я подлудяваше.

Аманда достигна влажния връх, езикът ѝ се изви около него нетърпеливо, когато Киова внезапно стихна, а автомобилът се залюля и спря. Последва силно затръшване на вратите. След това завивката бе дръпната от нея и две силни, мъжки ръце задържаха главата ѝ, когато дебелината, гореща плът прониза устните ѝ.

ОСМА ГЛАВА

— Мамка му, да! — Киова беше като в рая. Или в ада. Все още не беше сигурен кое от двете, но бе дяволски уверен, че всичко преживяно досега, бледнее пред усещането за целувките на това горещо малко същество, чиято уста в момента бе изпълнена с пениса му.

Той се облегна назад задъхано, докато гледаше как няколко сантиметра от дебелата му ерекция разтягат сладката розова пъпка на устата ѝ. Лунната светлина проникваше в автомобила, а и собственото му зрение беше отлично, така че спокойно можеше да се наслади на гледката.

Езикът ѝ се въртеше около главичката и устата ѝ го засмукваше отчаяно. Щеше да я изчука. Знаеше го. Щеше да разтвори тези прекрасни бедра и да гледа как всеки сантиметър от плътта му потъва в сладката ѝ вагина. Трябваше да го направи скоро, преди да свърши в устата ѝ от наслада.

Има ли значение? Киова изстена при мисълта.

— Засмучи го, бейби — той подръпна косата ѝ, защото вече бе разбрал, че Аманда харесва болката.

И беше възнаграден с поемането на още един инч в устата ѝ, в момента, в който почувства как силна струя семенна течност — въпреки че не я усещаше като такава — се изля в нея.

Какво беше това? Удоволствието от това разхлаби самоконтрола му и беше почти достатъчно, за да получи облекчение, но този път нямаше облекчение, вместо това гладът стана по-силен, по-горещ.

Вкусът сигурно ѝ хареса. Аманда пое още един инч и устните ѝ се разтегнаха, а езикът ѝ беше като течен огън, когато погали малкото чувствително място точно под заострения връх.

— Мамка му, устата ти е гореща. Гореща и сладка. Засмучи го, бейби. Покажи ми колко много имаш нужда от него, колко много го искаш.

Още една гореща струя течност се изля и тя я погълна. Устата ѝ го обработваше с влажна прецизност, караше тестисите да се стягат към основата на ерекцията му и Киова стисна зъби, борейки се с приближаващата експлозия.

Не искаше да бърза. Не искаше това да свършва. Не още. Беше прекалено горещо, имаше прекалено много удоволствие, повече, отколкото някога бе познал през живота си. Устата ѝ се движеше по него толкова нежно, плътно и стегнато, а езикът ѝ го ближеше като любимо лакомство, докато ръцете му стискаха здраво косата ѝ.

О, тя харесваше това. Изскимтя около члена му, едната ѝ ръка се стегна в основата на ерекцията му, докато пръстите на другата се забиваха в плътта на бедрото му.

Киова никога не бе бил нежен мъж, нито в отношенията си с останалите хора, нито в сексуалните игри. Той бе това, което е — непринуден и първичен. Говореше, когато бе необходимо, вършеше работата си по най-добрия възможен за него начин, и чукаше заради чистото удоволствие от акта. Никога не бе вземал жена, която не знае какво точно прави, и никога не бе губил самоконтрол заради някоя от тях.

Но сега, с тази, беше на ръба да го загуби.

— Достатъчно — мъжът трябваше да се насили да повдигне главата ѝ и по лицето му се разля удоволствие при лекия звук, който издаде пенисът му, когато се изплъзна от устата ѝ.

— Искam още — простена Аманда, съпротивлявайки се, когато Киова дръпна завивката по-далеч от нея.

— По-късно — обеща той. Желаше я. Уханието на възбудата ѝ го погубваше, беше пристрастяващо, опустошително.

Устните му се насочиха към едно от твърдите ѝ зърна и Киова простена, когато тя го притисна дълбоко в устата му. Младата жена знаеше какво иска.

— Ухапи ме — молбата ѝ накара кръвта да забучи в ушите му.

Породата улови връхчето между зъбите си и го стисна. Чувствителността на малката пъпка се повиши и Аманда изкрещя.

Друга жена беше ли го молила да я ухапе? Друга беше ли се наслаждавала някога на тънката граница между наслада и болка по този начин?

— Така ли? — изръмжа Киова, повдигайки се от нея. Пръстите му започнаха да се борят с металните кукички на корсажа ѝ, преди да го разкъсат от тялото ѝ.

Роклята беше лесна. Просто я съдра. Нямаше време да бъде нежен, нямаше време за благоприличие. Искаше я гола. Сега!

Лунната светлина освети стройното ѝ тяло, леко заобленото коремче и накара сладката ѝ вагина да заблести, когато Киова премести Аманда в средата на пода и разтвори широко краката ѝ.

— Мамка му, толкова си малка — прошепна той, докато изхлузваше мокасините си, а след това започна да се бори с дънките си.

Най-сетне, гол като нея, мъжът се взря в угощението, което лежеше пред очите му. Аманда се повдигна към него и сладките гънки на женствеността ѝ проблеснаха на мъждивата светлина.

Тогава той я докосна. Пръстите му я разтвориха, плъзнаха се по тясната цепка, преди да закръжат около клитора ѝ. Наблюдавайки я през присвитите си очи, той повдигна ръка и след това я спусна, нанасяйки лека плесница по подутата плът.

Аманда извика пресипнало и изви ханша си, а сладкият аромат на възбудена жена изпълни джиपा.

— Играй със зърната си — нареди Киова, насочвайки ръцете ѝ към гърдите ѝ. — Стисни ги. Подръпни ги. Покажи ми как ти харесва.

Пенисът му бе готов да експлодира. Тънките ѝ пръсти стиснаха малиненочервените твърди връхчета, прилагайки повече натиск, отколкото той би се осмелил, подръпнаха заострените пъпки и тя изпъшка от наслада.

Киова плесна вагината ѝ още веднъж, използвайки достатъчно сила, за да накара лекия удар да затопли плътта ѝ.

— Да! О, да... — задъха се тя и по тялото ѝ проблесна пот, а краката ѝ се разтвориха още по-широко.

Клиторът ѝ бе подут и разтеглен, и надничаше над подутите ѝ устни, блестящ от гъстата влага.

Господи, какви неща можеше да направи с нея! Представи си начините, по които можеше да я вземе и да я накара да ѝ хареса. Не бе необходимо да се сдържа с нея, както бе правил с другите жени. Аманда се надигна от леката любовна болка, като трепереше и

умоляваше за още. Очите ѝ искряха в мрака, а бледото ѝ тяло се тресеше от възбуда.

Киова отново плъзна пръстите си по женствеността ѝ и изпробвайки хлъзгавите сокове, се премести по-близо.

— Ще боли — обеща той. — Това ли искаш, Манда? Сигурна ли си?

Аманда трепереше под суровия му поглед. Беше толкова възбудена и толкова далеч от реалността, че просто не ѝ пукаше. Умираще от желание. Разяждащият, агонизиращ глад бе по-лош от всичко, което бе познала през живота си.

Очите ѝ се насочиха към огромния му пенис, сигурна, че замаяните ѝ сетива виждат повече, отколкото бе в действителност.

— Искам го — прошепна тя и соковете ѝ заляха вагината ѝ при мисълта за това. — Сега. Искам го сега.

Киова се настани върху нея бавно, когато едрото му тяло покри нейното и докато мускулите му играеха на лунната светлина, тя усети широката главичка на пениса му да докосва жадната ѝ женственост. Беше толкова дебела, толкова широка...

Младата жена изскимтя в очакване. Веднъж бе чула съпругата на брат си да се кикоти, говорейки, че големият член е по-добър, но нямаше представа какво има предвид, досега.

— Дръж се за мен — прошепна Киова тогава, премествайки ръцете ѝ от гърдите ѝ на раменете си. — Няма да бъде лесно, Манда.

Харесваше ѝ начинът, по който произнася името ѝ.

Ръцете ѝ сграбчиха раменете му, когато почувства пенисът му да се притиска по-силно. След това усети как бликва, също както в устата ѝ. Аманда простена от възхитителния огън, който я изпълни. Тогава очите ѝ се разшириха, когато Киова натисна по-дълбоко и още една струя се изля в нея, карайки я да потръпне от смесицата от усещания. Почувства как вагината ѝ се отпуска, но въпреки това възбудата продължаваше да расте.

О, Господи, той започваше да я изпълва. Аманда се сгърчи под него, когато той се отдръпна назад, а очите му се насочиха към мястото, където телата им се съединяваха бавно. Държеше бедрата ѝ високо, а ръцете му я повдигнаха допълнително, когато се притисна по-силно. Още една силна струя, едно изгарящо коварно удоволствие, което я накара да изкрещи името му.

Можеше ли да го понесе? Той я разтягаше, разтваряше мускулите и плътта ѝ, която не бе познала друго докосване, освен нейното собствено. Усещаше как вагината ѝ протестира, затягайки хватката около широката главичка, когато тя започна да прониква вътре в нея.

— Мамка му! Толкова си тясна — гласът му бе едно дрезгаво, почти нечовешко ръмжене. — Отпусни се, бейби. Отпусни се за мен, само малко.

Аманда се стегна още повече и очите му се присвиха върху нея.

— Ще те накарам да крещиш — предупреди я Киова. — Мога да те нараня повече, отколкото смяташ, любима.

Тя го галеше, като свиваше разтегнатата си плът, която бе поела само част от върха на пениса.

Ръцете му се стегнаха, а бедрата му потръпнаха под нейните и тогава дъхът на Аманда секна, когато той вкара главичката, само главичката, вътре в нея и започна да се движи. Плитки, леки тласъци, които погалиха изгарящата ѝ вагина и я накараха да потрепери под него.

— Още — младата жена едва дишаше, а какво остава да говори.

Всичко, което можеше да прави, бе да чувства. Изгарящото удоволствие, агонизиращата болка за още.

— Мамка му — Киова спря разтреперан. — По дяволите, Манда. Проклятие, ти си шибана девственица! — звучеше измъчен.

Тя се стегна около него, гледайки го умолително.

— Още.

Породата отметна глава назад, очевидно борейки се за контрол.

— Киова, чукай ме — извика тя, гласът ѝ бе накъсан сега. — Не мога да го понеса. Изпълни ме, Киова...

Жената крещя, докато не бе сигурна, че гласът ѝ ще прегракне. Киова се наведе над нея и я задържа неподвижна секунда, преди да се тласне в нея силно и рязко. Соковете ѝ бяха гъсти и хлъзгави и подпомогнаха проникването, когато той премина през недокоснатия проход, заравяйки се в нея докрай, само с едно решително движение.

Аманда се разтърси в ръцете му и ноктите ѝ се забиха в раменете му, когато устните му се сведоха към шията ѝ, шепнещи проклетия и извинения, които галеха ухото ѝ, докато той се движеше в нея. Светкавица прониза тялото ѝ, силните, ненаситни огнени езици я изгаряха, увеличавайки възбудата ѝ, когато удоволствието и болката се

комбинираща, карайки я да се гърчи в ръцете му, докато се бореше за оргазъм.

Контролът и на двамата се изпари. Киова я обладаваше със силни и дълбоки тласъци, които я караха да крещи името му. Аманда усещаше как всяко твърдо движение я разтяга, гали я. Той я пронизваше с бързи, дълги тласъци, които ѝ отнемаха дъха, замайваха сетивата ѝ и я докарваха по-близо и по-близо до ръба.

Където тя искаше да бъде.

— Киова... — изкрещя името му отново, когато усети оргазма да се надига вътре в нея. Една огнена стихия в центъра на утробата ѝ се стегна, нарасна...

Когато избухна в нея, цялото ѝ същество бе обхванато от лудост. Аманда усети как се разтяга, как горещи пулсации от огън изригват във вагината ѝ, когато острите зъби се забиха в рамото ѝ и пронизаха плътта ѝ.

Очите ѝ се отвориха широко и се взряха неவிждащо нагоре, когато подутината на пениса му се заключи дълбоко във вътрешността ѝ и започна да излива струя след струя гореща семенна течност дълбоко в утробата ѝ.

Аманда не беше глупачка. Това, което усещаше, беше много сходно с шеговитите изказвания за Вълчите породи. Те бяха създадени от ДНК-то на вълк. *Техните пениси подуват ли се?* — бе попитал един учител с преувеличена тръпка от радост.

Подутина. Младата жена потрепери отново, преди действителността да я зашлеви шокиращо студена, в момента, в който очите ѝ срещнаха неговите. Аманда потръпна в прегръдките му, а страхът, гладът и лудото желание за още се надигнаха вътре в нея и заключиха съзнанието ѝ само в една мисъл.

— Животно... — мисълта се изтръгна от тялото ѝ, изплъзна се от устните ѝ, когато шокът я разтърси до основи. Удоволствието се извиваше, разкъсваше я и отнемаше дъха ѝ, волята ѝ, разума ѝ.

Изражението на Киова, изпълнено със съжаление, изгори душата ѝ, когато главата му се сведе и зъбите му одраскаха шията ѝ миг, преди да се забият в плътта ѝ...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Аманда? — Киова се отмести бавно от нея, измъквайки пениса си от стегнатата като юмрук хватка на вагината ѝ, и гримаса на наслада се изписа по лицето му, когато плътта ѝ продължи да го засмуква.

Тя плачеше. Бог да му е на помощ, какво се бе случило? Не бе чувал за нещо толкова необичайно — животинската страна на природата у Породите да се разкрива по такъв начин. Ръката му трепереше, когато приглади дългия водопад коса назад от шията ѝ, и вина изпълни душата му при вида на белега, който потъмняваше плътта между рамото и шията ѝ.

Беше я ухапал. Безмилостно и без съвест той бе забил извитите си кучешки зъби в кожата ѝ. Бе я държал неподвижна, докато набъбналата издутина, която го заключваше вътре в нея, притискаше пениса му към отвора на утробата ѝ, изливайки спермата си дълбоко и силно във вътрешността на тесния канал.

Аманда се изви на една страна, като придърпа завивката със себе си, докато дъхът ѝ пресекваше от сълзите.

— Добре съм — беше очевидно, че се опитва да бъде смела, че се опитва да се пребори с шока и страха. Киова можеше да подуши всичко това да се излъчва от нея. Тя беше объркана, бе захвърлена в нещо, което дори той не можеше да разбере, за да ѝ помогне.

Беше девствена, недокосната, но толкова чувствена и естествено еротична, че бе откраднала дъха му с всяко докосване, с всяка ласка, за която бе молила толкова неистово. А той ѝ бе сторил това, беше се заключил вътре в нея като животното, което виеше точно под повърхността.

— Това никога не се е случвало — Киова прокара пръсти през косата си, като коленичи пред нея и се намръщи при тръпките, които разтърсиха тялото ѝ. — Аманда. Никога не ми се е случвало преди.

— Да, добре. Нито пък на мен — отговори тя през сълзи. — Господи, просто се махни. Трябва да помисля. Трябва да... — Едно

ридание се откъсна от гърлото ѝ и уханието на сълзите ѝ се заби в сърцето му.

Породата пое силно и дълбоко дъх.

— Знам, че си изплашена — той се бореше с желанието да я докосне и да я вземе отново. — Ще оправим това. По някакъв начин.

— Как? — Аманда се обърна отново към него, а очите ѝ горяха, блестящи от сълзи. — Какво, по дяволите, не е наред с мен? Това не съм аз, това не е моето тяло. Какво ми стори?

Той можеше да чуе яростта, надигаща се в гласа ѝ сега, можеше също да подуши и глада. Устата му пресъхна от уханието на женска страст и езикът му се стегна, а усещането бе невероятно — сякаш се поду отново. Това бе станало и преди, когато устните му покриха нейните, за да възпре виковете ѝ. Също и когато бе излял в устата ѝ вкуса... Вкусът бе неописуем!

— Не знам. Но каквото и да бе, беше взаимно, Аманда — Киова искаше да изръмжи думите в защита, но успя да запази гласа си мек, а тонът спокоен.

— Беше ли? — тя се раздвижи бавно и седна, като придърпа краката си близо до тялото, и го погледна яростно. — Не ти ли се струва поне малко странно? Това не е естествено.

— Така каза и преди — той потисна гнева, който се надигна само при онази едничка дума, „животно“.

— Дрогираха ли ме? — Аманда поклати глава объркано. — Човекът, който ме сграбчи, ме удари, знам това. Но дрогираха ли ме?

Отчаяно търсеше оправдание. Оправдание, каквото той не можеше да ѝ даде.

— Нямаше никакви наркотици — мъжът затърси дънките си в ъгъла на джипа. — Първото, което направих, бе да проверя. Каквото и да бе това, което се случи, беше естествено.

— Не е естествено! — извика тя. — Аз не действам по такъв начин. Не и с непознати, с...

— Животни? — Киова едва успя да сдържи подигравателната си усмивка.

— С никого — отсече жената, преди да поклати глава и миризмата на страх да стане все по-силна. — Отведи ме у дома. Трябва да ме върнеш. Обади се на баща ми. Веднага! Той ще тръгне след мен.

— Не! — властната ярост почти го порази, преди да успее да я потисне, заедно с болката от отхвърлянето ѝ. — Ще те отведем на сигурно място...

— Не! Върни ме у дома!

— Не — Ръмженето, което прозвуча в гласа му я шокира и я накара да млъкне, очите ѝ се разшириха, а устните ѝ се разтвориха от едно ахване. — Не сега. Все още не. Не и докато не прогоня уханието на възбудата ти от главата си.

Киова не разбираше яростта и решителността да я задържи, които внезапно се надигнаха вътре в него, но знаеше, че ако не избяга от нея, ще я вземе. Отново и отново. А уханието на страха ѝ се смесваше със страстта ѝ и това го докарваше до лудост.

Киова рязко отвори близката до него врата и скочи от джипа, дънките бяха забравени, а хладният въздух на късната октомврийска нощ бе едва забележим на фона на нарастващата топлина на тялото му. Топлина, от която се страхуваше, че никога няма да се освободи. Точно както никога нямаше да се освободи от животното, което Аманда видя в него.

* * *

— Лайната удариха вентилатора, амиго — заговори тихо Саймън в мобилния телефон, когато Киова се хвърли в ледените дълбини на езерото, до което бяха спрели.

Природата бе успяла дяволски добре да се погрижи сама за себе си.

Даш въздъхна уморено.

— Колко далеч сте от местоположение Алфа?

— Цели четири и половина часа — промърмори той. — Имахме късмет да стигнем дотук. Това момиче беше в плачевно състояние от доста време, приятелю. Тихите ѝ стонове ме убиваха. Само Бог знае какво са причинявали на него.

Съществуваха няколко души, които бяха осведомени за точното протичане на процеса на чифтосване при Породите. Калън беше наложил строг кодекс на мълчание на малкото Породи, които бяха чифтосани досега, като се надяваше по този начин да осигури по-

безопасна среда в общественото мнение, преди процесът да стане всеобщо достояние.

Саймън беше единственият обикновен човек, който бе наясно с тази информация. И я знаеше, само защото бе един подъл кучи син с по-остър ум от повечето хора, когато ставаше дума за животни.

Даш изруга тихо и яростно.

— Да, продължавай. — Саймън направи гримаса. — Нашето малко кученце сега плува в ледените води, а неговата малка сладка половинка е покрита само с едно одеяло. Какво да правим?

— Докарай ги до местоположение Алфа — каза остро Синклер. — Губим време, с каквото всъщност не разполагаме, Саймън.

— Хей, сопваш се не на когото трябва, задник — изръмжа другият мъж. — Не моят penis е вързан на възел от една жена, погореща от хрътките в ада. Опитай се да го кажеш на него.

— Постарайте се да тръгнете веднага — озъби се майорът. — Разполагате с ескорт на позиция, който започва на един час от вашето местоположение. Размърдайте се веднага, по дяволите, без значение как.

— Мамка му — Саймън затвори телефона. Майор Синклер щеше да продължи да го притиска, а неговият задник щеше да бъде сритан.

— И така? — Стефани се приближи към него, обви ръце около кръста му изотзад и опря буза на гърба му.

— Ами, потегляме — въздъхна Саймън. — Да се надяваме, че са успели да се задоволят, защото трябва да бързаме, кукличке. Моето предположение е, че по петите ни са пуснати хрътки, и Даш го знае. Той беше удивително сдържан. — Мъжът направи гримаса при спомена за проклятията на майора. — Разполагаме с ескорт на един час път оттук и предполагам, че кавалерията на Котките ще се включи за всеки случай.

— Проклятие. — Тя притисна главата си по-силно към гърба му.

— Да. Това обобщава ситуацията — изръмжа той. — Да вървим да подканим децата за тръгване и да се молим да имаме преднина пред лошите момчета. Наистина не искам да се замесвам с огневата мощ на правителството. Защото ще стане наистина лошо.

Много, много лошо.

Стефани се премести до Саймън, когато Киова излезе гол от езерото. Дишането му беше тежко, но студената вода нямаше ефект

върху ерекцията, стърчаща между бедрата му.

— Саймън, скъпи, този мъж наистина е надарен — отбеляза Стеф с немалък женски интерес. — Но проклета да съм, ако мисля, че ще поискам дори малка част от това. Той изглежда достатъчно жесток да те ухапе.

Саймън изсумтя. Да. И бе заложил много пари, че Киова хапе. Много, много лошо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Останете долу. Не рискувайте да бъдете видени. Стойте покрити.

Непременно стойте покрити.

Аманда лежеше на една страна, с гръб към Киова, като се опитваше да се държи за резервната гума, за да не се докосва до него.

Студената, жестока реалност почти се бе върнала. Достатъчно, за да осъзнае какво се бе случило и да си спомни с мрачна яснота изминалите часове, когато всичко бе започнало. Колко време бе минало? Сега беше почти три сутринта, така беше казал Саймън на Киова преди малко. Светлините на автомобила, който ги следваше, проникваха през задното стъкло и хвърляха странни сенки около младата жена.

Почти три часа. Беше малко след седем, когато бе затворила вратата на дома си, след като бе изпратила последните маскирани деца. Седем часа. В седем часа животът ѝ се бе променил толкова драстично, че тя бе сигурна, че никога няма да се оправи отново.

Аманда потрепери при мисълта за това. Не с отвращение. Искаше ѝ се да бъде с отвращение, така щеше да е по-лесно. Щеше да успокои сълзите, които се стичаха безшумно по лицето ѝ и болката, която лежеше тежко на сърцето ѝ.

Какво бе направила? Как се бе случило? И защо още се измъчваше от желание за повече?

— Колко остава, Саймън? — попита остро Киова зад нея. Гласът му беше пресипнал и настояваше за отговор.

— Малко повече от час — отвърна мъжът. — Калън е подготвил една от новите къщички. В момента събират информация. Би трябвало да разполагаме с нещо, когато стигнем.

— Синклер там ли е? — Гласът му беше дрезгаво ръмжене. Беше бесен. Господ ѝ бе свидетел, тя също.

— В момента лети заедно с Елизабет и Каси. Трябва да пристигне там малко преди нас.

Аманда можеше да усети напрежението между нея и Киова, което изпълваше джипа. Колкото повече изгаряше тя, толкова повече сякаш се увеличаваше неговата ярост.

Дали можеше да усети какво се случва в тялото ѝ? — питаше се жената. Усещаше ли нарастващата възбуда? Точно от това се нуждаеше тя. Кучият син не просто я бе дрогирал с някакъв вид странен животински афродизиак, но и можеше да усети ефектите от него.

— И Даш Синклер ли е замесен в това? — проговори тогава Аманда, сълзите ѝ стихнаха, когато гневът я заля.

Беше срещала Даш Синклер и неговата съпруга Елизабет. Тяхната дъщеря, Каси, беше сладко, макар и странно малко момиченце. Бяха разговаряли с баща ѝ по време на една от безкрайните срещи преди месец.

— Никой от нас не е замесен в нищо, госпожице Мейрън, освен в опазването на кожата ти — каза ѝ Саймън остро. — Нещата станаха много лоши, признавам, но ние направихме всичко възможно.

— Вашите възможности не струват — информира го тя яростно. — Те ще ме открият.

Баща ѝ нямаше да остави нещата така, помисли си младата жена. Ако Породите смятаха, че са имали неприятности преди, те не са били нищо, в сравнение с това, което баща ѝ и брат ѝ щяха да им причинят сега.

— Първо трябва да научат, че си изчезнала — озъби се Киова. — Петимата мъже, които убих зад къщата ти, са изчезнали, Манда. А те не могат да ходят. Твоите пазачи все още са живи и спят спокойно. Засега. И баща ти не разполага с улика, че си изчезнала.

Младата жена примигна към Породата. Тогава си спомни за Тами Брок, нервността ѝ, молбата ѝ да използва тоалетната. Как бяха убедили Тами да им помогне? Нещо повече, защо охранителите ѝ не бяха обърнали внимание на светлинния индикатор на задната ѝ врата, както би трябвало? Предполагаше се, че тя в нито един момент не би трябвало да използва тази врата след залез-слънце. Никога не го бе правила.

— Охраната им е помогнала — прошепна Аманда шокирано. — Трябва да са били те. Тами е деактивирала алармата на задната врата, когато отиде до тоалетната, но те би трябвало да са го разбрали. Алармата на вратата трябваше да ги предупреди за това.

— По дяволите, тя е умница, Киова. Може би трябва да помислиш дали да не я задържиш — пламенната похвала на Саймън беше леко подигравателна.

Копеле.

— Защо ще правят това? — Аманда поклати глава, отказвайки да се обърне или дори да погледне Киова. Ако го погледнеше, ако зърнеше очите му, устата му, щеше да бъде обречена. — Почти мога да разбера Тами, ако е за пари. Кайли е толкова болна. Но защо охранителите ще помагат?

— Е, това се опитваме да разберем — отговори ѝ Саймън. — Коя е тази Тами все пак?

Младата жена обясни набързо какво се бе случило с майката на Кайли. След като я бе пуснала да отиде до тоалетната, Аманда бе видяла, че алармата е деактивирана. Докато говореше, тя енергично потискаше засилващото се осъзнаване за мъжа до нея и бавно надигащия се глад. Това беше като демон вътре в тялото ѝ, който забиваше нокти в утробата ѝ, с настояване за силните тласъци на пениса му и нажеженото до бяло освобождение на спермата му.

— Носеше се слух, че ударът ще бъде направен точно след като Даш се свърже с Котешките породи — разкри Стефани. Гласът ѝ беше мек и очевидно по-малко враждебен, отколкото на тези двамата, които споделяха автомобила с тях и които се тупаха по гърдите. — Забавихме изпълнението на плана да те защитим, когато съпругата му Елизабет започна да ражда. Веднага след като бяха в състояние да пътуват, Даш се срещна с баща ти. Той изглежда не взе насериозно заплахите.

Аманда не успя да овладее секването на дъха си. Нито брат ѝ, нито баща ѝ бяха повярвали, че тя е в опасност? Дори не ѝ бяха казали?

— Лъжеш — прошепна тя тогава. — Родителите ми не биха рискували живота ми.

— Наеха ти дяволски добра охрана — увери я Киова. — Четиримата мъже, които те защитават, са най-добрите. Всичко, с което разполагаше той, беше един слух, без сигурна информация. И предполагам, че си отказала да се преместиш в Белия дом за някакъв период от време.

В гласа му прозвуча сарказъм. Беше прав, тя бе отказала да се премести в официалното президентско жилище, по каквато и да е причина. Спорът тогава бе ожесточен. Защо баща ѝ не ѝ бе казал, че може да има опасност? Може би това щеше да промени решението ѝ.

Не, поправи се Аманда, нямаше. Тя държеше на своята независимост, на новата си работа, на приятелите и дома си. Щеше да настоява за доказателство, а не просто да вярва на някакъв си слух.

— Сега какво? — попита момичето тогава.

— Сега ще те заведем на безопасно място, а след това ще се свържем с баща ти — отговори Киова рязко. — И ще те задържим там, докато настъпи гласуването на Закона за Породите следващата седмица. След като безопасността ти е сигурна, президентът Мейрн ще гласува законопроекта, вместо да го свали, защото имаш пистолет, насочен към главата ти.

— И тъй като си чифтосана с Порода, всичко сега ще бъде чудесно — провлече Саймън подигравателно. — Не сме ли всички едни големи късметлии?

Аманда щеше да скочи, ако ръката на Киова неочаквано не я бе натиснала надолу.

— Какво, по дяволите, говори той? — изръмжа тя и се завъртя, придържайки завивката близо до голото си тяло.

— Не му обръщай внимание. Той е шегаджия — посъветва я Киова, а гласът му бе опасно тих.

— Странно, не ми звучи като шегаджия. Като задник може би, но не и шегаджия — посочи тя яростно. — Защо каза това?

— Защото иска да причинява неприятности. Саймън обича да причинява неприятности. Нали така, Саймън?

Аманда не повярва на начина, по който го каза, ни най-малко.

— О, да, неприятност е второто ми име, нали, Стеф? — изръмжа той.

— Или нещо подобно — отговори жената.

Скритите послания подлудиха Аманда.

— Лъжеш ме — обърна се към Киова тогава. — Защо го правиш сега?

Мъжът въздъхна тежко.

— Виж, Манда, ясно е като бял ден, че ти не искаш да знаеш нищо повече, отколкото вече разбра. Просто стой долу и остави нещата

засега. Ще поговорим по-късно.

— Не искам да говоря по-късно — отвърна тя с цялата изкуствена нежност, която можа да събере. — Искам сега. Искам да знам защо, по дяволите, той каза, че съм чифтосана с теб и до какво точно води това нещо.

Породата вдигна вежда сардонично.

— Както сама каза по-рано, ти си запозната много добре с животните. Разбра го.

Аманда усети как пребледнява. Но това не спря възбудата, надигаща се във вагината ѝ.

— Какво ми направи? — яростта я обхвана. За съжаление, това само подсили нежеланата страст.

Зъбите на Киова проблеснаха, когато се усмихна. Там, от двете страни на устата му, кучешките зъби просветнаха диво. Рамото я заболя, сякаш в отговор, а възбудата се разля по тялото ѝ.

— Наистина ли искаш да знаеш, Манда? — попита той и гласът му стана опасно дрезгав, когато се наведе по-близо, а тя се взря в него с разширени очи. — Или ще стоиш мирно и тихо и ще оставиш възбудата, която кипи в малката ти тясна вагина, да бъде под някакъв контрол, вместо да те изгаря неконтролируемо? Продължавай да ме предизвикваш, бейби, и ще започне да гори.

Тя си спомни огъня. И усети как наистина започва да се увеличава.

— Не ми харесва да се отнасят с мен като с дете — озъби се Аманда в отговор. — Престани да се опитваш да криеш неща от мен.

— Аз се отнасям с теб като с дете? — изръмжа той. — Може би не си спомняш някои от най-забележителните моменти, които прекарахме заедно. Искаш ли да ти ги припомня?

Ръката му се насочи към завивката.

— Мамка му! Залягайте и се покрийте! Няколко хеликоптера се спускат над нас.

Киова се наведе и дръпна завивката, докато тя покри и двамата им от главата до петите, изолирайки ги в центъра на водовъртеж от горещина, когато силният звук на хеликоптерите наруши тишината на нощта.

— Имаме Породи войници зад и пред нас, както и достатъчно огнева мощ, за да се справим с цяла войска. А и сме близо до

Съединението — увери я Киова, като я придърпа по-близо до себе си и почти я покри с тялото си.

— Недей. — Той се притискаше към голата ѝ кожа сега, едната му ръка се спусна по гърба ѝ, а голите му гърди се потриха в зърната ѝ.

На Аманда не ѝ пукаше за хеликоптерите. Пламъците лумнаха в мозъка ѝ, изгориха тялото ѝ. Сетивата ѝ не можеха да мислят за нищо друго или да си спомнят нищо друго, освен усещането за Киова, притискащ се към нея, движещ се вътре в нея, подуващ се...

Младата жена изскимтя, когато още от соковете ѝ се изляха от вагината ѝ, подготвяйки я за него и карайки нуждата да разцъфне в нея със сила, която тя знаеше, че няма да може да отхвърля дълго.

Какво се бе случило? Все още нямаше смисъл в това тялото ѝ да вземе връх над разума и да я принуждава да капитулира пред мъж, когото, първо, не познава, и второ, дори не е от нейния вид. Но това имаше малко значение за тялото ѝ, когато зърната ѝ се притискаха към гърдите му, изгарящи от нуждата от докосването му.

— Моля те, не ме докосвай — въздъхна Аманда. Как се очакваше да контролира пламъците, които обгръщаха тялото ѝ, когато го усещаше толкова близо? Високото му тяло, притискащо нейното, и примамливото удоволствие от пениса му, който напираше срещу долната част на корема ѝ, покрит единствено от плата на дънките му.

Киова се взираше в нея, лицето му бе безизразно, когато пръстите ѝ се плъзнаха по раменете му и погалиха твърдите мускули на ръцете му. Аманда не можеше да се сдържи да не го докосва. Тялото ѝ беше гладно за него, жадуваше за него. Тогава ръката му се придвижи бавно, пръстите му уловиха извивката на бузата ѝ, а палецът помилва устните ѝ.

— Ще се случи отново, Аманда. — Киова запази гласа си тих и овладян. — Колко дълго мислиш, че някой от нас може да го отхвърля?

Опасността се отдалечи в дъното на съзнанието ѝ. Не ѝ пукаше кой ги преследва, какво правят хеликоптерите или колко близо се намират до безопасността. Всичко, което я интересуваше, бе Киова, притискащ се към нея, а тялото му да я затопля.

— Не се разгорещявайте и не ни създавайте проблеми, момчета и момичета — каза остро Саймън. — Ако са решили да ни създават проблеми, ще се оправим с тях, стреляме и бягаме. Достатъчно близо сме, за да го направим и разполагаме с войска в пълна готовност.

— Това се превръща в шибано фиаско — измърмори Киова, докато се взираше надолу в Аманда, а очите му бяха горещи и блестящи от желание. — Намираме се в центъра на вероятно бойно поле, а всичко, което искам да направя, е да те чукам отново.

Очите на младата жена се затвориха. Искаше да бъде силна. Наистина го искаше. Трябваше да бъде силна, за да отхвърли безумната страст, която пулсираше в мозъка ѝ.

— Мога да подуша възбудата ти, Манда — прошепна Породата, карайки я тревожно да отвори очи. — Ухае като меден сироп. А аз наистина съм пристрастен към меда.

Тя потрепери конвулсивно, щом ръката му се плъзна между бедрата ѝ, а пръстите му пробягаха по хлъзгавата влага там, преди да се отдръпнат. Шокът все още я държеше в плен, когато той измъкна ръката си. Гъстите ѝ сокове покриваха пръстите му. Тогава ги поднесе към устните си и езикът му се плъзна бавно и еротично, облизвайки всяка капка влага.

Дъхът ѝ излезе накъсано, когато от устните ѝ се откъсна скимтене.

— Добре, имаме проблем. — Джипът зави рязко, когато звукът от стрелба отекна около тях.

Аманда видя как изражението на Киова се промени. Страстта намаля. Не изчезна напълно, просто отслабна, когато студена, сурова ярост втвърди лицето му.

— Стой долу.

Киова я избута по-близо до резервната гума, измъкна се изпод завивката и вдигна едно смъртоносно черно оръжие от пода на автомобила, когато задния прозорец започна да се спуска.

Мускулите на гърба му потрепваха. Слабото му, стегнато тяло бе напрегнато и готово за действие. Вагината ѝ се сви и страхът от смъртта бе нищо, в сравнение със страха никога да не чука този мъж отново.

— Колко са? — изкрещя той и очите на Аманда се насочиха към прозореца до нея.

— Само един. На двадесет минути от имението сме. Всеки миг ще излети техен хеликоптер, но проклет да съм, ако позволя някой куршум да удари джипа ми. Обстрелват колата на Тайбър зад нас. Още не знаят в коя сме ние.

— Обаче знаят къде да ни търсят — отсече Киова.

— Да. Това е гадно — съгласи се Саймън. — Пригответи се, идва отново.

— Остани долу през цялото време, Аманда — озъби се Породата, когато тя започна да се надига. — Легни и се покрий, да го вземат дяволите!

Гласът му беше толкова суров, толкова яростен, че младата жена дръпна завивката над главата си и се сгуши в ъгъла на автомобила.

— Ето и Кейн идва — изкрещя Саймън. — Да видим дали той ще може да ги примами далеч.

Силното бръмчене на хеликоптера и звукът от високата скорост на джипа изпълваха ушите на Аманда. Яростни ругатни и стрелба експлодираха в нощта.

— Шибана работа!

Звукът от гласа на Киова накара Аманда да надникне изпод завивката. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато го видя да провира високото си тяло през прозореца, подпря бедрата си на рамката и започна да отвърща на огъня.

— По дяволите, Киова... — Саймън ругаеше, а Стефани се присъедини към Койота.

Аманда подскочи, очите ѝ бяха разширени, докато погледът ѝ се стрелкаше във всички посоки.

Зад тях имаше два автомобила — един от едната им страна и два пред тях, и за няколко секунди от прозорците на автомобилите се показаха още мъже, които започнаха да стрелят по хеликоптера, кръжащ над тях.

Бели пламъци от светлина експлодираха от летателния апарат, изстрелите се изсипваха около тях, докато той не се наклони на една страна.

— Мамка му! Мамка му! — закрещя отново Саймън. — Танер идва с хеликоптер на Породите, деца. Сега ще стане лошо.

Още един хеликоптер прелетя като камикадзе с висока скорост. Премина ниско над автомобилите, преди да се наклони и да завие, за да догони другия. Аманда не можеше да види проклетото нещо, накъдето и да погледнеше, можеше само да го чуе.

Звукът на картечен огън и въздушни снаряди изпълниха нощта, преди една експлозия да освети тъмното небе. Киова нададе боен вик,

който би накарал всеки апах от уестърните да се гордее.

— Това момче не притежава дори част от финеса, с който Господ е дарил повечето самоубийци — изръмжа Саймън, когато хеликоптерът се наклони ниско и се залюля от едната на другата страна. — Знаеш ли, сигурен съм, че шибаната преса ще разбере за това? Калън ще скрита проклетите ни задници.

Аманда нямаше време да мисли или да задава каквито и да било въпроси, защото Киова се върна обратно в джипа, дръпна я към себе си и завладя устните ѝ с целувка, която открадна разума ѝ.

— Мамка му! — гласът на Саймън беше последното, което Аманда чу.

Киова тласна подутия си език дълбоко в устата ѝ, изви го около нейния, когато тя склучи устни върху него безпомощно. Мед и подправки. Мъжка топлина и желание.

Той се разля в устата ѝ, ръцете ѝ сграбчиха главата му, пръстите ѝ се заплетоха в косата му, когато Киова простена в устата ѝ. Адреналинът, страстта и страхът се комбинираха и атакуваха сетивата ѝ, карайки възбудата, която чувстваше, да се увеличи многократно.

И вече нямаше страх, нямаше тревога, когато отпиваше от страстта на целувката му. Устните и езиците им се сливаха, нахъсани стонове отекваха в изолираната пелена, която желанието бе изплело около тях. Нищо друго не съществуваше. Времето спря да тече. Съществуваше само Киова.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Киова беше бесен, възбуден и в настроение да убива. За съжаление проклетите копелета, които го разяриха, нямаха смелостта да се изправят пред него. Така че оставаха само приятелите му. Разбира се, нямаше как да убие някой приятел, но би могъл да скрита задника на този, който първоначално го бе забъркал в тази каша, помисли си той, когато джипът спря рязко вътре в имението на Котешките породи, точно до Даш Синклер.

Киова отвори вратата с трясък, слезе от автомобила и първото, което направи, бе да забие един юмрук в лицето на другия мъж. Яростта заливаше тялото му и той игнорира насъбралите се Котешки породи. Нека да опитат да се намесят, помисли си Койотът, като изръмжа предупредително към тях, показвайки извитите си кучешки зъби. Господ му бе свидетел, с радост щеше да повали и тях.

Даш се приземи по гръб, тръсна глава, след това прониза Киова с дълъг, студен поглед.

— Този беше безплатен — каза той тихо и се изправи на крака. — Не прави грешката да опитваш друг.

Горната устна на Киова се повдигна от диво ръмжене, преди да го удари отново.

— По дяволите, Киова! — този път Даш остана на крака.

— Ти, мръсно, шибано копеле! — изръмжа Койотът яростно. — Напомни ми никога, никога да не поемам друга работа, която ми подхвърляш. Не се нуждая от твоите шибани каши, сам се забърквам в достатъчно такива. Чувствах се наистина дяволски добре там, където си бях. Какво те накара дори да помислиш, че имам нужда от тези глупости?

Пенисът му бушуваше. Уханието на възбудата на Аманда се бе запечатало в мозъка му и не можеше да избяга от него.

— Да, ти беше напълно доволен — изсумтя Даш, наблюдавайки го внимателно, докато другите Породи се струпваха около тях. —

Забавно ли беше, Киова, да си играеш на бияч в една яма, пълна с отрепки?

Киова изръмжа отново, когато Калън пристъпи по-близо, достатъчно, за да подуши уханието на пулсиращата възбуда на Аманда, която имаше интригуващия нежен аромат на мед и подправки.

Другият мъж отстъпи назад, развеселена усмивка изви устните му, когато кехлибарените очи го разглеждаха без следа от предпазливост. Проклети котки, помисли си Койота гневно.

— Виж, Киова, има една къща, която е приготвена за теб, както и всички обяснения, които ти трябва — Даш очевидно се бореше със смеха си, въпреки нараненото си лице. — Върни се в джипа, ще те откараме до там и ще поговорим за всичко, което искаш.

— Смяташ ли, че съм в настроение за шибани разговори? — изръмжа Киова. — Кажи ми къде е проклетата къща, след това се разкарай от пътя ми.

Ерекцията в дънките му го убиваше, а тихият стон на Аманда от задната част на джипа беше като копие, което прониза вътрешностите му.

Очите на Даш се присвиха отново.

— Мамка му. Целунал си я пак, нали? По дяволите, това само прави нещата по-лоши — промърмори той. — Киова, още ли не си го разбрал?

— Насочи ме към къщата, крастав шибан вълк — изръмжа Киова, неочакваният, гърлен звук на собствения му глас беше шокиращ. — След това се махай от очите ми.

Даш въздъхна примирено.

— Нагоре по хълма. Втората къща под редицата дървета.

Киова погледна нагоре към чакълестия път, който водеше в планината, след това се обърна и тръгна към джипа.

— Махни се от пътя ми — измърмори той, когато Саймън не помръдна от мястото си пред вратата на шофьора.

Саймън се изсмя с тих, подигравателен кикот, след което се отмести спокойно настрана.

— Забавлявай се, Койоте. — Усмивката на лицето му накара Киова да изръмжи отново. По дяволите, какво бе сторил, че да бъде замесен в тази невероятна каша, помисли си той.

Секунда по-късно, джипът потегли и пое нагоре по краткия път до къщата, която Даш беше посочил. Кръвта във вените му запрепуска силно и бързо, когато Аманда се надигна зад него, ръцете ѝ се обвиха около врата му, а устните ѝ се насочиха отстрани на шията му, където пулсът му се усещаше силно и горещо.

Тя облиза бавно туптящата вена, след това малките ѝ остри зъби се забиха в твърдата кожа под нея. Джипът се плъзна към едната страна на пътя, преди Киова да успее да го изправи, след което натисна газта и изруга.

— Ти ме ухапа — въздъхна жената в ухото му.

— И ще те ухапя отново — зъбите го боляха да го стори. Да усети меката плът в основата на шията ѝ под острите си кучешки зъби, докато я притиска към себе си, а penisът му набъбва... заключва се в нея... Породата простена при тази мисъл, докара джипа до вратата на къщата и спря рязко.

Киова не обърна внимание на одеялото, което бе обвито около нея, когато отвори задната врата. Просто я сграбчи, притисна я отстрани на автомобила и разкъса трескаво дънките си.

Нямаше да го направи в малката къща. Нямаше сили да стигне по-далеч от усещането за нея в ръцете си. Както беше гола, с изключение на червените чорапи и късите ботуши с висок ток, краката на Аманда се обвиха около кръста му и топлината на женствеността ѝ изгори главичката на penisа му.

Киова я повдигна, дланите му уловиха дупето ѝ, разтвори леко заоблената плът и се насочи към входа на вагината ѝ.

— Крещи за мен — прошепна ѝ тогава. — Искам да чуя виковете ти.

Тялото му се стегна, когато дъхът ѝ секна, а очите ѝ заблестяха на бледата светлина на новия ден, щом върхът на penisа му започна да прониква в тясната ѝ — Господи, толкова дяволски тясна — вагина, която го призоваваше като сирена.

Главата ѝ се отпусна назад върху джипа, дългите копринени кичури на косата ѝ се разстлаха около нея, когато от гърлото ѝ се изтръгна първият приглушен вик.

* * *

Аманда стисна по-здраво бедрата на Киова с колене, погледът ѝ срещна неговия, когато усети силната струя течност да се разлива в нея преди члена му да навлезе. Каквото и да беше това, то първо я изгаряше, а после я отпускаше. Младата жена усещаше как мускулите ѝ се разхлабват, дори когато възбудата ѝ достигна нови върхове.

Не можеше да го отблъсне. Това бе извън силите ѝ, извън способността ѝ да се откаже от удоволствието на неговото докосване. Каквото и да не бе наред с нея, каквото и да ѝ бе сторено, в този момент тя беше повече животно, отколкото жена, с неспирния глад за докосването на този мъж.

С всяка силна струя течност пенисът му се плъзгаше по-дълбоко вътре в нея, разтягаше я, а наладата се надигаше като огнени пипала от усещане и разкъсваше реалността около нея.

И Аманда изкрещя, точно както Киова бе поискал, защото тънката линия между болката и удоволствието беше толкова прекрасна.

— Киова! — Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато го почувства да я изпълва, плъзвайки се толкова дълбоко и горещо във вътрешността ѝ, че тя знаеше, че никога няма да забрави усещането за него. Това щеше да остане в нея завинаги. И мисълта я ужасяваше.

— Господи, Манда, съжалявам... — Той се задъхваше, докато проникваше по-дълбоко, ръцете му стискаха гладките мускули на дупето ѝ, разтваряйки ги еротично.

Аманда можеше да усети лекото стягане от огън в аналния отвор, когато той направи това. Нежното подръпване на плътта я дразнеше колкото да накара ануса ѝ да се свие в отговор. Прекалено много усещания заляха съзнанието ѝ, прекалено много докосвания по едно и също време, когато най-сетне Киова потъна докрай в конвулсиращата ѝ вагина.

Ръцете ѝ се забиха в раменете му, докато тя крещеше от удоволствие. Нажежен до бяло течен огън се изстреля по слабините ѝ я изпрати на едно замаяно, изпълнено със страст пътешествие. Беше разтегната докрай, пенисът му я изгаряше, туптеше вътре в нея като нов сърдечен пулс, когато зъбите му одраскаха долната част на шията ѝ.

Киова щеше да я ухапе отново. Лекото одраскване на зъбите му по раничката вече не болеше, както би трябвало. Когато езикът му

облиза мястото, Аманда потръпна от удоволствие, каквото никога не бе очаквала.

— Толкова си тясна... — Думите му я накараха да се свие около пениса му, да се стегне около него от наслада, дори когато огънят порази нервните й окончания от движението.

Бедрата му се огънаха, когато се отдръпна назад, изтегли се навън, докато в нея остана само главичката, след това се гмурна отново навътре.

Беше толкова хубаво. Толкова хубаво.

Аманда изпъшка, борейки се за въздух, когато той я погали с широката си ерекция, докосвайки нерви, за чието съществуване никога дори не бе подозирала. Главата й се отметна към прозореца на джипа, когато Киова пое силен и бърз ритъм вътре в нея. Подготвителните действия бяха малко, но тя не се нуждаеше от тях. Соковете й течеха, гъсти и топли, около него, подпомагани от периодичните горещи струи предеякулационна течност от пениса му.

Младата жена не познаваше мъж, който да прави така. Или може би другите мъже не правеха?

Тя изскимтя, когато си спомни кой и какво я обладава така старателно.

А той наистина се стараеше. Бедрата й се стегнаха още повече, докато се опитваше да се движи заедно с него, контролираните тласъци я държаха на ръба и я предпазваха от падане.

— Не свършвай още, по дяволите — изръмжа Породата в ухото й, когато тя се изви и се сгърчи върху дебелия пенис, който я пронизваше и я изпълваше. — Не още, Манда. Не още.

— Да! — изкрещя тя протестиращо, подпря колене на него, опитвайки се да го вкара по-силно вътре в себе си.

Ръцете му се стегнаха върху дупето й за миг. След това едната я пусна.

Секунда по-късно той се отдръпна от джипа, завъртя се и облегна собствения си гръб на него, а дланта му се приземи върху заоблената плът на задничето й. Лекото, изгарящо ужилване я накара да ахне, а вагината й се сви от приближаващия оргазъм.

— Не още — изръмжа Киова.

— Сега! — Аманда трепереше, добавената лека болка я тласна по-високо.

Той я шляпна отново. Твърдата му мазолеста ръка приложи достатъчно сила да я изгори. Младата жена се изви, а вагината ѝ се стегна, усещаше как соковете ѝ потичат от допълнителната стимулация.

— Проклетата да си — изскърца със зъби мъжът. — Ти ме убиваш, Манда. Остави ми някакъв контрол, по дяволите.

Защо? На нея не ѝ бе останал никакъв.

Тя се сви отново и проплака от удоволствие, когато движенията му се засилиха, а ръцете му уловиха дупето ѝ, когато започна да се тласка вътре в нея. Силно и безмилостно.

Изгаряща, прелестна светкавица избухна в утробата ѝ, карайки сетивата ѝ да се замаят, когато екстазът я заля с един оргазъм, толкова дълбок и мощен, че Аманда можа само да проплаче накъсано в отговор.

След това изкрещя.

— Не, Киова. Не...

Но нямаше начин да го спре. Подуването вече бе започнало, разтягаше я, удължаваше оргазма ѝ, заключаваше го дълбоко вътре в нея, а бедрата му потръпнаха и гърленият му вик оповести собственото му освобождение.

Спермата му се плисна вътре в нея и тя можеше да го усети. Почувства как главичката на пениса му се заключва в отвора на утробата ѝ, докато в тялото ѝ една след друга се изстрелваха силни струи семенна течност. Оргазмът се надигна отново, експлодира, отечна и завибрира във вътрешността ѝ, когато зъбите му се забиха в плътта ѝ още веднъж, задържайки я неподвижна, отказвайки да ѝ позволят да се бори срещу хватката му.

От очите ѝ се стичаха сълзи, докато Киова я държеше здраво. Удоволствието вибрираше с постоянна сила вътре в тялото ѝ, разтърсваше я отново и отново, дори когато страхът изпълни съзнанието ѝ. Това, което той правеше с нея, не беше нормално. Не беше човешко.

Беше ли го молила за това? — запита се младата жена дистанцирано. Дали похотливите ѝ измислици и нуждата ѝ от този пристъп на болка, заедно с удоволствието, я бяха докарали до тук?

— Манда... — Зъбите му се отдръпнаха от рамото ѝ.

Защо не болеше? — запита се Аманда. Когато кучешките му зъби пронизаха плътта ѝ, защо не последва ужасна болка, вместо това ослепително, умопомрачаващо удоволствие?

— Не плачи, бейби.

Киова все още беше заключен вътре в нея и потръпваше на всеки няколко секунди, когато нова струя сперма изпълваше утробата ѝ.

— Всичко ще бъде наред.

Дали? Как щеше да стане това?

Сълзите ѝ мокреха влажната му от пот кожа, когато тя потръпна в ръцете му. Аманда можеше да я усети. Подутината вътре в нея беше достатъчно голяма, за да държи вагината ѝ разтегната, да запази ехото на освобождението ѝ, заливащо тялото ѝ. Беше достатъчно тясно и без значение колко се бореше, колко се извиваше, тя не помръдваше. Държеше пениса му на едно място, закотвен в нея, докато последните горещи струи я изпълваха.

Тогава Аманда почувства промяната. Бавно, прекалено бавно, издутината се отпусна.

Младата жена изскимтя, докато се опитваше да изчисли цикъла и овулацията си и осъзна, че времето за това е прекалено близо. Не можеше да позволи това да продължи. Не можеше да стане робиня на ефекта, който имаше Киова върху нея, какъвто и да бе той.

Аманда се бореше да се успокои, когато Киова най-сетне се изтегли от нея, бореше се и се провали в усилието си да сдържи стона си от удоволствието от тази последна ласка.

Породата обаче не я пусна. Намести я в ръцете си, а след това я понесе към малката къща. И двамата не проговориха. Но и какво имаше за казване?

Тя беше правила секс с един непознат — мъж, когото не познаваше и когото не бе виждала никога, до предишната нощ. Мъж, който беше животно.

Спорът за Породите не се бе докоснал до нея. Нито по време на кампанията на баща ѝ, нито при избирането му. Законът за Породите беше нещо, което не бе обмисляла много внимателно поради същия факт. Не я засягаше. Но сега да. Засягаше я толкова лично и по такива начини, които младата жена се питаше дали ще преживее.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изкъпи се. Аз ще се обадя до централната къща, за да поискам някакви дрехи — Киова я пусна да стъпи на пода в средата на изненадващо голямата баня до дълбокото джакузи, в което Аманда бе сигурна, че възпалените ѝ мускули, направо ще се влюбят.

Грубите дървени стени бяха дебели, добре загладени и боядисани в тъмен цвят, имитиращ дървесината на секвоя. Между всяка дървена греда имаше бяла fuga, която правеше контраста доста привлекателен. Ваната се намираше в най-далечния край на помещението, а на няколко стъпки от нея бе разположена бяла порцеланова мивка. Малко по-далеч от нея беше тоалетната. На противоположната стена имаше гардероб, от който Киова извади няколко хавлиени кърпи и гъба за тяло. Мъжът остави една торбичка соли за вана на мивката до нея.

— Ще приготвя нещо за ядене — продължи той. — След това можем да си починем за известно време, преди да се изправиш пред следващите изпитания.

Лицето му бе като маска и не издаваше дори малка част от чувствата му. Не изглеждаше студен, а просто безразличен. Досега Аманда не бе осъзнавала разликата между двете изражения. Баща ѝ и брат ѝ имаха навика да се превръщат в бучка лед, когато са ядосани или по време на политически конфронтации. Младата жена буквално можеше да се почувства арктически студ, когато са около нея, но при Киова не стана така. Той просто се държеше така, сякаш не изпитва абсолютно нищо. Нито горещ, нито студен, просто незаинтересован.

Аманда седна на малката табуретка до ваната и започна да развързва ботушите си. Изрита ги от краката си, след това погледна нагоре, когато осъзна, че Киова все още е в помещението.

— Аз не съм животно. — Гласът му не се бе променил, нито изражението му. Направи изявление, нищо повече.

Тя го бе нарекла животно. Младата жена погледна настрани, борейки се с тревогата, която нарастваше в гърдите ѝ, докато той продължаваше да я наблюдава.

— Аз не искам това — каза Аманда, взирайки се в едно шарено килимче, което покриваше тъмния дървен под пред ваната. — Не съм те молила да ми причиняваш това.

Дори сега, възбудата не бе напуснала тялото ѝ. Кожата ѝ бе чувствителна, зърната ѝ бяха набъбнали и тъмночервени, а не нежно розови, каквито бяха преди няколко дни. Гърдите ѝ бяха напрегнати, все още подути и болезнено копнеещи за целувките му. Само мисълта за това я накара да навлажни пресъхналите си устни.

— Човек невинаги моли за това, което му поднася животът — отвърна Киова. Безизразно. Господи, как мразеше това отношение. Едва сега осъзна колко по-успокояваща може да бъде хладната учтивост на баща ѝ и брат ѝ. Поне Аманда знаеше, че това показва някаква емоция. А тук емоцията липсваше напълно.

Младата жена махна ластика в горния край на чорапите си. Те бяха разкъсани на няколко места, а червената коприна бе съсипана. Не се притесняваше да ги събуе, просто ги плъзна по краката си, игнорирайки тихото му изказване.

— Ще се обадя, за да ни донесат някакви дрехи. — По същия начин би могъл да говори и за времето, като ѝ обърна с гръб. — Не бързай.

Да не бърза?! Сякаш имаше цялото време на света!

Дали баща ѝ се тревожеше за нея? Със сигурност са го уведомили на минутата, че охранителите в къщата до нейната не са се обадили за рутинната проверка на сигурността. И макар преди да мразеше дори да мисли за тях, сега се почувства малко по-спокойна. Най-малкото, баща ѝ щеше да разбере, че е изпаднала в беда.

Той и брат ѝ Александър щяха да дойдат за нея. Ако успееха да я открият.

Младата жена потрепери при мисълта, преди да пусне водата, нагласяйки я на толкова гореща температура, колкото можеше да понесе, и започна да наблюдава как ваната се пълни бавно.

Това бе нереално. Цялата тази ситуация. Предишния ден Аманда дори не бе мислила за нещо по-сериозно от предметите в класа и надеждите, че децата няма да са прекалили с шоколада, когато се върнеха на училище в понеделник.

Законът за Породите не беше от основно значение за нея. Президентският пост на баща ѝ беше нещо, което тя просто се

стараеше да игнорира. Беше независима, свободна и се наслаждаваше на това. А сега каква беше?

Аманда прокара безмилостно пръсти през косата си. Ако вече не беше бременна, скоро щеше да бъде. Точният момент приближаваше с главоломна бързина, а начинът, по който пенисът на Киова, се заключи вътре в нея, не й даваше голяма надежда, че някой от неговите малки приятелчета няма да достигне целта си.

Жената потрепери при тази мисъл. О, Господи, как бе успяла да се забърка в това? И защо една Вълча порода, за чието съществуване се бе разчуло едва наскоро, ще се намира достатъчно близо до дома й, за да й се притече на помощ?

Аманда знаеше, че в момента се случва нещо много по-важно, отколкото разумът й бе в състояние да асимилира през последните часове. Последвалите разговори не бяха успели съвсем ясно да проникнат през мъглата на страстта, която я бе завладяла. Същата, която се опитваше да я завладее и сега.

Жената тръсна глава, преди да стъпи във ваната, и завъртя кранчето на водата до край. Може би трябваше вместо с гореща, да пробва със студена вана.

Киова стоеше мълчаливо до вратата на кухнята и наблюдаваше мъжете, които се настаняваха лениво във всекидневната.

Даш Синклер и Саймън възседнаха два от кухненските столове, които бяха поставени пред камината. Вляво, Кейн Тайлър се облегна назад в удобния стол с регулируема облегалка, като изглеждаше прекалено спокоен. Вдясно, на дивана, се настаниха Калън и Тайбър, и го погледнаха внимателно.

Не бяха казали много след влизането си преди няколко секунди.

Киова беше отнесъл в спалнята роклята за Аманда и дрехите за него, които мъжете им бяха донесли за преобличане. Предвидливо ги остави на леглото, за да може Аманда да ги намери по-лесно.

Сега се чувстваше неудобно, докато стоеше пред петимата мъже, които го гледаха, а пенисът му прекалено ясно усещаше жената, която все още бе потопена във ваната в другата стая.

— Не разполагам с цяла нощ — информира ги най-сетне Киова, потискайки гнева си от ситуацията и тревогите си. — Какво, по

дяволите, става?

Даш въздъхна, клатейки глава, а Саймън се ухили.

— Господи, колко сте твърдоглави! Ще бъде забавно да ви наблюдавам, щом медиите научат за това — засмя се Саймън. — Вие, момчета, можете да бъдете толкова смешни, когато сте объркани.

— Млъквай, Саймън. — Даш запази гласа си тих, макар че вибрираше от веселие.

Киова, на свой ред, огледа всичките мъже.

— Не съм в най-доброто си настроение. — Усмивката му приличаше по-скоро на озъбване и той се постара да бъде така. — В интерес на истината, точно сега, много лесно бих могъл да убия някого. Искam отговори, господа.

Даш се наведе напред, преплете пръстите на ръцете си, а веждите му се събраха.

— Ти си чифтосан с нея — каза той просто. — Породите имат уникална биологична реакция към половинките си. Езикът ти се подува, малките жлези от двете му страни се увеличават. Тези жлези отделят хормон, един много мощен афродизиак, който те свързва с жената, докато тя не забременее или овулацията премине, без да е заченала. Процесът може да започне по всяко време и продължава докато се случи едното или другото. Ако овулацията премине без забременяване, това ще облекчи първоначалната интензивност, но никога няма да свърши. Тя е твоя. Това е.

Киова стоеше напълно неподвижен. Окоето му не трепна. Дори не си пое по-дълбоко дъх.

— Няма ли лек за това? — попита той.

— Няма — отвърна Даш. — При някои е по-силно, при други — по-слабо. От това, което видях, твоето чифтосване с госпожица Мейрън е едно от най-интензивните.

— А какво ще стане ако не му обръщам внимание? — О, да, помисли си Киова, *можеше да направи това. Когато адът замръзне.*

— Невъзможно е — обади се Калън. — Поне не до този момент. Гладът за жената става толкова болезнен, че е почти нетърпимо. Поне в нашите случаи. Предполагам, че е било по-слабо в случая на Даш, от малкото, което той ни каза.

Киова погледна отново мъжете, информацията прониза мозъка му, докато се опитваше да намери решение.

— Провеждани ли са някакви изследвания на жените? — попита той.

— Не е възможно — Калън поклати глава. — Опитавме, но реакцията на чифтосването е толкова бурна в периода, когато действително изследванията могат да помогнат, че жените не могат да понесат докосването на друг мъж. Тайбър и аз ставаме повече животни, отколкото хора, когато някой се опита да ги докосне. Мъжкия инстинкт за защита и чифтосване е прекалено силен по това време. А болката, която те търпят, е толкова интензивна, че дори лекарствата не помагат. Хормоните неутрализират лекарствата и налагат своя естествен код на жената, въпреки всички усилия да се намали. По това време, просто няма как да се постигне какъвто и да е напредък.

— А твоята жена е в овулация — уведоми го Даш. — Подуших го, още когато ти отвори вратата на джипа за първи път. Тя е в най-силния етап на разгонването.

Мамка му! Мамка му! Два пъти проклятие! Киова искаше да удари нещо. По дяволите, искаше да убие копелетата, които го бяха поставили в тази ситуация. Погледът му се насочи към Даш. Можеше да убие него, но да го вземат дяволите, всъщност харесваше този кучи син.

— И така, да преброим: имаме три чифтосани Котешки двойки, както и Даш и Елизабет, които са първата регистрирана Вълча двойка — информира го Калън. — Ако това ще ти донесе някакво успокоение, ние открихме, че природата може да бъде много щедра в чифтосването. Ние обичаме половинките си, Киова, и те са жените, които бихме избрали дори без разгонването.

Добре, наистина чудесно, помисли си Киова подигравателно. Значи щом пенисът му се втвърдяваше, докато я гледа, и при това, сам го признаваше, ставаше по-твърд от всякога, тогава природата смята, че може просто така да го излъже? Какъв късмет.

— Напомни ми да ти откажа следващия път, когато ме помолиш за помощ — каза той учтиво на Даш. — Както казах, справях се добре със собствената си работа.

Вълчата порода изсумтя.

— Хайде, Киова, работата ти беше отвратителна и ти го знаеш.

— Някой трябва да върши мръсната работа — Киова сви рамене, макар че мълчаливо си призна, че работата като бияч не бе най-любимото му занимание. Като начало, беше прекалено лесно. Отрепките не бяха чак толкова трудни за следене.

— Имаме друг проблем тук — в този момент Кейн се наведе напред. — Засега президентът Мейрън е готов да ни се довери за дъщеря си. Говорих с него малко след пристигането ви. Официалната версия ще бъде, че тя е болна и се възстановява на място, което се пази в тайна, докато синът му започва разследване на ситуацията. Фактът, че той е склонен да ни се довери по отношение на дъщеря си, показва неговата вяра в честта на Породите. Исква да поговори с нея по-късно, но иначе е съгласен, че би било безразсъдно точно сега да я местим другаде и че ще й донесе още повече неприятности.

— Официалният доклад за хеликоптера, който ви нападна, бе, че Калън е бил атакуван, докато е бил на път за вкъщи от срещите във Вашингтон, където е бил по-рано. Можем да я държим тук в безопасност до гласуването на Закона за Породите. След това, президентът ще иска да я види.

Това ми дава една седмица, помисли си Киова. Недостатъчно време.

— Хеликоптерът не е правителствен — каза Тайбър. — Беше частен и модифициран за атака. Разговорите, които засякохме обаче, показват, че те не са били сигурни кой точно е бил в автомобила. Стреляли са и са се надявали. Но ако бяха улучили някоя Порода, това също е добре. Невинните хора нямат значение.

— Една седмица не е много — изрече тогава Даш. — Мейрън ще дойде тук веднага след гласуването, за да види дъщеря си. До тогава ще трябва да сме подготвили отговорите на въпросите, които със сигурност ще зададе.

— И какво ме засяга това? — Киова повдигна леко вежда. — Тя няма да си тръгне с баща си, така че ако питате мен, той може да дойде и сега.

Той не знаеше кой изрече думите, докато след миг, не осъзна, че са излезли от неговите устни.

— Има забрана, отнасяща се за информацията за чифтосването и разгонването, Киова — каза Калън с твърд глас. — Ако искаме да сме защитени, трябва да пазим тази информация в тайна от общественото

мнение възможно най-дълго. Няма как да кажем на Мейрън защо дъщеря му не може да си тръгне. Ти ще трябва да я убедиш да остане.

Киова се вторачи в лидера на Прайда за няколко дълги мига. Идиоти, помисли си той. Какво, по дяволите, караше всеки от тях да смята, че госпожица Аманда Мейрън ще се съгласи с нещо толкова странно?

— Мога да й запуша устата — всъщност, това не бе лоша идея.

— Хайде, Киова — отсече Даш тогава. — Нека бъдем сериозни за няколко минути.

— Добре, тогава кажи нещо сериозно — той сви рамене неопределено, като внимаваше да запази тялото си отпуснато, за да скрие вътрешната ярост, която го заливаше.

Неговата половинка смяташе, че е животно и израстъка на пениса му, когато беше вътре в нея, я отвращаваше. Аманда беше отвлечена, чукана и чифтосана и Киова не виждаше шанс тя да приеме лесно всичко това.

— Тя е разумна жена... — започна Даш.

— Тя е дете — Киова скръсти ръце на гърдите си и погледна другия мъж. — На двадесет и четири години е и това е първата ѝ година далеч от грижите на татко, и не е достатъчно зряла да се справи с факта, че след няколко дни ще носи бебето на едно жи... — той замлъкна, когато долови някакво движение до вратата на спалнята.

Там стоеше Аманда, напълно неподвижна. Трикотажната рокля, която Калън ѝ бе донесъл, правеше фигурата ѝ да изглежда малка, а тъмносиният цвят подчертаваше кожата на пребледнялото ѝ лице. Тогава уханието ѝ изпълни стаята, като привлече всички погледи върху нея. Мед и подправки, толкова сладки, че накара устата на Киова да се навлажни, когато възбудата ѝ достигна до него.

Младият мъж остана на мястото си, потискайки импулса да се втурне към нея, за да я защити. По дяволите, в този момент той имаше достатъчно трудности да защити себе си.

Аманда преглътна тежко, стиснатите ѝ устни потръпнаха конвулсивно, като очевидно се опитваше да се сдържи да не повърне.

— Ти говори с нея — предложи Киова. — Може би ще успееш да я убедиш, че нещата не са наистина толкова зле. Какво мислиш, Аманда? Можеш ли да се справиш с износването на моето кученце?

Младата жена се олюля, ръката ѝ сграбчи рамката на вратата, а лицето ѝ побеля още повече.

— Мамка му, Киова — изръмжа Калън и скочи към нея, когато коленете ѝ се подвиха, докато Киова едва се сдържа да не изкрещи, в момента, в който другия мъж я задържа, за да не падне на пода.

Не им беше повярвал, призна си след секунда. Когато му бяха казали, че тя няма да може да понесе докосването на друг мъж, той не им повярва.

Изпълненият ѝ с болка вик разкъса душата му. Щом Калън я докосна, силни тръпки пробягаха по тялото ѝ, и болката я повали на колене. Киова се втурна през стаята, издърпа Аманда от него, ръцете му я обгърнаха, а нейните се обвиха около кръста му. Горещи вълни обливаха тялото ѝ, докато тя се бореше да сдържи инстинктивното гадене от Котешката порода.

— Мамка му — въздъхна Киова уморено, едната му ръка улови главата ѝ и я притисна към гърдите му, докато младата жена се опитваше да възвърне спокойствието си.

— Киова, ти си едно копеле — озъби се Саймън яростно.

— Разкарайте се оттук — изръмжа Койотът. — Просто се махнете, по дяволите, докато разбере какво да правя.

Той осъзнаваше, че погледите им са впити в него — тези на Калън и Саймън, бяха изпълнени с гняв, а на Даш беше спокоен и изразяващ съжаление. Емоциите изпълваха въздуха и връхлитаха чувствителното му обоняние, както и търпението му.

— Успех, приятелю — промърмори Даш, когато мина покрай него. — Успех.

Ръката на Киова приглади косата на Аманда, докато тя бавно възвръщаше спокойствието си, ръката около кръста ѝ се стегна, когато младата жена се притисна по-силно към него. Сигурно е несъзнателно, помисли си той, тя не би искала топлината му, не би се нуждаела от нея. Това бе биологично. Един порив, предизвикан от хормона и от ситуацията. Нищо повече.

Аманда го смяташе за животно. И Киова предполагаше, че е такъв, защото по-скоро адът щеше да замръзне, преди той да я пусне да си тръгне, без значение какви бяха нейните желания.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той смяташе, че тя е просто дете, прекалено незряла, за да разбере фактите от живота.

Аманда се отдръпна бавно от Киова, след като първоначалната ѝ реакция към докосването на друг мъж премина. Болката беше... ужасяваща. Всеки нерв в тялото ѝ бе изкрещял в агония, отхвърляйки допира, без значение, че беше с добри намерения.

Докато преминаваше през всекидневната, младата жена потърка бавно ръце, като се концентрира единствено върху дишането си, за да даде възможност на мозъка си да обработи информацията, която бе чула. Не беше глупачка и не беше дете. Бе успяла да разбере всяка дума от това, което ѝ се бе случило. И бе чула много. Прекалено много.

— Аз не исках да те нарека животно след... — Аманда махна с ръка, като се обърна отново с лице към мъжа. — Бях шокирана.

— Напротив — Киова сви широките си рамене, отказвайки да приеме извинението. — Наблюдавах те от известно време, госпожице Мейрън. Няколко седмици всъщност. Моето впечатление от теб е, че до голяма степен казваш това, което мислиш.

— Значи наблюденията ти ти позволяват да формираш основите на мненията си? — попита го тя любопитно, опитвайки се да успокои гнева си от арогантността му.

— В повечето случаи — Киова кимна рязко, преди да мине покрай нея на път за кухнята. — Ще приготвя закуска, след това можеш да поспиш. Ще останем тук за известно време, така че предполагам, че ще бъдем нападнати от съпругите на Калън и Тайбър, както и от сестрите им. Нещо като проклето парти за добре дошли, предполагам.

Аманда се обърна, когато той влезе в кухнята. Сводът между двете стаи ѝ позволяваше да вижда ясно какво прави мъжът. Мускулите на голите му гърди се движеха, докато вадеше хранителни продукти от хладилника и ги слагаше на кухненския плот.

Аманда не можеше да го нарече красив, въпреки че определено беше забележителен. Поне метър осемдесет и пет висок, слаб и мускулист. Ако имаше дори един грам тлъстина по това тяло, тя не го откри. А ръцете ѝ бяха докосвали места, които не би трябвало да докосват.

Гъстата му, черна като на дявол, коса падаше по раменете му и когато се обърна към нея, резките, добре очертани линии на лицето му задържаха погледа ѝ. Той беше просто хипнотизиращ. Не е красив, убеждаваше се младата жена. Но острият му нос и идеално извитите вежди над дълбоки черни очи определено заслужаваха да се гледат. И устните му.

Аманда наистина не искаше да поглежда към устните му. Но го направи. Те караха устата ѝ да се навлажни при мисълта за удоволствието, което се криеше в тях.

— Чух какво казаха те — проговори тя. — За чифтосването.

Киова не прекъсна работата си, дори изражението му не се промени.

— Така и предположих — изрече най-сетне той, а погледът му трепна към нея.

— Това няма да стане — каза му. — Не можем да допуснем да се случи, знаеш го.

Младата жена не можеше да си представи да бъде обвързана с този мъж по такъв начин. Ако смяташе, че нейният брат е твърд, тогава Киова бе чиста стомана.

— Щом ти можеш да издържиш, значи и аз мога — гласът му не се повиши, нито се снижи. През няколкото часа, които прекара с него, Аманда го бе виждала бесен, беше го чувала разярен, изпълнен със страст или просто подигравателен. Сегашното му поведение обаче, я объркваше.

— Киова... — тя облиза устните си нервно. — Аз дори не знам фамилното ти име.

— Нямам такова — той се извърна от нея, наведе се и извади един тефлонов тиган от шкафа под плота.

— Всеки има фамилно име — каза Аманда, като поклати глава невярващо. — Трябва да имаш такова за номера на социалната осигуровка, за да си намериш работа.

— Невинността е толкова освежаваща — изрече мъжът.

И по дяволите, гласът му не се промени. Неемоционален. Равен. Аманда започваше да цени брат си все повече и повече.

— Какво искаш да кажеш с това? — тя скръсти ръце на гърдите си, най-вече за да прикрие втвърдените си зърна.

Киова гледаше към тях. Въпреки че Аманда трябваше да си признае, че беше трудно да не се забележи.

— Искам да кажа, госпожице Мейрън, че ако се движиш в правилните среди, или трябва да кажа — неправилните среди, можеш да се разминеш с почти всичко. Аз имам дузина фалшиви самоличности, номера на социални осигуровки и паспорти. Всички те с незаконни фамилни имена. Но аз нямам фамилно име. Семейството на майка ми отказа да ми позволи да нося нейното, а е доста трудно за една Порода да претендира за баща. Ето защо, аз нямам фамилия.

— Училище... Акт за раждане... — младата жена поклати глава. Това беше невъзможно.

— Възпитавах се сам през по-голяма част от времето — Киова напълни тигана с бекон. Очевидно ядеше много. — Дядо ми ме държеше скрит в планините, след като бях отбит от майка ми. Когато пораснах, ме остави сам. Обаче винаги ме снабдяваше с книги. И телевизия. Не бях лишаван.

Аманда примигна шокирано.

— Това не е детство — прошепна тя.

— Аз не бях дете — мъжът я погледна отново, очите му бяха изгубили блясъка си. — Бях животно, госпожице Мейрън. Животно, което той нямаше друг избор, освен да пази, защото честта му го изисква. Неговата кръв течеше в моите вени, независимо дали му харесва или не. Той даде най-доброто от себе си.

В гласа му имаше приемане. Без съжаление, без обвинения, без гняв или болка. Просто приемане.

— Ти не си животно — отсече Аманда, треперейки от шок, че някой може да се отнася с едно дете толкова жестоко. — Казах, че съжалявам. Аз бях... — тя пое дълбоко и силно дъх. — Бях изплашена, Киова. Реагирах, без да мисля и реакцията ми беше погрешна.

Той се взря в нея за един дълъг миг, преди да се извърне настрана, отхвърляйки я, сякаш тя няма никакво значение. Господи, беше толкова трудно. Желанието, надигащо се в тялото ѝ, не правеше нещата по-лесни.

— Кажи ми — каза Киова, като се обърна отново към нея, докато беконът започна да цвърчи на печката. — Какво ще направиш, когато започнеш да се надуваш с детето ми, знаейки, че си нямала друг избор в зачеването му, че ще родиш едно бебе, което е колкото животно, толкова и човек? Ще го държиш ли до гърдите си, ще го прегръщаш ли с любов? Или ще го дадеш на непознати да го отгледат? Ще дадеш ли името си на това дете? Или ще се опиташ да го убиеш, преди то да има шанса да поеме първата си глътка въздух?

Мъжът отвори бързо предварително приготвените бисквити и ги сложи в тигана, докато Аманда го гледаше ужасена.

— Не бих избрала аборт — прошепна тя.

Киова я погледна отново, докато слагаше тигана във фурната.

— Ще ми дадеш ли детето ми?

Най-сетне емоция. Аманда я зърна само за миг — мрачна, изпълнена с болка. Един проблясък на ярост в очите му, преди да го прикрие.

— Не — отвърна тя, знаейки, че всяко дете, което износи, ще вземе сърцето ѝ.

Киова подпря ръце на плота и кимна бавно, погледът му се насочи към пода за няколко дълги секунди. Когато отново погледна нагоре към нея, властният блясък, който изпълваше очите му, я накара да направи предпазливо крачка назад.

— Ако си чула всичко, значи знаеш цялата истина — каза той непроницаемо. — Ти си моята половинка, обвързана си с мен, независимо дали на някой от нас му харесва, или не. Няма да те пусна да си тръгнеш.

Младата жена поклати глава бавно.

— Ще го направиш — прошепна тя тихо. — Защото няма да искаш жена, която ти е била натрапена, Киова. Жена, която не споделя мечтите ти, желанията ти или бъдещето, което искаш да следваш. Аз не искам твоето бъдеще — произнесе болезнено. — Аз си имам своите мечти.

— А детето, което отказваш да дадеш? — отсече той. — Каква роля ще играе?

— Моето дете ще бъде точно това. Мое. Ще го обичам, ще му дам името си. Ще го ценя.

— Но не и баща му? — тези очи бяха оживени сега и яростта ги разпалваше.

— Какво искаш да кажа? — извика Аманда отчаяно. — Ти се опитваш да ме нараниш, да ми припишеш вината и да ме накараш да се чувствам отговорна за това. Е, не съм.

— Това е отговор на едно дете — изплю Киова. — Един възрастен се приспособява, Аманда. Ти си права — когато всичко свърши, вероятно е по-добре да си тръгнеш. Едно дете, каквото си ти, никога няма да ме издържи, да не говорим за живота ми или трудностите, свързани с отглеждането на мое бебе. Мое бебе, госпожице. Проклет да бъде, ако позволя да бъде третирано като животно от някого. Или да израсне без баща.

Аманда се бореше да контролира дишането си и препускането на кръвта си. Усещаше как възбудата се увеличава от това, а не можеше да си позволи слабост. Не сега.

— Ти си неразумен — каза тя. — Аз дори не те познавам. И ако бъде напълно честна, не мисля, че те харесвам особено много. Каква основа за отглеждане на дете е това?

— Със сигурност по-добра, отколкото имах аз — Киова обърна бекона с едно яростно движение на шпатулата.

Какво можеше да отговори тя на това?

— Вълчите породи ще бъдат приети след постановяването на закона за Породите...

Силен, подигравателен смях излезе от гърлото му, когато я прониза с тези черни очи.

— Вълчите породи? — попита мъжът тихо. — Какво общо има с мен това, Аманда?

Тя облиза устни нервно.

— Това е, което си ти... — той поклати глава, преди тя да успее да довърши.

— Не, бейби — каза Киова меко. — Не беше Вълча порода това, което се заключи в твоята тясна вагина. Беше една от онези стари лоши Койотски породи. Колко приемливо е това?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Койотите се смятат за наплата на Породите — каза замислено бащата на Аманда на Александър, когато стигнаха до документа на Закона за Породите, който Котешките породи бяха представили. — Говори се, че нямат душа. Без спасение. Те са създадени да бъдат тъмничари, домашни любимци на учените и военния персонал, който наблюдава другите Породи.

— Може ли все пак да се пригоди Законът, за да ги изключи? — попита брат ѝ и светлозелените му очи се спряха замислено върху документите, разпръснати на масата в частната всекидневна на баща им.

— Не можем да ги изключим, без това да повдигне още въпроси — президентът поклати глава бавно. — Лидерът на Котешкия прайд предложи да им позволим да се справят с положението на индивидуално ниво. Те ще контролират другите Породи, когато е необходимо.

— Това ще бъде доста трудно за постигане... — промърмори Александър.

— Не са ли и те хора, Върнън? — попита спокойно съпругата му. — Човешката природа може да преодолее много неща, дори селективното размножаване. Тук говориш за хора, не за животни.

Майката на Аманда, Дилейни Мейрън, имаше глас като коприна и сърце, нежно като цвете. Но притежаваше здрав разум. Докато Аманда слушаше разговора и учеше за последния най-важен изпит, преди да получи сертификата си за преподаване, тя призна, че аргументът на майка ѝ има повече смисъл от всички други, които бе чула.

— В този случай нямаме друг избор, освен да се молим това да е вярно — въздъхна баща ѝ, прокарайки пръсти през гъстата си сива коса. — Но Койотите ще бъдат неприятност, Дела, можеш да се обзаложиш за това. Усещам го. — Инстинктите му винаги бяха прави.

— Те са животни — заяви брат ѝ, гласът му беше леденостуден, а очите му бяха отражение на тона му, когато погледна нагоре. — Ще бъдат повече от неприятност, ще бъдат като болест. Просто ще трябва да дадем на Лайънс разрешение да ги убие всичките като болни същества, каквито са в действителност.

Споменът не беше приятен. Докато Аманда ядеше закуската, която Киова бе приготвил и се бореше с желанието, надигащо се в тялото ѝ, споменът я преследваше. Досега Котешките породи се приемаха сравнително добре от света. Докладите за тяхното създаване, третирането им от техните създатели и планове да се използват срещу населението, бяха ужасяващи. Фактът, че толкова много Породи бяха умрели, а не убити, и се бореха така усилено за свободата си, ги изкупваше в очите на обществото. Докладите за Койотите бяха друга история. Те бяха създадени и тренирани да охраняват и преследват останалите. Данните за тази Порода бяха ужасяващи. Кръвожадни и толкова жестоки, колкото създателите си.

Но Киова не беше от тях. Той беше човек с много недостатъци, призна Аманда, но не беше кръвожаден. Ако беше такъв, щеше да помогне на похитителите ѝ, вместо да я спасява. Лидерът на Котешките породи изглежда го приемаше достатъчно добре, всъщност сякаш го харесваше, или поне така смяташе тя, базирайки се на това, което бе видяла.

— Престани да мислиш толкова усърдно. — Киова взе празната чиния, която беше пред нея, както и чашата с мляко, която я бе принудил да изпие.

Аманда го наблюдаваше любопитно, докато мъжът изми набързо съдовете.

— Имам нужда от душ. — Киова постави последната чиния на поставката няколко минути по-късно. — Стой в къщата. Планините са силно охранявани от Котешките пазачи, а те все още не те познават. Имаме също така и няколко обучени вълци, както и един или два лъва, които патрулират. Те определено няма да те харесат. Ако не миришеш като котка, ще те изядат.

Младата жена знаеше, че изражението ѝ отразява шока ѝ.

— Върви в леглото и се опитай да поспиш. Беше адска нощ.

Умората сякаш се плъзгаше по нея, но почти не се отрази на нуждата, горяща ярко в утробата ѝ.

— Къде ще спиш ти? — попита го тя.

Киова се стегна.

— На дивана. Ако имаш нужда от мен, просто ми кажи. В противен случай, няма да те притеснявам.

Ако Аманда можеше да се справи. Думите сякаш увиснаха във въздуха около тях, въпреки че тя не ги изрече.

А можеше ли?

Можеше ли да се справи с последствията, или не?

— Майка ти как е забременяла с теб? — младата жена не разбра от къде ѝ хрумна този въпрос.

Породата се взря в нея внимателно за няколко дълги секунди.

— Била е отвлечена една нощ, докато се е прибираща от колежа. Учените често са отвлечали своите инкубатори. Ако те са в овулация, ги запазват и ги оплождат. А ако не са, се опитват да ги накарат да овулират. Ако не успеят да ги оплодят, тогава ги пускат.

— Как е избягала майка ти?

— Тя е била в овулация. Осеменили са я изкуствено с изменената сперма, а след това са я заключили в клетка. Една седмица по-късно, тестовите за бременност са били отрицателни. Освободили са я. Очевидно, много малко жени са съвместими достатъчно с променената генетика, за да се позволи зачеване.

— Как така са били отрицателни?

Киова се усмихна подигравателно.

— Умница си, а? Спермата на Койотите очевидно е жизнеспособна за много дълги периоди от време в женската утроба. До две седмици беше последният доклад, доколкото си спомням. Уникалният хормон създаден от изменените гени, сам по себе си също може да предизвика овулация. Както е станало с майка ми, предполагам.

— Веднага след като научили това, те започнали да издирват инкубаторите, които са освободили. За съжаление, това се случило години по-късно. Майка ми почина в автомобилна катастрофа, когато бях на пет, а никой, освен дядо ми, не знаеше за моето съществуване. Дори новият ѝ съпруг нямаше представа за мен. По това време, нямаше проверка за предишно раждане, тъй като тя беше малко или

много като кремирана след катастрофата. Много жалко, толкова тъжно. Киова се е измъкнал.

— Тогава... — сърцето на Аманда препускаше в гърдите ѝ сега, един силен, неспокоен ритъм, който за съжаление, имаше отрицателен ефект.

— Ти си в овулация в момента — кимна мъжът. — Бях заключен в теб два пъти и има шанс малко Койотска сперма да се движи из утробата ти. Но може да извадиш късмет, бейби. Както казах, в повечето случаи спермата на Породите не е съвместима с нормалните жени. Шансовете да не заченеш са добри.

Аманда не долови съжаление в гласа му и се успокои.

— Ще отида да си легна. — Тя се изправи бързо на крака и тръгна да излиза от стаята.

Трябваше да помисли, но не можеше да го направи, когато бе в едно помещение с Киова.

Незряла, така я беше нарекъл той. Дете. За съжаление, тя искаше да започне да беснее срещу него, точно както щеше да стори срещу баща си или брат си, когато те правят нещо неразумно или ѝ налагат нещо, с което тя не е съгласна. Ако беше просто въпрос на несъгласие, тогава Аманда вече щеше да се е изправила срещу него.

Но онова, което бе чула, беше много повече от това. Хормонът, който я правеше луда за докосването му, беше колкото по нейна, толкова и по негова вина. Как би могла да се бори с това?

— Направи го. — Тихото му ръмжение зад нея прониза сърцето ѝ, а тя дори не знаеше защо.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Как би могла да заспи? Умът ѝ не се успокояваше, беше дори по-зле — тялото ѝ изгаряше. Аманда се взря в слабо осветения таван, проследявайки нежните лъчи, които успяваха да се изплъзнат през тежките тъмни пердета, и се опитваше да открие начин да приеме тази нова реалност, в която бе въвличена.

Киова беше бесен. Сега Аманда го виждаше ясно. Докато баща ѝ и брат ѝ ставаха ледени, оставяйки гневът им да замръзне, вместо да се разгори, Киова го потискаше. Погребваше го под годините примирение, под трагедията на едно детство, което не бе преживял като всяко друго дете, и мечти, които не бе посмял да има.

Тя си спомни изражението на лицето му, когато се отдръпна от нея и набъбналият му пенис се измъкна от вътрешността ѝ; когато подутината едва бе изчезнала и в онзи първи миг тя го бе погледнала ужасена.

Животно, така го бе нарекла.

Бе видяла как на мига той потисна чувствата си. Беше станал спокоен, дори безчувствен, докато хладнокръвно напускаше джипа. Преди това беше ядосан. И се бореше с гнева, точно както тя се бореше за свободата си. Аманда бе обвързана с един човек по начин, по който, боеше се, никога няма наистина да се освободи.

Ако това, което бе чула Калън да казва, бе вярно, тогава природата бе отнела избора ѝ.

Младата жена се обърна на една страна и се сви на кълбо, потискайки нуждата, която пронизваше тялото ѝ. Положението ставаше все по-лошо. Ужасяващо лошо. Аманда затвори очи и се опита да брое овце. Прехапа устни, докато не усети вкуса на кръв. Покри главата си със завивката, но болката само нарастваше главоломно.

Гърдите ѝ бяха толкова стегнати и подуты, че се страхуваше, че зърната ѝ ще се пръснат. Докосването на собствените ѝ ръце по тях изпрати едно прекрасно усещане към утробата ѝ, предупреждавайки я,

че битката, която води, ще е дълга и трудна, ако иска да отхвърли това, за което тялото ѝ жадува.

Щеше ли да го желае дори без хормона, надигащ се в организма ѝ? Сигурно, помисли си тя, спомняйки си естествената му склонност да я докосва така, както тя винаги бе мечтала да бъде докосвана. Зъбите му, които измъчват зърната ѝ, ръката му, докато пада силно и тежко върху гладката кожа на женствеността ѝ.

Аманда трепна при мисълта, когато нажежената до бяло светкавица на изживяното удоволствие изгори подутото възелче от нерви. И пенисът му. Бедрата ѝ се стиснаха при спомена за него. Болезнената наслада да бъде пронизана от този дебел ствол, накара соковете ѝ да потекат, гъсти и тежки, от гладната ѝ вагина.

Тя простена в мрачно приемане на факта, че няма да бъде в състояние да се бори с възбудата още дълго време. Нарастващата болка беше почти агонизираща, утробата ѝ се стягаше конвулсивно, докато абстиненцията разкъсваше тялото ѝ.

Абстиненция. Точно така се чувстваше. Цялото ѝ същество протестираше срещу липсата на Киова, настояваше за докосването му, за топлината и силата, които бяха толкова голяма част от него.

Аманда не можеше да повярва, че нещо можеше да боли толкова силно. Че възбудата може да стане толкова агонизираща, така изгаряща нервните окончания и съзнанието ѝ. Трябваше да избяга от Киова. Може би ако просто се отдръпне изцяло от него, това щеше да спре. Абстиненцията имаше нужда от източник и като му го отнемеш, тялото ще се оправи. Не беше ли така? Щеше да се върне към нормалното състояние, а тя щеше да се върне към нормалния си живот. Просто трябваше да се отдалечи от Киова.

Някаква далечна част от съзнанието ѝ усещаше, че Аманда не мисли рационално. Че нарастващата болка и нуждата от докосването му са станали толкова силни, че способността ѝ да разбира реалността не е такава, каквато би трябвало да бъде.

Младата жена се раздвижи в леглото, отхвърли завивката, когато краката ѝ се заплетоха в нея, и се запрепъва на път към всекидневната. Къщата бе изпълнена с тишина и по-скоро подсъзнателно, тя си спомни затварянето на врата точно след като Киова излезе от банята.

Беше ли я оставил сама? Нима възбудата не го засягаше, както засягаше нея?

Копеле, разбира се, че не.

— Аманда? — Киова пристъпи от другата стая, на която Аманда не бе обърнала никакво внимание, тъй като се намираше в противоположната страна на всекидневната.

Той носеше дънките си ниско, няколко метални копчета бяха разкопчани. Пенисът му бе дебел и твърд под плата.

— Киова... — Тя стисна юмруци, когато уханието му се обви около нея, опиянявайки я от желание да го вкуси.

— Трябваше да спиш. — Гласът му беше мек и изпълнен със съжаление, докато я гледаше. Той не помръдна от прага, просто стоеше там, а тъмните му очи бяха мрачни и изпълнени с глад и желание.

— Теб също ли те боли? — прошепна Аманда, усещайки как соковете ѝ потичат надолу по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Да, бейби, аз също страдам — каза той и гласът му беше дрезгав — едно ниско ръмжене от глад, което накара дъхът да секне в гърдите ѝ.

— Боли прекалено много... — Тя потръпна от болката.

— Знаеш коя е алтернативата, Манда. — Тонът му стана потвърд. Нямаше да ѝ позволи да се крие, нямаше да ѝ позволи да забрави.

— Аз ще обичам детето си — извика жената отчаяно. — Ще го обичам.

Никога нямаше да го остави само, копнеещо за любов и внимание. Щеше да е щедра в похвалите си, щеше да се смее с него, щеше да го обича.

— А баща му, Манда? — попита Породата.

От очите ѝ закапаха сълзи, когато тя отметна глава назад и нисък, болезнен стон изпълни стаята.

— Не искам да те обичам — прошепна тя. — Аз дори не те познавам. Как мога да те обичам?

— Да, познаваш ме. — Той се приближи. — Познаваш ме добре, отколкото смяташ. Знаеш, че ще те защитавам, Манда. Знаеш, че ще те прегръщам и ще те топля. Знаеш, че си моята половинка. Половинките са завинаги. Точно както знаеш, че тялото ти никога няма да остане гладно за моето, всяко твое желание, всяка твоя потребност, ще бъдат изпълнени.

Главата ѝ се наклони напред, нещо вътре в нея сякаш се разкъса, слушайки думите му. Там, откъдето идваше тя, сексуалността беше нещо, което се криеше. Бог да ѝ е на помощ, ако семейството ѝ намери книгите ѝ или открие извратеността ѝ. Но Киова знаеше за нея. Знаеше какво иска тя, за какво жадува тялото ѝ. Бракове са оцелявали и с по-малко от това — със сигурност едно чифтосване не би било много лошо?

Хормоните ти говорят, изкрещя разумът ѝ. Стегни се, момиче. Свобода, не помниш ли? Време да бъдеш сама?

Време да бъда сама с книгите си и мечтите си, помисли си тя. Киова беше една оживяла сексуална фантазия.

— Ти ме манипулираш. — Аманда се задъхваше за всяка глътка въздух.

— Разбира се. — Киова сви рамене небрежно. — Ти не беше далеч от истината, когато ме нарече животно, бейби. Тези инстинкти са живи и вят, те крещат, че ми принадлежиш. Няма да те оставя да си тръгнеш, Аманда.

— Ти си такова главоболие — отсече тя и пот покри тялото ѝ, когато страстта нарасна до треска. — Имаш ли представа колко е важно? Това не е моят живот. Не е това, което искам.

— Това не е твоят живот. — Киова се облегна лениво на рамката на вратата. — Това е настоящето. Вземаш огризките, които животът ти подхвърля и правиш най-доброто от тях. Ти си умна жена, достатъчно умна, за да знаеш, че това не е нещо, което просто ще си отиде.

— Това не означава, че трябва да се преклоня и да се предам — отвърна тя яростно. — Учените са създали това проклятие и те могат да го премахнат.

Той се засмя.

— Мислиш, че твоите тъпи учени, които се смятат за богове, са били наясно какво правят? — попита подигравателно. — Имаш ли някаква представа за силните, жизнени мъже и жени, които са умрели, създадени да бъдат убийци, но родени с такова чувство за чест и интелигентност, че техните създатели са знаели, че никога няма да им позволят да останат живи? Не, Аманда, най-добрите и най-блестящите учени в света живеят понастоящем в уединената лаборатория точно под имението и се опитват просто да разберат как работи това. Няма

лек, признават го. Най-доброто, на което могат да надяват, е да облекчат симптомите.

Аманда искаше да изкрещи в отрицание, но тялото ѝ изгаряше толкова силно, че не можеше да мисли за нищо друго, освен да извади пениса му от дънките. Възбудата я поглъщаше, караше я да иска, да се нуждае от неща, които предизвикваха червенина от унижение по цялото ѝ тяло.

— Киова, боли... — прошепна най-сетне отчаяно и трепна, когато още един силен спазъм премина през утробата ѝ.

— Какво искаш да направя, Аманда? — попита тихо той. — Ако те взема, знаеш какво ще се случи. Знаеш ли, когато съм заключен вътре в теб, пенисът ми се притиска към шийката на матката ти и спермата се изстрелва вътре в нея? Ти си в овулация — напомни ѝ мъжът. — Искаш ли да поемеш този риск отново?

— Имам ли избор? — изкрещя тя към него и се задъха, когато гневът сякаш увеличи и подхрани сексуалното отчаяние, което се надигаше вътре в нея.

— Имаш един избор — изръмжа той в отговор. — Можеш да признаеш, че няма начин да избягаш от това, Аманда.

— За по-малко от двадесет и четири часа ти унищожи всички мечти, които някога съм имала. — Аманда се тресеше от ярост и страст. — И очакваш от мен просто да се предам? О, да, великият и могъщ Киова, кралят на Койотите, беше заключен във вагината ми и светът ми най-накрая се оправи. Да те вземат дяволите, не съм те молила за това. Не съм молила онези копелета да се опитват да ме отвлекат и не съм те молила да ме чукаш.

— О, не, ти ме помоли — изстреля той обратно към нея, карайки я да стисне зъби при спомена. — Ти го крещеше, Аманда, настояваше. И, лейди, не съм те искал повече, отколкото ти искаш мен. Поне Бог ме е дарил с разум, за да осъзная, че борбата е просто загуба на сила.

— Аз не ти принадлежа!

Младата жена крещеше. Гневът, който се изливаше от нея, беше като вълна от нарастваща страст, която тя не можеше да контролира. Мразеше това. Нуждаеше се от контрол повече, отколкото от въздух за дишане.

— Грещиш, бейби — отсече Киова и най-сетне тръгна към нея. Дългите му крака бързо преминаха краткото разстояние, мощните

мускули на долната част на тялото му играеха под бронзовата му кожа, а горещите му очи я изгаряха. — Ти ми принадлежиш. Всеки сантиметър от това сладко, топло малко тяло е мой. Ако не вярваш в това, опитай да позволиш на някой друг да те докосне.

Тя си спомни как Калън Лайънс я докосна, улавяйки я, когато краката ѝ се подкосиха по-рано. Болката беше мъчителна.

— Копеле! — избухна жената.

— Да, такъв съм — съгласи се Породата, докато крачеше около нея, без да я докосва, позволявайки ѝ да помирише интригуващото ухание на мъж, мед и подправки. — Но твоето копеле, както изглежда.

Аманда потръпна усещайки топлината му около себе си, когато той мина покрай нея на път за кухнята.

— Боже, каква бъркотия. — Младата жена въздъхна дълбоко и прокара грубо пръсти през косата си. Видя как устните му се извиха. Не в усмивка, но почти.

— О, не знам — каза той тихо. — Някои неща ми изглеждат доста добре от мястото, където съм. Почистила си се наистина хубаво, госпожице Мейрън, трябва да ти го призная.

— Почистила съм се хубаво? — Аманда извъртя очи, борейки се с възбудата, докато гледаше как смехът бавно изгрява в очите му. — Ти си луд. Някой казвал ли ти го е?

Киова сви мощните си рамене.

— Мисля, че това беше определението на Саймън в нощта, когато го хванах да се опитва да проникне в бара, в който работех като бияч. Той искаше да взриви мястото. Там си изкарвах хляба по това време, така че направих изключение.

— Бияч? — О, баща ѝ щеше да хареса това. Но изведнъж, то го накара да изглежда по-истински, по-малко като марионетка.

— Да. Бияч в един долнопробен бордей — бар, наречен „Бясната Лили“, точно в началото на малкия, мръсен Френски квартал. Пълен с терористи, вулгарни твари и море от отрепки. Той гореше от нетърпение да го взриви. Отне ми няколко минути да го убедя в грешката му.

— Саймън е човекът, който караше джипа, нали? — Аманда се опита да се концентрира, когато той ѝ подаде чаша студена вода.

— Изпий това. Обезводняването понякога е проблем при разгонването, така ми казаха. Да, Саймън караше джипа.

Младата жена изпи водата, но тя не успя да спре треската, която се разпространяваше по цялото ѝ тяло.

— И как станяхте приятели с Котешките породи? Последната информация, която чух, беше, че Койотите са най-опасната порода.

— Не най-опасната, а най-мразената. — Киова сви рамене. — Сигурно Саймън по някакъв начин е разбрал какво съм. Най-доброто ми предположение е, че той е успял да зърне белега, ниско долу на гърба ми. Това е генетичният маркер на някои видове. Саймън беше приятел със Синклер и когато научи за значението на това, двамата ме измъкнаха от безполезния ми живот и ме забъркаха в този. Трябва да му благодаря за това. Отново.

В погледа му се четеше иронично веселие. Киова имаше начин да я накара да иска да се смее, дори когато на нея ѝ се искаше да го удари с нещо.

— Киова... — Аманда облиза сухите си устни нервно, треперейки от хватката на нуждата, която бе толкова мощна, че тя знаеше, че ще изгуби в нея, когато Киова я гледа толкова внимателно. — Моля те.

Мъжът остави чашата си на масичката за кафе, след това и нейната, преди да се премести зад нея. Топлината на тялото му я обгърна.

— За какво молиш, Аманда? — прошепна в ухото ѝ и дъхът му помилва раничката на шията ѝ. — От какво имаш нужда?

— От теб. — Сскована и заслепена, тя не си направи труда да лъже или да отрича себе си повече. — Имам нужда от теб.

Без разговори и без обяснения. Само неговата целувка, неговото докосване и ослепителното освобождение, което тя знаеше, че няма да намери никъде другаде, освен в неговите прегръдки.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди Аманда да успее да направи друго, освен да ахне, Киова я вдигна на ръце, устните му се спуснаха към нейните, а езикът му се тласна властно в устата ѝ, докато я отнасяше в спалнята.

Младата жена не беше сигурна как е свалил роклята, но точно сега това не я интересуваше. Всичко, за което я бе грижа, беше да го докосва, да чувства топлината на тялото му и желанието, бушуващо в кръвта ѝ.

Устните му бяха върху нейните, езикът му споделяше интригуващия, пристрастяващ вкус на мед и подправки, докато Киова я полагаше на леглото и се отпускате върху нея. Той също беше гол. Аманда се зарече, че следващият път ще разбере как успява да съблече и двама им толкова бързо.

— Не прибързвай — изръмжа той, когато жената се потърка в него, като погали зърната си в гръдния му кош и се задъха от удоволствие.

— Аз? — изпъшка тя в отговор. — Не съм аз тази, която има някакъв откачен афродизиак, който се излива от мен. Вината е твоя.

Киова изсумтя, един определено мъжки звук на раздразнение, който накара усмивката да замръзне на устните ѝ. Но очите му бяха присвити от потиснат смях, когато се надигна, за да погледне към нея и черните ириса бяха изпълнени с нежност, въпреки огъня, който гореше в тях.

— Наблюдавах те една седмица преди да се опитат да те отвлекат — прошепна Киова, а дланта му улови бузата ѝ. — Следвах те до училище всяка сутрин, следвах те вкъщи всяка вечер. Ако излезеше, аз бях по петите ти, докато не стигнеш до крайната си цел, после обратно, докато се прибереш вкъщи. За една седмица, аз те слушах да се смееш със съседите ти, да говориш на децата им. И всеки път, когато те видех, желанието към теб нарастваше вътре в мен. Без афродизиак. Без усложненията на разгонването. Просто мъж, който бавно се влюбва в една жена, която няма право да обича.

Ръцете ѝ се стегнаха на раменете му, докато се взираше шокирано нагоре към него.

— Миналата вечер, докато гледах как даваш онези лакомства на децата, които идваха пред вратата ти, бях толкова твърд, че бях на път да се пръсна в дънките си. Можех да видя толкова много живот в теб, толкова възхищение и радост, че исках сам да те отвлека и да се насладя на всяка капка от това. Да бъда чифтосан с теб не е трудност за мен, Аманда. Но никога нямаше да ти сторя това, ако знаех какво ще ти причини целувката ми.

И ето го мъжът. Без гняв, без съжаление, просто посочващ истината, каквато бе в неговите очи. Това не би трябвало да нарани сърцето ѝ. Не би трябвало да я накара да желае неща, които тя знае, че не могат да бъдат реални.

Аманда преглътна бучката, която се появи в гърлото ѝ, и потисна сълзите, които щяха да напълнят очите ѝ. Ръката ѝ се премести от рамото му, а пръстите ѝ погалиха грубите му кадифени устни.

— Би трябвало да те отблъсна — прошепна тя дрезгаво. — Не би трябвало да бъдеш отговора на всичките ми сексуални фантазии и в същото време да нараняваш сърцето ми, Киова.

Веждата му се изви бавно.

— Отговорът на всичките ти сексуални фантазии? — попита той и изкуствената игриност в гласа му разкъса душата ѝ.

Той беше толкова силен. Прекалено силен. Нямаше съжаление за това кой или какво е той, нямаше извинения или обвинения за миналото. *Но не бих могла да го обичам*, каза си Аманда. Искаше да бъде учителка, искаше свободата си, независимостта си, нали?

— Всичките ми сексуални фантазии — отговори най-сетне и гласът ѝ беше стегнат от неизплаканите сълзи, а тялото ѝ — от допира му.

Ръката ѝ се плъзна в косата му, връхчетата на пръстите се насладиха на хладната черна коприна, когато главата му се сведе отново към нейната. Езикът му очерта контурите на устните ѝ с едно нежно движение, което предизвика накъсана въздишка от копнеж, която се откъсна от тях.

Ръцете му се заплетоха в косата ѝ, докато се наслаждаваше на вкуса на устните ѝ, сякаш не искаше нищо повече. Ближеше ги,

отпиваше от тях, едно ниско ръмжене, което дойде от дълбините на гърдите му, завибрира по устните ѝ.

Аманда го гледаше, неспособна да затвори очи или да пропусне гладното намерение в изражението му. Това бе, за което бе мечтала през всички онези горещи нощи, когато възбудата бушуваше в тялото ѝ, а порочните желания се разгръщаха във въображението ѝ. Точно това.

— Разтвори си краката за мен — прошепна Киова тогава. — Искам да гледам очите ти, докато те обладавам. Да виждам как синьото потъмнява, а зелените петънца изсветляват. Имаш много красиви очи, Аманда.

Дъхът ѝ заседна в гърлото. Тя раздалечи бедрата си бавно, разтваряйки се за него, когато той се намести между тях. Усещаше пениса му твърд и тежък, когато той се разположи срещу хълмчето на женствеността ѝ, притискайки се към клитора ѝ.

Аманда завъртя ханша си към него и дъхът ѝ секна, когато стоманено твърдата топлина на ерекцията му погали чувствителното възелче от нерви, надничачо от гънките на вагината ѝ.

— Съблазнителка — изръмжа мъжът и отново облиза устните ѝ, а очите му се впиха в нейните, когато се раздвижи върху тялото ѝ. Пенисът му се плъзна по чувствителната плът, докато дебелата главичка не застана на входа.

— Смяташ да ме накажеш ли? — тя му хвърли поглед, изпълнен с ленива чувственост, и устните ѝ се извиха в усмивка, когато му предложи шията си. Удоволствието я прониза със силни, резки стрели от топлина, в момента, в който Киова започна да се притиска към нея.

— Хмм. Наказвам и двама ни, може би — сега той скърцаше със зъби и Аманда можеше да го види как се бори, за да запази контрола си. Тази борба се отразяваше в изражението му.

Наистина ли бяха минали по-малко от двадесет и четири часа, откакто я бе докоснал за първи път? В този момент младата жена осъзна, че знае за Киова неща, каквито не знаеше за най-близките си приятели.

Тогава той се плъзна вътре в нея, изпълни я с тежката топлина и твърдата сила, които откраднаха мислите и разума ѝ. Тя можеше да го почувства как я разтяга, мускулите ѝ протестираха в началото на всяка мощна струя предаякулационна течност, която я изпълваше, а след това

се отпускаха. Наелектризиращи, спираловидни мълнии от усещане върхлитяха тялото ѝ, докато лежеше под Киова, а пенисът му се движеше бавно вътре в нея, превземайки я с нежност и дълбоки чувства, каквито тя не искаше да изпитва.

Аманда смяташе, че не би трябвало да усеща никаква емоция. Не трябваше да чувства нищо друго, освен горещото триене на телата им и ерекцията му, която утолява неестествения глад на тялото ѝ. Но чувстваше нещо повече, далеч по-дълбоко от дълбините на вагината ѝ.

От погледа ѝ, който още бе заключен в неговия, нямаше начин да се скрие удоволствието, което пронизваше и двамата им. Лицето му беше диво и напрегнато, а очите му бяха толкова черни, че Аманда почувства как се изгубва в тях. Тялото ѝ бе свръхчувствително към всяко негово докосване. Дори потриването на гърдите му в твърдите ѝ зърна я подлудяваше. Тазът му, притиснат до напрегнатия ѝ клитор, я издигаше до нови висоти. Всеки тласък я разтягаше и я изпълваше, галеше скритите нерви и караше дъхът ѝ да секва от дълбочината на удоволствието, което нарастваше вътре в нея.

Аманда потрепери под Киова и краката ѝ се повдигнаха, за да се обвият около бедрата му, когато устните му се сведоха отново към нейните. И тогава очите ѝ се затвориха. Не съществуваше власт, нямаше природна сила, която да я накара да ги задържи отворени, когато той я целуна с такава разтапяща страст, която я остави безпомощна.

Устните му се движеха върху нейните, хълбоците му се стягаха срещу нея, докато той вкарваше пениса си по-силно и по-бързо, изпращайки светкавици от усещания, които разкъсваха тялото ѝ. Аманда бе загубена.

Гърбът ѝ се изви, когато всичко в нея експлодира. Тялото ѝ се напрегна и вагината ѝ се стегна около нарастващата му ерекция, когато младата жена почувства онази промяна, подутината вътре в нея, която сигнализираше за собственото му освобождение. Това разпали фитила на вече експлодиращите ѝ сетива и я замая отново, когато усети спермата му да бликва във вътрешността ѝ.

Няколко дълги минути по-късно, Аманда събра сили да отключи краката си от кръста му и отпусна хватката си около раменете му. Изтощението я завладя също толкова силно, колкото страстта преди минути.

Очите ѝ се отвориха, зрението ѝ се замъгли сънено, докато се взираше в тъмните очи на Киова и въздъхна блажено и доволно.

— Заспивай, бейби — прошепна мъжът, облягайки главата си на нейната, една потисната тръпка премина през тялото му, когато още една струя сперма изпълни тясната ѝ вагина. — Аз ще се грижа за теб, докато спиш.

Очите ѝ трепнаха и се затвориха. *Знам това*, помисли си тя. Не бе нужно той да изрича думите. Беше убедена, че преди всичко останало, Породата ще се грижи за нея.

Киова рядко сънуваше. И смяташе това за благословия. След някои от кошмарите от детството му, той не бе имал желание да посети този външен свят и да изкушава гнева от миналото. Но докато се унасяше в сън, притиснал тяло до това на Аманда, те се върнаха. Като демони, те надигнаха мрачните си, ужасяващи глави.

— Жената, която те роди, е мъртва — информира го дядо му. — Беше убита в автомобилна катастрофа.

Киова надигна глава от книгата, която поглъщаше. Беше на пет години. Ужасно слабичък и дребен, за него нищо друго нямаше значение, освен думите, които трябваше да научи. И ги бе научил. Той не познаваше жената, която го бе родила, както я наричаше дядо му. Дори не си спомняше лицето ѝ, въпреки че знаеше, че е имало време, когато е бил с нея.

Киова кимна тържествено, гледайки нагоре към едрото тяло на възрастния мъж. Искаше му се да види нещо повече от изкривеното изражение на отвращение, което беше на лицето му.

— Не ти пука дори, нали? — изръмжа старецът.

— Аз не я познавам — прошепна детето.

— Това е отговор на едно животно — разгневи се дядо му. — Животно, което няма душа.

Сънят се изкриви и се премести във времето.

Киова беше на единадесет, живееше сам в бараката високо в планината и чакаше нетърпеливо всяка седмица посещението на дядо си. Той знаеше, че трябва да стои скрит, знаеше, че хората, които насилствено бяха заплодили майката, която никога не бе познавал, го търсят.

Телевизията беше негов постоянен спътник и с нея Киова се бе научил да чете през годините, да разчита думите и да разбира как да ги използва. Книгите стояха на лавици в малката всекидневна. На дивана имаше сгънато одеяло. Той не спеше на леглото. В тъмното прекалено много мисли препускаха в главата му и звуците, огласящи планината, потънала в тъмнина, подхранваха страха му.

Но телевизията беше неговото спасително въже. В нея момчето виждаше мечтите си. Семейство. Майка, баща, дете, което е обичано и закриляно. И в тези мечти то можеше да се смее и да бъде свободно, да пуска хвърчило, да кара колело. С телевизията не се страхуваше да не бъде открит.

— Ето още малко книги. — Кутията се стовари в краката му и дядо му погледна безизразно надолу към него. През годините възрастният мъж беше преминал от отвращение към хладна неприязън. — Ще сложа храна на верандата. Достатъчно си голям да си я вземеш сам.

Единадесет години. Киова бе празнувал рождения си ден сам. Беше опаковал несръчно в стар вестник няколко шишарки, които бе намерил, и книги, които вече беше чел, и се престори, че са подаръци от майка му.

— Благодаря ви, сър. — Киова бе спрял да го нарича дядо още преди години. Дядовците обичаха своите внуци. Те ги глезеха, показваха им света, водеха ги на увеселителни паркове. Не ги заключваха далеч в планината и не ги оставяха да страдат сами в тишината и студа.

— Вече намери ли душата си? — отсече тогава старецът.

Киова се загледа в него безмълвно, годините на самота и мъка се заключиха вътре в него.

— Не, сър. Няма душа тази седмица. — Момчето мина бавно покрай него и събра кутиите със сухи и консервирани храни, от които преживяваше.

Зимата наближаваше, Киова можеше да го усети във въздуха. Питаше се дали дядо му щеше да забрави да му донесе палто и тази година.

Сънят му продължи, показвайки му един друг период от миналото му.

Вечерта, когато по новините бяха съобщили за автомобилна катастрофа на магистралата, Киова бе на четиринадесет години. Джоузеф Мълиган бе претърпял челен сблъсък с един пикап и бе починал на място. Репортерът обяви, че той е последният от рода си и няма семейство. И за първи път от години, Киова отрони една сълза.

На следващия ден, той опакова оскъдните си вещи в една калъфка за възглавница и тръгна надолу по планината. Зимата отново приближаваше, а студът беше жесток враг, когато човек няма суха храна и топли дрехи.

Той беше прочел и гледал достатъчно, за да разбира някои от нещата, за които светът бе загрижен. Знаеше, че трябва да бъде предпазлив, че самото му създаване е против природата. Острите кучешки зъби, които продължаваха да се подават от двете страни на устата му, бяха доказателство за това. Киова знаеше, че има начини за оцеляване, просто трябваше да бъде достатъчно издръжлив. Достатъчно силен.

Когато се отдалечи от колибата, той спря и се загледа назад към нея спокойно.

— Имам душа — прошепна отчаяно. — Винаги съм имал.

Очите на Киова се отвориха бавно, прогонвайки постепенно съня, но не и жената, която държеше в прегръдките си. Главата ѝ лежеше на гърдите му, косата ѝ беше като копринен облак около телата им, докато тя спеше дълбоко и спокойно.

Младият мъж се загледа през прозореца, тъмната завеса закриваше лъчите на слънцето и стягаше хватката му около нея. Щом Котките и Вълците се чифтосваха само веднъж, тогава имаше шанс и Койотите също да се чифтосват завинаги. Той никога не бе желал друга жена, както желаше тази, преди дори да я е докоснал. Никога не бе мечтал за някоя преди нея, но беше мечтал за тази. Не можеше да я пусне да си тръгне.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре дошли в Съединението.

Аманда повдигна изумено поглед към входната врата, когато тя се отвори и Меринъс Лайънс влезе в къщата. В ръцете си носеше бебе, а жената зад нея носеше сгъната кошарка.

— Просто я сложи в ъгъла, Лили — насочи я Меринъс. — Не искаме Дейвид да обърне стаята с краката нагоре, докато сме тук.

Зад нея вървеше възрастен мъж. Раменете му бяха приведени, а на главата му нямаше нито един косъм. Тъмните му кафяви очи я огледаха мълчаливо, докато оставяше голяма черна чанта на масата във всекидневната. Приличаше на лекарска чанта.

— Аз съм Меринъс. — Усмивката ѝ беше блестяща, въпреки че кафявите ѝ очи бяха засенчени от тревога, когато се обърна отново към Аманда. — Това е доктор Мартин, много скъп мой приятел, а зад него е Серена Грейс. Тя е един от учените, които работят в лабораториите на Котешките породи, за да помогне за откриването на причината за това нещо с чифтосването.

— Здравейте. — Аманда все още стоеше в кухнята и ги наблюдаваше нервно.

Киова бе излязъл преди повече от час, оставяйки я да е изкъпе и нахрани без него. Това бе добре дошло, тъй като ѝ даде възможност да помисли над положението си и да се опита да открие смисъл в случващото се.

— Аманда, знам, че имаш хиляди въпроси — каза Меринъс нежно, а в погледа ѝ се четеше състрадание. — Тук сме да отговорим на тези, на които можем, и се надяваме да успеем да откраднем малко от кръвта ти по време на разговора. Калън и Даш казаха, че при теб разгонването е много по-силно, отколкото е било за нас, останалите. Тази новина е наистина голяма, тъй като, повярвай ми, когато аз бях разгонена, изживяването бе наистина отвратително. — Тя се засмя неупрочно, а на лицето ѝ се появи самоирония, когато произнесе думите.

Аманда бавно потърка ръцете си до раменете и обратно. Мисълта да бъде докосвана от друг караше кожата ѝ да настръхва.

— Няма да бъде лесно — каза тогава Меринъс. — Но това, което можем да научим от всеки отделен случай, ни дава по-голям шанс да помогнем на останалите, на които им предстои да преживеят същото, като нас.

Аманда погледна към любезния доктор и учения, които придружаваха Меринъс.

— Какво ви е нужно? — попита тя, когато жената, която носеше кошарката, остави детето в нея и напусна къщата.

— Серена ще вземе вагинална проба и проба от слюнка, както и кръв. Тя ще ти задава въпроси, ще извърши бърз физически преглед, а след това двамата Док ще си тръгнат много бързо. Тогава можем да поговорим.

Аманда пое дълбоко дъх.

— Кога ще мога да говоря с баща си? — Тя гледаше предпазливо към Меринъс.

— Точно в момента Калън урежда този въпрос — обеща другата жена. — Трябва да бъдем сигурни, че телефонните линии са обезопасени и да се уверим, че няма начин никой да засече разговора. В момента най-големият ни приоритет е твоята сигурност, Аманда.

Аманда преглътна мъчително, погледът ѝ трепна към аристократичните черти на учения, след това към умореното съчувствено лице на лекарката.

— Добре. Да приключваме с това. — Тя издиша тежко.

— Госпожице Мейрън, необходимите проби и прегледът няма да протекат без известен дискомфорт — предупреди я доктор Грейс, гласът ѝ беше мек, а сивите ѝ очи — притеснени. — Разгонването създава няколко различни хормона, които ние успяхме да идентифицираме и изолираме. Един от тях е изключителна чувствителност към всяко докосване, различно от това на половинката. Хирургическите ръкавици помагат, но на химията на тялото не ѝ отнема много време да установи факта, че е докосвано от чужд човек. И реагира с болка.

— Да. Вече сме пробвали, правили сме това — промърмори Аманда уморено. — Нека просто да приключваме. Всичко това започва да ми лази по нервите.

А нуждата за Киова изобщо не помагаше. Всеки би решил, че в положението, в което се намира, вагината ѝ ще е напълно суха, помисли си кисело тя. Вместо това обаче, беше почти толкова готова и нетърпелива, колкото бе първият път.

— Добрата новина е, че тялото бавно се приспособява към хормоните — разкри Серена. — След това, ако следвате същия модел, както Меринъс, Рони, Шера и Елизабет, ще забележите намаляване на възбудата и симптомите ѝ, докато отново настъпи овулация.

Аманда примигна учудено към лекарката, преди да се обърне към Меринъс.

— Никога не изчезва? — попита тя ужасено.

Устните на Меринъс се извиха развеселено.

— Не напълно. Но наистина не е толкова зле. Предразполага за някои порочни истории преди лягане — тя завърши с гърлен смях.

— Това е кошмар — въздъхна Аманда, прокарвайки пръсти през косата си, и погледна отново към лекарката. — Добре, нека просто да приключваме с това.

— Ще използваме спалнята — Серена вдигна чантата, която докторът бе донесъл, и последва Аманда към посочената стая.

Беше ужасяващо. Един час по-късно, Аманда беше обляна цялата в пот. Агонията се движеше през тялото ѝ, докато тя се насилваше да съдържа виковете си, издържайки първия вагинален преглед и събирането на течност от агонизиращия канал. Прегледът на гърдите ѝ я накара да прехапе устни, докато усети вкуса на кръв. Усещаше сякаш игли — не, ножове — се забиват в стягащата се плът, докато ръцете на лекарите ги изучаваха внимателно.

Най-сетне роклята ѝ скриваше голотата ѝ и тя седна на ръба на леглото. По страните ѝ се застичаха сълзи, когато доктор Грейс пристегна с една гумена връв горната част на ръката ѝ и започна да подготвя вената ѝ за взимане на кръв.

Болеше я. Господи, никога не я бе боляло по такъв начин. Всяка клетка, всеки нерв в тялото ѝ крещеше срещу докосването, докато тя се мъчеше да потисне виковете, напирани в гърлото ѝ. Аманда гледаше как иглата се приближава към кожата ѝ и очите ѝ се разшириха, виждайки движението почти на забавен ход. Острото връхче се

приближаваше и приближаваше. Тялото ѝ бушуваше, стомахът ѝ се свиваше от болка.

Секунда преди да докосне кожата ѝ, една широка длан стисна китката на учения и около тях отекуна силно, разярено ръмжеше. Аманда проследи ръката до лакътя, нагоре към широките рамене, чак до черните, освирепели очи на човека, който се взираше в тях.

— Киова — Меринъс влезе в стаята след него, — не е толкова зле, колкото изглежда.

Мъжът обърна главата си, черната му коса падна на рамото, а устните му се отдръпнаха назад и той изръмжа отново. Един животински, притежателен звук, срещу който дори Аманда нямаше намерение да протестира.

Иглата падна от ръката на Серена, когато тя погледна Аманда шокирано.

— Мамка му, разкарайте се от нея — нареди той остро, издърпвайки бавно назад другата жена. — Махнете вашите игли и проби, опаковайте ги и си тръгвайте. Веднага. Ако се върнете без аз да съм ви разрешил, ще ви убия.

Киова наистина го мислеше. Аманда можеше да го види в напрегнатите линии на тялото му, в яростта, излъчвана от гласа му.

— А ти обвиняваш мен, че се държа детински — каза тя изумено, когато лекарката се отдръпна бързо, масажирайки китката си, докато държеше внимателно под око Породата.

— Ти си безразсъдна — озъби се той, обръщайки погледа си отново към нея. — Защо страдаш по този начин? Защо би позволила да бъдеш наранявана така?

— Те се нуждаят от информацията — възрази младата жена. — По дяволите, Киова, някой трябва да намери лек.

Мъжът подскочи, сякаш го бе блъснала. Аманда видя как маската пада на лицето му, празните очи, безстрастното изражение. Тя потръпна от вида му, знаейки, че по някакъв начин го е разгневila повече, отколкото той вече беше. Не, сигурно го бе наранила. Тази съвършена, ослепителна мисъл прониза съзнанието ѝ и я накара да го погледне изненадано. Някак си, тя го бе наранила.

— Меринъс, кажи на половинката си, че ще се върна в комуникационната зала по-късно — каза тихо Киова, без да поглежда към нея.

— Имаме нужда тези кръвни проби, Киова — изрече Меринъс твърдо. — Почти приключихме.

— Не, вие приключихте окончателно. Не почти. — Гласът му бе прекалено тих, прекалено дяволски контролиран. — Тръгвайте си веднага, Меринъс.

Той беше изключително учтив, но Аманда се закле, че може да усети как въздухът се наелектризира от опасността, излъчваща се от Киова.

Младата жена се изправи бавно на крака, когато помещението се опразни.

— Изборът е мой — каза тя студено. — Не твой.

Киова остана скован пред нея за няколко секунди, преди да се извърне настрани.

— Гладна ли си? Мислех да приготвя вечеря. Баща ти трябва да се обади след няколко часа. Смятам обаче, че е необходимо да те предупредя — Калън е наложил забрана на темата относно разгонването. Това е единственото нещо, за което не можеш да му кажеш.

Аманда се втренчи в гърба му шокирано.

— Не, по дяволите — изруга яростно. — Този път няма да минеш с редовния си номер да сменяш темата, сякаш не те засяга. Ще обсъдим какво мога и какво не мога да кажа на баща ми по-късно. — Тя сграбчи ръката му тъкмо когато той влезе във всекидневната и го дръпна да спре. Киова се обърна бавно към нея. — Изборът беше мой. Решението беше мое. Нямах право да ми го отнемаш.

— Аз съм твоята половинка. Имам пълни права да те защитавам. Дори от теб самата.

— От мен самата? — Аманда повдигна вежди изумено, стисна ръце в юмруци и ги притисна към тялото си в опит да потисне желанието да го удари с нещо по главата. — Аз не се опитвам да се самоубия. Това беше просто един преглед.

— Който ти причини прекалено много болка. — Породата говореше така, сякаш обсъждат времето. *О, между другото, слънцето грееше днес, но мисля, че беше малко прекалено силно*, помисли си тя саркастично.

— Моята болка — каза остро. — По дяволите, Киова, те никога няма да разберат това без тестове. Без някой, който има волята да ги

издържи. Мислиш ли, че на мен ми беше удобно? Че се наслаждавах на това да ми бъде отнета волята по този начин?

— Възбудата намалява. — Киова сви рамене пренебрежително и се отдръпна от нея. Никаква емоция. Нищо.

— Тази мисъл не ме утешава, когато възбудата обхване тялото ми и започне да ме изгаря отвътре — информира го тя яростно. — Като оставим настрана факта, че не е твоя работа. Изборът беше мой.

— Тогава направи друг избор.

— Тогава ти излез отново.

Киова спря на входа към кухнята, раменете му се свиха под светлосивата тениска, с която бе облечен.

— Мисля, че ще остана, благодаря — каза най-сетне спокойно.

Аманда поклати глава, когато изумлението заля сетивата ѝ.

— Киова, нима смяташ, че просто така безропотно ще приема това, което се случва с мен? — попита тя тихо, знаейки, че никога не би могла.

— Наистина не мисля, че имаш избор. Сега трябва да обсъдим въпроса с баща ти и това, което не можеш да му кажеш. — Киова се взря в нея с немигащи очи и за миг тя се запита дали той има душа.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Аманда отказваше да се примири просто така с всичко това. Тя се измъкна възможно най-безшумно от колибата, скри се в сенките и се насили да се движи в тъмнината на планината, в която бе разположена къщата.

Беше чула Киова, Кейн Тайлър и Калън Лайънс да обсъждат сигурността на имението по-рано днес, преди Киова да излезе, за да помогне на Кейн за някакъв вид компютърна неизправност. След това бе говорила с баща си и го увери, че е добре. Не че можеше да му каже нещо повече, тъй като Киова стоеше над нея като ангел на отъмщението. Дори беше прошепнала техния кодиран израз — „Добре съм, тате“ — вместо татко, и все още не можеше да си обясни защо го бе направила.

Може би защото независимостта, която бе спечелила от семейството си, бе толкова трудно постигната. Баща ѝ и брат ѝ само чакаха оправдание да я издърпат обратно в пътя, който бяха предначертали за нея, да я омъжат за някой приятен, улегнал, надежден млад мъж и да я видят как се превръща в идеалната вашингтонска съпруга.

Но тя не мислеше да им го позволи. Много по-лесно би било да се пребори с Киова. И Аманда беше на път да му покаже тук и сега, че не е човек, на когото той може да нарежда толкова небрежно. Щеше да се измъкне от тази проклета планина, от имението на Породите и да се върне в Белия дом сама. Това не би трябвало да е толкова трудно. Спасявайки се, тя можеше да отстоява независимостта си, дори пред лицето на опасността, която я заобикаляше.

Бягството нямаше да бъде трудно. Всичко, което трябваше да направи, бе да намери стария път, по който бяха прекарвали дърва, и да се насочи към окръжния път на няколко километра разстояние. Там можеше да спре някой автомобил, който да я откара до най-близкия телефон и да се обади на баща си. Той нямаше да я остави на грижите на Породите, ако знаеше истината. А Аманда разбираше, че Киова

отчаяно иска да запази тази истина скрита, докато успее да я убеди да приеме чифтосването, каквото е.

Младата жена изсумтя, докато притичваше покрай сечището зад къщата и пое към редицата дървета. Природата можеше да постъпва толкова грозно, колкото си иска. Аманда не бе избирала Киова и този наложен избор не бе представата ѝ за идеална връзка. Трябваше да има начин да се излекува. Да накара възбудата да изчезне и да ѝ даде шанс да реши сама кой мъж иска.

Щеше ли да избере Киова, ако имаше възможност за избор? Тялото ѝ крещеше да, а сърцето я болеше.

Любовта не идва за един ден, нали? Без значение какво бе чела или фантазирала, тя знаеше, че реалността е изцяло друг въпрос. Киова беше самотник, Порода Койот, роден да манипулира и мами. Но няма хората, били те Породи или не, не правеха същите неща?

Объркването беше като едно благо от мисли и чувства в съзнанието ѝ и Аманда не можеше да намери смисъл в нищо. Не можеше да контролира нищо. Страхът беше също толкова завладяващ, колкото надигащата се възбуда, и безопасността, която можеше да бъде открита само в нормалното. Трябваше да се прибере вкъщи. Трябваше да говори с Александър. Дори обхванат от студена ярост, той щеше да ѝ помогне.

Младата жена се препъваше през гората, дългата фланелена риза, с която бе облечена, се закачаше за храстите, през които тя преминаваше. Дънките и маратонките я предпазваха от хладния въздух, но нищо не можеше да я предпази от топлината, разгаряща се вътре в нея. Тя нарастваше с всеки изминал миг. Аманда се бе молила, като се раздели с Киова и уханието, което изглежда изпълваше колибата, да преодолее нуждата.

Щеше да я преодолее, каза си тя яростно. Всичко, което трябваше да направи, бе да се прибере вкъщи.

По нощното небе бавно се движеха облаци, приглушаваха лунната светлина и увеличаваха тъмнината на гората. По дяволите, мразеше тъмнината. Ето затова живееше в града, а не в имението на баща си в горната част на Пенсилвания.

Не че се страхуваше от мрака, просто не го харесваше. Той беше изпълнен със звуци, които тя не можеше да определи, звуци, които

изпращаха тръпки по гръбнака ѝ и я караха да мисли за всеки филм на ужасите, който Александър я бе предизвикал да гледа.

Писък на котка, голяма котка, отекна в планината. Аманда спря, дишайки тежко, очите ѝ се разшириха, когато се опита да види нещо в тъмнината. Добре, какво беше казал Киова? Ако не миришеш на котка, те ще те изядат.

О, Господи. Това е просто страхотно. Диви вълци и огромни котки, разгонване, което я подлудяваше, и само Бог знае какво още предстои. Тя не се нуждаеше от това.

Младата жена започна да се придвижва по-бързо. Вече не се притесняваше за тишина или хитрост. Какъв бе смисълът, по дяволите?

— Кейн, имаме неразрешено движение в Сектор 3С — Тайбър, женската Порода, експерт по комуникациите, докладва тихо, докато Кейн и Киова работеха върху капризната програма, която се опитваха да инсталират, за да прихванат електронните съобщения на членовете на Кръвните расисти.

Главата на Киова се надигна, а очите му се присвиха. Три С беше районът на малката колиба, която той и Аманда използваха.

— Няма електронен индикатор и котките са тръгнали в тази посока.

— Мамка му! — Киова скочи бързо на крака. — Това е Аманда. Обади им се да се върнат.

Той би трябвало да разбере, че лесната ѝ капитулация по-рано тази вечер не е била нищо повече от хитрост. Трябваше да подуши яростта ѝ, чувството ѝ за предателство при отказа му да ѝ позволи да се подлага на генетичните тестове по-рано през деня или просто да ѝ обясни причината за поведението си.

Как можеше да ѝ каже, че гледката на това как тя понася такава болка го е лишила от гордост и почти бе предизвикала сълзи в очите му? Че гърдите му се бяха стегнали и гняв, какъвто никога не бе изпитвал, бе залял съзнанието му?

— Екипът на Даун да я настигне — нареди Кейн бързо. — Ние тръгваме натам веднага.

Той хвърли на Киова комуникационното устройство, което използваша и прикрепи собственото си към ухото си.

— Даун пътува натам, за да се намеси. Кейбъл и Танер отиват при животните, за да ги овладеят. Котките били неспокойни, Кейн. Може да не се подчинят на стандартните команди — докладва младата женска Порода на комуникационния пулт.

— Нека Мерк подготви мотоциклетите — отсече той към нея. — Ние тръгваме.

Киова се напрегна, когато последва Кейн тичешком, а яростта нарастваше в съзнанието му с всяка изминала секунда. Проклетата да е, не бе очаквал да избяга. Как би могла да има енергия за това?

— Мотоциклетите ще свършат добра работа от разстояние — изкрещя Кейн, когато се приближиха към звука на форсирани мощни двигатели във вътрешността на метален хангар от другата страна на имението.

— Ще я набия — измърмори Киова. — Мамка му. Предупредих я.

— По дяволите, Киова — изруга Кейн, когато влетяха в добре осветения хангар, широките врати се блъснаха. — Мислиш ли, че на нея ѝ е лесно? Трябваше да го очакваме.

Но не бяха и заради липсата му на предпазливост, Аманда бе в опасност.

Двамата скочиха на подготвените малки мощни мотоциклети. Създадени за бързи планински преходи, те бяха специално проектирани от Меркюри — внушителната Лъвска порода, която бдеше над тяхната сигурност като квачка над пиленцата си.

Двамата мъже се изстреляха от гаража с пълна газ, завиха безразсъдно на острия завой около алеята, която водеше към хангара, и подкараха нагоре по чакълестия път към планината.

— Тя е на повече от една миля от колибата — изкрещя Кейн в комуникационното устройство. — По посока на главния път. Котките се движат бързо, така че да настъпим газта.

Големите котки се приближаваха. Аманда можеше да чуе гърлените им крясъци, които отекваха около нея, сякаш се викаха една друга, действайки координирано, за да я проследят.

Аманда тичаше, препъваше се в храсти и дънери, като се опитваше да не падне и да не се търколи надолу по склона. Само Бог знаеше какво лежи на дъното на някои от проломите, които бе открила.

Тя едва успяваше да си поеме дъх, докато страхът препускаше из тялото ѝ, а собствената ѝ слабост сякаш я зашлевяваше през лицето. Със сигурност би било по-лесно да открадне мобилен телефон. Във всеки случай, нямаше да бъде изядена.

Аманда се спъна в нещо. В собствените си крака, може би. Тогава зад нея прозвуча друг див котешки рев. Младата жена падна по корем, напрегна се да се изправи отново на крака, застана на колене и се оказа очи в очи с най-големия, най-жесток на вид лъв, който някога бе виждала.

Той изрева. Отвори мощните си челюсти, показвайки уста, пълна с остри като бръснач зъби и изрева право в лицето ѝ.

— Вкусът ми е много гаден — отсече младата жена, прекалено уплашена, за да се опита да се движи, когато лъвът сведе зловещия си кехлибарен поглед към нея. — А и нямам никакво месо по костите си. Татко винаги ми казваше, че съм прекалено кльощава. Обзалагам се, че зайците имат наистина хубав вкус... — изскимтя тя. — О, Боже, намери заек.

Животното изръмжа, озъби се и грамадните му зъби се оголиха. Главата му беше огромна, а гъстата грива, която растеше от гърба му, показваше, че е зряло създание в разцвета на силите си.

— Той не се интересува особено от зайци. Любимите му лакомства са глупави момиченца, които обичат да не зачитат мерките, създадени за тяхната безопасност.

Женският глас я накара да се обърне рязко, само за да си изпроси едно ухапване по гърба от животното.

Аманда се обърна отново и се втрени изненадано, когато той изрева още веднъж.

— Можеш ли да го повикаш или нещо такова? — изпъшка тя. Малкото ухапване не болеше, но Аманда предпочиташе да не оставя парче от себе си.

— Тайни до голяма степен прави това, което иска — провлече жената меко, гласът ѝ беше нежен, почти мелодичен, когато заобиколи Аманда и прекна до животното. — Нали така, Тайни?

Лъвът побутна с глава жената, чертите на лицето ѝ бяха прекалено неясни, а в погледа на Аманда прекалено изпълнени с остри зъби, за да обърне внимание на това как изглежда тя.

Огромното животно издаде мек сумтящ звук, като се потърка в крака на непознатата, очевидно доволно за момента.

— Добро момче — тя погали гривата му и след това изненадващо измърка с нежен котешки звук. — Върви да полегнеш, а аз ще поговоря с нашата посетителка за минута. Танер ще бъде тук скоро с угощението ти.

Главата на лъва се обърна отново към Аманда и погледът, който ѝ хвърли, беше пълен с чисто мъжко раздражение, но той се извърна, премести се няколко сантиметра настрана и се отпусна на земята, гледайки я внимателно.

— Не мога да се свързвам много добре с тях — жената запази гласа си мелодичен, с почти хипнотизиращ тон. — Просто стой мирно и тихо, и не прави нищо, което може да го изплаши, и той ще бъде спокоен, докато пристигнат Танер и Кейбъл. Те са точно зад мен.

Аманда не откъсваше очи от лъва.

— Бях ли близо? — попита тя и гласът ѝ беше тих като полъх.

— Никак даже — въздъхна непознатата. — Всъщност, на около двадесет стъпки в тази посока има скрита клисура. Можеше да не преживееш падането.

Аманда наведе глава унило.

— Толкова ли е лошо? — попита тогава жената, а гласът ѝ беше замислен. — Сестра ми е чифтосана с Кейн, той не е Порода, но би трябвало да бъде. Чифтосването ужасно ли е?

Аманда хвърли изненадан поглед към тъмната фигура. Все още подпряна на ръце и колене, тя се страхуваше да се раздвижи. Лъвът не сваляше очи от нея.

— Ами... Не — каза тя предпазливо.

Чифтосването беше страхотно. Обаче тъпият мъж, който внезапно бе решил, че е неин господар и повелител, бе започнал да ѝ лази по нервите.

— Тогава защо бягаш? — Тъмната глава на непознатата се наклони, а бледите черти на лицето ѝ бяха едва забележими в тъмнината, когато тя остана приклепнала между Аманда и животно. — Киова е най-благородният Койот, когото познавам. Той не е като

тъмничарите, които имаме ние, обучени да бъдат безпощадни. Той ухае на искреност, на нежност. Защо бягаш от него? Нима човешките мъже са по-достойни?

Аманда примигна смаяно към нея. Гласът ѝ беше мек, но сериозен, сякаш въпросът имаше по-голямо значение, отколкото тя искаше да му придаде.

— Как, по дяволите, бих могла да знам? — Аманда преглътна мъчително. — Виж, това наистина е странно. Може ли да кажеш на този звяр да ми позволи да седна?

Звярът изръмжа.

— Наистина ще трябва да останеш още няколко секунди — осведоми я другата жена. — Мога да подуша, че Танер и Кейбъл приближават. Те се промъкват бавно, за да се пазят от развълнувани котки. Има няколко около нас, да знаеш. Моята лъвица ще се опита да те защити, ако Тайни нападне, но предпочитам да не бъдат наранявани. А ти не ми отговори на въпроса.

— Попитай ме, когато не съм на път да стана закуска за един лъв — предложи Аманда.

Тя се засмя.

— Бях просто любопитна. Може би си права да бягаш. Сексът не е приятно нещо. — В гласа ѝ се долавяше нотка, която Аманда не успя да разгадае. — Чифтосването не може да е по-добро.

— Той не ме е наранил. — Аманда нямаше представа защо почувства нужда да увери жената в това.

Кехлибарените очи, подобни на тези на лъва, я наблюдаваха спокойно.

— Чух те да крещиш.

Аманда усети как руменина разгорещява тялото ѝ още повече.

— Да, добре. Понякога крещенето е хубаво. — Младата жена прочисти гърлото си нервно. — Това е наистина странен разговор, да знаеш.

— Разбирам. — Главата на непознатата кимна, преди тя да се изправи внимателно и да заговори отново. — Танер, Тайни е по-развълнуван от обикновено. Уханието на тази жена не е единственото, което го притеснява, но става все по-развълнуван с течение на нощта.

— Ами твоята лъвица? — Мъжкият глас беше също толкова внимателно мек, като женския.

Аманда имаше само неясно впечатление от плъзгащ се мрак, една сянка, която мина покрай нея. Никакъв звук не извести пристигането на непознатия, докато лъвът не започна да мърка диво. Тогава животното бе скрито от тъмнина, само за да се присъедини още една фигура.

— Те не могат да установят смущението — докладва жената, ръката ѝ улови рамото на Аманда и я подкани да се надигне, когато звукът от мотоциклети започна да се усилва.

— Засега е спокоен — каза тихо мъжът, когото нарече Танер, преди да започне да припява отново на животното.

— Мамка му — прошепна Аманда, когато ръмженето на мотоциклетите разтърси нощта. — Киова идва, нали?

— Да, Киова идва. — Една слаба ръка стисна рамото ѝ. — Ако той ти причинява болка, аз мога да ти помогна, Аманда. Не ме лъжи.

— Даун — обади се мъжът зад нея. — Това не е твоя грижа. Киова има права над половинката си. Знаеш го.

— Не и ако я наранява. — Гласът на жената се задълбочи. — Аз и лъвицата ми ще ви защитим, ако те нарани, Аманда.

— По дяволите, Даун... — Грубо проклятие, изпълнено не с гняв, а с огорчение, прониза нощта. — Сет няма да те нарани.

Аманда поклати глава объркано. Тук имаше нещо повече от просто загриженост от страна на непознатата жена.

— Той не ме наранява... — Мотоциклетите осветиха района, когато се плъзнаха по завоя и спряха с дразнещ, ръмжащ звук, който накара лъва да се изправи. Силен рев разкъса нощта, когато дузина жени излязоха от дърветата и наобиколиха неспокойното животно.

— Аманда, ще ти напердаша задника заради това! — Гласът на Киова беше яростен и разгорещен.

Хълбоците на младата жена се стегнаха при представата. Но не от страх. Тя го гледаше как се наклони на мотоциклета — широкоплещест, мускулист. Изражението му бе мрачно и заплашително, а черните му очи блестяха от глад и гняв, докато вървеше към нея. Вагината ѝ се овлажни, когато той приближи, утробата ѝ се свиваше конвулсивно, а бедрата ѝ се стягаха заедно с нея.

Киова щеше да я привлече, дори ако се бяха запознали при по-нормални обстоятелства. Щеше да участва в нейните фантазии, щеше

да бъде мъжът, по когото щеше тя да си падне, без да я е грижа за генетичния му състав.

В този момент, Аманда осъзна, че това може да не бе любов, но би могло да бъде. Щеше ли той да я ухажва? По дяволите, не! Щеше да връхлети право към нея, както правеше сега. Щеше да я вземе и да я люби, и вагината ѝ щеше да плаче за докосването му, дори без огъня, който я изгаряше жива сега.

Киова спря пред нея и я погледна с брутална, неприкрита страст.

— Трябва ли да те вържа? — отсече той тогава и яростта, горяща в него, отекна в гласа му.

Аманда поглади с ръце дънките си и се взря в него, като призна пред себе си, че точно както Киова бе казал, нямаше начин да му избяга.

— Ще ме напляскаш ли все пак?

Мъжът примигна. Веднъж. След това присви очи върху нея.

— Определено — изръмжа той.

— Нямам нищо против да стигнем и до края. — Тя сви рамене.
— Няколко възета няма да навредят.

— Да тръгваме. — Киова я сграбчи и дланта му се обви около нейната като нежно менгеме, когато я задърпа към мотоциклета. — Време е за разплата, бейби. Да видим дали ще ти хареса различен вид туптене между краката.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За съжаление, Аманда достигна върха на път за колибата. Когато спряха, тя вече му се молеше да я вземе, защото освобождението не ѝ донесе облекчение, а само я възбуди още повече. Знаеше какво иска тялото ѝ. За какво жадува.

— Киова, моля те... — извика жената, когато мъжът я издърпа от мотоциклета и я принуди да тръгне към къщата.

Всяко разтърсване на тялото ѝ беше мъчително удоволствие. Нервите ѝ се бунтуваха, крещяха за докосването му, за целувката му, умоляваха за облекчение. Когато вратата се затръшна зад тях, Киова се обърна, притисна я към нея и впи устните си в нейните.

Да. Устата ѝ се разтвори за езика му, след това се склучи около него, притегли го, простенвайки от опияняващия вкус, който изпълни сетивата ѝ с наслада, която връхлетя тялото ѝ. Аманда се изви към Киова, потърка се в неговата топлина и сила, а ръцете му се заровиха в косата ѝ, за да я задържат неподвижна за целувката, която ги заключваше заедно.

Ръцете ѝ също не бездействаха. Тя беше чакала прекалено дълго, а вибрирането на мощния мотоциклет между бедрата ѝ беше като изливане на масло в огън. Младата жена изгаряше неконтролируемо. Копчетата на ризата му се разхвърчаха из стаята и ако Аманда не грешеше, платът се разкъса, докато тя се опитваше да достигне до гола мъжка плът.

През цялото време езикът му се тласкаше в устата ѝ, възбуденото му ръмжене погали сетивата ѝ, а палецът му се плъзна да помилва раничката на шията ѝ. Аманда извика в устата му, когато умелото докосване изпрати буен пламък, който заля тялото ѝ.

Дънките му бяха следващите. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по повдигащите му се гърди и стегнатия корем, докато не стигнаха до катарамата на колана му и я дръпнаха. Нищо друго нямаше значение, освен това да го докосне, да бъде изпълнена от него.

— Не още, малка вещице — изръмжа той, като улови ръцете ѝ, изтегли ги над главата ѝ и ги прикова с едната си голяма длан.

Аманда отвори замаяно очи и се взря в него със сънлива страст, като облиза вкуса му от устните си.

— Ще ме напляскаш ли? — Тя не можеше да изгони от съзнанието си мисълта за това.

Порочна усмивка разтегли устните на Киова, докато я гледаше с тъмна страст.

— Би трябвало да те вържа и да те оставя да страдаш — възрази той. — Да видя как агонията ти наближава, ако действително успееш да ме напуснеш. Точно това ще заслужиш.

— Убиваш ме, Киова. — Тя се изопна към него. — Заплашвай ме по-късно, сега ме чукай.

Породата изръмжа, един нисък предупредителен звук, който изпрати тръпки нагоре по гръбнака ѝ.

— Предизвикваш късмета си.

— Тогава ме напляскай и ми покажи грешката в начина ми на действие. — Тя потърка гърди по голия му гръден кош и се задъха от сладкото удоволствие, което ѝ доставяше ризата, дразнеща малките чувствителни зърна.

Пръстите му се стегнаха около китките ѝ, когато другата му ръка се премести от главата ѝ към предната част на ризата ѝ. Секунда по-късно звукът от съдран плат почти я накара да свърши. Кой би казал, че може да бъде толкова секси, дрехите да бъдат разкъсани от тялото по такъв начин?

— Изритай обувките си. — Гласът му бе силно, предупредително съскане на страст и опасност. Черните му очи блестяха от глад и страните му пламтяха, а устните му бяха подути от целувката и натежали от чувственост.

Аманда изрита обувките си бавно, използвайки пръстите на краката си, за да ги свали.

Уханието на секс, сладко и тежко, изпълваше въздуха. Нейната и неговата възбуда, се бяха смесили, за да създадат един аромат, пристрастяващ и опустошителен за сетивата.

Свободната ръка на Киова се насочи към дънките ѝ, дръпна копчето, а след това плъзна ципа. После се мушна в отвора. От устните на Аманда се откъсна дрезгав стон.

Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ и два от тях се придвижиха по цепнатината там, за да подразнят отвора на вагината ѝ.

— Толкова си влажна, че си на път да намокриш тези дънки. — Киова се наведе напред, устните му докоснаха раничката на шията ѝ, преди езикът му да я обlige.

— Киова. Това е жестоко — изскимтя Аманда, като се изпъна към него, отчаяна за по-дълбоко, по-силно докосване.

— Ще се научиш да ми се подчиняваш, Аманда. — Той звучеше неумолимо, властно. Соковете ѝ потекоха по пръстите му и тя изпъшка от удоволствието, което предизвика гласът му; от тръпката да се възпротиви и да понесе наказанието му.

Дъх от подигравателен смях прозвуча до ухото ѝ.

— Мислиш, че удоволствието ще компенсира наказанието — попита я тихо и зъбите му подръпнаха меката част на ухото ѝ. — Че един мъж Порода не знае как да накара своята жена да се предаде, Манда? Смяташ ли, че природата позволява подобна женска упоритост?

Аманда прехапа устни, треперейки в хватката му. Беше напрегната от вълнение, невероятно чувствителното ѝ тяло беше толкова възбудено, че тя знаеше, че е необходимо много малко, за да я изпрати над ръба.

Ръката му се придвижи назад, пръстите му се плъзнаха от входа на вагината ѝ до напрегнатата пъпка на клитора ѝ, но без да ѝ дава достатъчно, за да я задоволи. Преди да успее да отгатне намеренията му, Киова пусна китките ѝ, само за да я вдигне и да я отнесе до дивана.

Движейки се по-бързо, отколкото тя със замаяните си сетива можеше да се пребори, мъжът свали дънките от тялото ѝ, преди да я завърти в скута си.

— Киова — Аманда проплака името му, когато ръката му се приземи върху повдигнатите бузи на дупето ѝ.

Плесницата я изгори с огън, който се изстреля право към вагината ѝ.

Дланта му се спусна отново върху другата буза, секунда преди пръстите му да се потопят между бедрата ѝ, като преминаха през гъстите сокове, които покриваха женствеността ѝ и ги разтвориха.

— Ето така! — Гласът му бе рязък, пресипнал от глад, докато масажираше деликатния отвор на ануса ѝ, миг преди да нанесе трета

плесница.

Аманда се разтресе върху него и извика от удоволствие, когато почувства как щипещата топлина пронизва тялото ѝ.

Пръстите му се плъзнаха отново към вагината ѝ, потопиха се в изобилието от сметана, която се изливаше от там, и я изтегли назад. Този път, върхът на пръста му потъна в стегнатия анален отвор.

Младата жена се сгърчи в скута му, огънят се разпространи по всичките ѝ нервни окончания и тя изкрещя името му.

— Стой неподвижна. — Той я плесна отново, малко по-силно и предупредително, но това само я накара да потъне по-дълбоко в сексуалната лудост.

— Знаеш ли колко си красива така? — попита мъжът дрезгаво, а пръстите му се потопиха отново във вагината ѝ. — Дупето ти става в мек, нежно розов цвят, разтворено за мен, като ми дава ясна гледка на това...

Пръстът му се плъзна в стегнатия проход отново, Киова разтвори полукълбата още малко и разтегна мускулите, които го стискаха.

След това се отдръпна назад, пръстът му се измъкна от нея, само за да нанесе още една остра ласка по заоблената плът. Беше звучна и предизвика болезнено удоволствие, едно невероятно пиршество за сетивата, на което Аманда знаеше, че с разгонване или не, никога няма да може да се възпротиви.

Мазолестата мъжка длан беше чувствено груба, а кратките, остри плесници изгаряха здравия ѝ разум и я правеха дива и отчаяна. Аманда имаше нужда от него. Веднага. Искаше пенисът му да я изпълни, да разпали вътрешността на вагината ѝ, докато тя избухне от удоволствие.

Тогава пръстите му се придвижиха обратно към изобилието от хлъзгави сокове, изтичащи от нея, изтеглиха ги назад и навлажниха малкия отвор между полукълбата на дупето ѝ, за да може пръстът му да потъне по-дълбоко.

И отново я прониза. Аманда се съпротивляваше срещу непознатото проникване, докато сетивата ѝ ликуваха. В ануса ѝ се разгоря огън, който се разпространи по слабините ѝ и се обви около напрегнатия клитор. След това изчезна. Младата жена изкрещя, а бедрата ѝ се тресяха и тласкаха назад, докато тя се бореше с желанието да умолява за още.

Дланта му отново се приземи върху дупето ѝ. Нанесе няколко резки, парващи плесници, които я докараха до ръба на освобождението и я оставиха трепереща над пропастта и умоляваща за още. Само още малко. Просто достатъчно да я тласне над ръба.

— Киова, моля те... — изстена тя няколко секунди по-късно. Дупето ѝ гореше и вагината ѝ бе обхваната от пламъци, когато той спря, за да погали чувствителната плът.

— За какво молиш, Аманда? — попита я Киова, а гласът му бе тъмен и съблазнителен. — Да не те докосвам? Да не ти доставям удоволствие?

— Не — извика младата жена. — Киова, моля те, убиваш ме!

Пръстът му отново потъна в малкия тесен отвор, карайки я да се притисне назад към него, да го вкара по-дълбоко, докато вагината ѝ се присвиваше от предстоящия оргазъм.

— Мислиш ли, че ще бъде толкова лесно, бейби? — попита Породата, а напевният му тон беше по-див заради тъмната сексуалност в гласа му.

Той се отдръпна назад, след това се тласна отново вътре в нея и пръстът му премина лесно през соковете, които сега овлажняваха стегнатия канал. Аманда се опита да разтвори широко бедра, за да може да се тласне назад и да увеличи триенето.

Той се засмя на усилията ѝ, преди отново да се отдръпне от нея и да я изправи на крака. Или поне да опита. Коленете ѝ бяха омекнали, сетивата ѝ бяха потънали толкова дълбоко в чувствените пламъци, които изгаряха тялото ѝ, че Киова нямаше друг избор, освен да я вдигне на ръце. Тогава се изправи и тръгна към спалнята.

Хвърли я върху широкия матрак и се взря надолу в нея с черните си, демонични очи, докато разхлабваше дънките си. Остави плата разтворен отпред, позволявайки ѝ само бегъл поглед към набъбналия му пенис, и се отправи към шкафа. Когато се върна при нея, тя потръпна при вида на въжетата в ръцете му.

— Мислиш, че ще бъде толкова лесно, нали, бейби? — попита той, докато завързваше ръцете ѝ, а след това и краката ѝ, оставяйки връзките по-хлабави, отколкото бе очаквала. — Мислиш, че ще те отведа до ръба и да трябва да се справям с още едно твое бягство?

— Няма да бягам — Аманда едва говореше, а какво остава отново да тръгне да бяга от него. — Обещавам.

Беше решила това, докато се взираше в очите на лъва. Киова щеше да научи по-късно, че тя не е единствената, която трябва да се подчинява.

— Ти обеща и преди — изръмжа той. — Какво направи, кръстоса пръстите си първия път ли?

Жената кимна отчаяно. В този момент, тя бе готова на всичко, за да почувства пениса му вътре в себе си.

— Не толкова лесно. — Усмивката, която изви устните му, ѝ даде бегъл поглед на смъртоносните кучешки зъби от двете страни на устата му и рамото ѝ запулсира рязко в отговор на мисълта колко лесно я бе докарал до лудост, когато бе пронизал плътта ѝ с тях.

Аманда облиза устни нервно.

— Ох-ох — Киова поклати глава и застана на колене на леглото. — Не ближи устните си, бейби, ближи това.

Тя отвори уста за пламналата, зачервена от възбуда главичка на пениса му. Езикът ѝ се изви върху нея и я облиза, след това устните ѝ се затвориха и го засмука дълбоко. Една струя предеякулационна течност незабавно се изля в устата ѝ. Аманда простена, очите ѝ се затвориха, след това се отвориха бързо, когато пръстите на едната му ръка обхванаха зърното ѝ и го стиснаха силно.

Тя потрепери от удоволствие и изпъшка около пениса му, след това започна да го смуче трескаво. Той беше дебел, широк и изпълваше устата и сетивата ѝ с мъжка сила, също толкова пристрастяваща, колкото и разгонването.

— Боже, това е хубаво — прошепна Киова, отдръпна се назад, след това се тласна спокойно между устните ѝ. — Толкова сладка и гореща, Манда.

Тя погледна нагоре към него и видя в очите му нещо, което не искаше да признае. Емоция, дълбочина, която я впримчи и я прикова по-здраво, отколкото всички възета, които някога бяха създавани.

Аманда го пое навътре, езикът ѝ се плъзна по главичката. Киова се оттегли, стоновете ѝ изпълниха стаята, след това се върна обратно, а виковете ѝ на удоволствие отекваха около тях с всяка лека струя предеякулационна течност, изпълваща устата ѝ.

Изгубена съм, призна си Аманда. Безнадеждно свързана с този човек и неспособна да избяга. Устата ѝ се стегна още повече, когато тя

се изви за докосването му — умираше за насладата, която заливаше тялото ѝ и която караше кръвта ѝ да пее от екстаз.

— Достатъчно — изпъшка Киова и се отдръпна от устните ѝ, а очите му бяха присвити мрачно и закана̀телно, когато се отпусна до нея. — Знам какво ти харесва — прошепна той. — Но колко дълго можеш да го понесеш?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Киова буквално се бе състарил, научавайки за бягството ѝ. Беше завладян от чист страх и една част от душата му се бе разкъсала при мисълта, че никога повече няма да я докосне, никога повече няма да вкуси меката ѝ плът отново. За няколко дни, Аманда се бе превърнала във въздуха, който дишаше. Инстинктивната част от съзнанието му бе изкрещяла в отричане, а човешката част от душата му бе разкъсана от болка.

Когато я откри, коленичила в праха, а шибаният лъв на не повече от стъпка от нея, бдителен като звяр в клетка, разбра, че ще трябва да направи нещо, каквото и да е, за да я убеди, че животът без него ще съсипе и двама им.

Така че той използваше това, което има. Удоволствието, което можеше да ѝ даде. Възбудата, която я изгаряше, и тази лека болка, която знаеше, че кара сетивата ѝ да ликуват, а тялото ѝ да трепери в освобождение.

Това, което причини на него обаче, беше невероятно. Киова никога не бе познавал такава наслада просто от даряването ѝ. Извиването на тялото ѝ, проблясъка на пот по кожата ѝ, звука от пресипналите ѝ викове, отекващи около тях. Това правеше всяко докосване, всеки допир на кожа до кожа по-възбуждащ от най-опитните докосвания, които той бе получавал.

Да я издигне до най-високи върхове бе всичко, което имаше значение. Да я вкуси, да ѝ достави удоволствие беше единствената му грижа.

И, по дяволите, вкусът ѝ беше прекрасен. Устните му се местеха от едната на другата гърда, смучеха нежно и силно, а езикът му се извиваше около заостреното връхче, докато Киова се взираше нагоре в Аманда и я гледаше как потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в чистия сексуален акт.

Тя се разпадаше на парченца в ръцете му и на него това му харесваше.

Докато устата му продължаваше да изтезава и измъчва стегнатите ѝ малки зърна, едната му ръка се спусна надолу, като загали вътрешната част на бедрото ѝ и усети как се напруга, когато доближи към изгарящата топлина на женствеността ѝ.

Пръстите му се плъзнаха по плитката цепка, а от гърлото му се откъсна стон в отговор на приглушения вик, който се изтръгна от Аманда. Тя беше сладка като мед и достатъчно гореща, за да опърли сетивата му. Уханието на възбудата ѝ накара устата му да се навлажни за вкуса ѝ.

Когато достигна набъбналата пъпка на клитора ѝ, ръката му се повдигна и тупна решително изпъкналото хълмче. Бедрата ѝ се повдигнаха, а спалнята се изпълни с крещящите ѝ молби.

— О, Господи, Киова, заклевам се. Заклевам се... — извика тя. — Няма да бягам повече. Кълна се. Моля те, направи нещо...

— Но аз правя нещо. — Киова се бореше да диша, завладян от глада за нея, глад, който не искаше да отрича.

Мъжът плесна чувствителната плът отново, знаейки, че ще отнеме много малко време да задейства пулсирането в клитора ѝ. Аманда беше така готова да свърши, че дори вагината ѝ потръпваше от нуждата.

— Киова... — Гласът ѝ се понижи до треперещ, задъхан вик. — Заклевам се. Заклевам се...

— Тихо, бейби — прошепна той. Устата му се придвижи от гърдите ѝ към влажния ѝ корем, а след това по-надолу. — Просто се наслади, Манда. Просто ме остави да те накарам да се чувстваш добре.

Езикът му закръжи около пулсиращия ѝ клитор и вкусът ѝ замая главата му като силен наркотик. Тя беше толкова сладка, толкова гореща и хлъзгава, че сякаш потоци езика си в разтопена захар, когато се заби в кадифените дълбини на вагината ѝ.

Киова знаеше какво да направи. Не че го бе планирал или дори обмислял, докато Аманда не бе избягала от него. В мига, в който бе узнал, че тя е навлязла в планината и се е поставила в огромна опасност, Киова бе разбрал как да внуши подчинение към него в съзнанието ѝ и в сърцето ѝ.

Тя беше неговата половинка. Беше влюбена в него, той можеше да го види в очите ѝ, да го почувства в докосването ѝ. Тя щеше да разбере, че сърцето ѝ, също както тялото ѝ, са свързани с него. Но

докато това станеше, Аманда щеше да научи, че неговата дума е закон и нейната безопасност е основната му грижа. Тя не беше достатъчно силна, за да се защитава сама. Нямаше представа за покварата на света и онези, които щяха да я вземат от него, ако получеха възможност. Киова нямаше да им даде тази възможност, нито пък тя.

Когато устните му се придвижиха обратно към напрегнатия ѝ клитор, мъжът бързо потопа два от пръстите си във влажните дълбини на вагината ѝ. Аманда експлодира незабавно, изви се и потръпна, а виковете ѝ изпълниха слуха му.

Киова ѝ даде само няколко секунди да се извиси и да започне бавно да се спуска надолу, преди да се отдръпне. Преди Аманда да възвърне желанието и силата да се бори, той разхлаби въжетата и я завъртя бързо по корем. Младата жена ахна, когато ръката му се приземи върху заоблените полукълба отново. По дяволите, беше толкова красива и плътта ѝ все още беше розова от плесниците му порано, а малкият отвор на ануса ѝ се свиваше в отговор на оргазма, който бавно отслабваше.

Той повдигна ханша ѝ, подпирайки коленете ѝ на леглото.

— Стой така — изръмжа Породата, когато тя понечи да легне отново. — На колене, точно така.

Краката ѝ се стегнаха и Аманда изскимтя, гласът ѝ все още беше пресипал от възбуда.

— Няма да се излагаш на опасност по този начин отново, Аманда — изръмжа Киова, ръцете му се раздвижиха, за да нагласят коленете ѝ на леглото, както той ги искаше, изви ханша ѝ назад и розовата плът се разтвори, за да разкрие невероятно тесния вход на ануса ѝ.

— Знаеш ли какво ще направя, Манда? — попита той меко и напевно, а гласът му стана по-дълбок при мисълта за това, което предстоеше.

— Просто го направи! — извика жената, а хълбоците ѝ се свиха.

Киова се засмя от нетърпението ѝ и прокара пръсти по пропитата от влага женственост, за да изтегли сладките ѝ сокове назад към малкия отвор.

После плъзна бавно пръста си вътре, гледайки как я разтяга, и усети как дъхът му секна, когато тя се отпусна лесно за него. Разхлаби я бавно, разтегна я с един пръст, после два, след това три. При третия,

Аманда простена, гърбът ѝ се изви като дъга, а приглушените ѝ викове отекнаха около него.

Киова отдръпна пръстите си, премести се по-близо и намести дебелата главичка на пениса си в нежния отвор.

— Киова... — Гласът ѝ бе накъсан и сладострастен, когато той натисна напред и усети как силна струя течност излиза от върха и изпълва тесния проход.

Инстинкт, беше му казал Даш. Един биологичен, инстинктивен отговор на стегнатите женски канали и необичайната големина на вълчите и койотските Породи. Техните пениси бяха забележително дебели, макар и не ненормално. Без това, Киова никога не би опитал онова, което смяташе да направи сега. По дяволите, никога не бе опитвал преди, никога не бе знаел, че е възможно.

— Киова... — Аманда се притисна по-близо, а гласът ѝ бе задъхан и замаян от възбудата, която я заливаше.

Той я бе целунал само веднъж, съзнателно. Искаше да разпали пламъците на страстта ѝ без хормона, който се изливаше от езика му. Искаше да я подлуди с докосванията си, с изгаряща нужда за тях.

Пенисът му бликна отново, когато Киова се притисна по-дълбоко. Аманда извика, в момента, в който течността се изстреля в стегнатия, напрегнат канал.

— Говори ми, бейби — изпъшка мъжът, контролът му висеше на косъм. — Кажи ми дали го искаш, Аманда.

— Да. — Дрезгавият ѝ стон го накара да стисне зъби, когато се притисна още по-навътре.

— Мамка му! Толкова си тясна — задъхваше се той, усещайки хватката, която обхващаше главичката на пениса му по-стегнато от юмрук.

— Киова... — Нниският, провлачен стон при поредната отпусканна струя течност, накара главата му да се отметне назад и да стегне хватката около ханша ѝ.

Самият факт, че Аманда приемаше и позволяваше това обладаване, бе доказателство за доверието ѝ, за нарастващата интимност между тях. Тя беше бодлива като таралеж, който защитава леговището си, и никога не би позволила подобна волност, без пълно доверие.

— Няма да се излагаш на опасност отново. — Киова натисна по-силно, главичката на ерекцията му си проправи път през разтегнатите вече мускули, докато тя се свиваше около него, предизвиквайки още една силна струя хормонална течност. — Никога, Аманда.

— Заклевам се — извика тя пресипнало. — О, Господи, Киова, не мога да го понеса.

Той се изтегли назад, освобождавайки я незабавно, само за да я накара да изкрещи протестиращо и да се тласне към него, вкарвайки го дълбоко в себе си.

— Какво искаш, Аманда? — настоя Киова яростно. — Кажи ми какво искаш.

— Теб — тя се задъхваше и потръпваше всеки път, когато пенисът му пулсираше вътре в нея. — Искam теб.

— Не е достатъчно — отсече той. — Кажи ми какво искаш, Аманда. Кажи ми веднага или ще спра.

— Не! — Жената се притисна по-близо, премести се назад, тласна го по-дълбоко във вътрешността си и изкрещя от усещанията.

— Кажи ми! — Дланта му се приземи върху задничето ѝ властно.

— Чукай ме — изръмжа тя, а гласът ѝ трепереше. — Проклет да си, чукай ме отзад, Киова. Чукай ме!

Две силни изгарящи струи предеякулационна течност се изстреляха от пениса му секунда по-късно. Киова се тласна по-дълбоко, като стисна зъби и я държеше здраво, докато тя се гърчеше под него, докато всеки измъчен, набъбнал сантиметър от ерекцията му се зарови в нея.

Аманда изкрещя, а мускулите ѝ се свиваха и отпускаха около него, опивайки се да се приспособят към плътта, която я изпълваше.

— Моя! — Породата не можа да спре ръмженето, което вибрираше в гърлото му, когато се наведе над нея, а устните му потърсиха малката раничка, която бе оставил на шията ѝ, когато усети освобождението да се надига в тестисите му.

Тя беше прекалено стегната и прекалено гореща около него, независимо от гъстата течност, която пенисът му бе излял вътре в нея. И въпреки стоманения самоконтрол, който притежаваше, той знаеше, че няма да изтърпи повече от няколко секунди. Аманда беше близо до кулминацията. Киова можеше да го подуши. Усети как вагината ѝ се

свива през стените на ануса ѝ и разбра, че когато се заключи в деликатния проход, в който се бе наместил, оргазмът ѝ може да унищожи и двама им.

— Да! — невъздържаният ѝ вик го шокира, даде му сили. — Господи, да, Киова! Твоя. Твоя! Сега ме чукай, проклет да си!

Аманда се стегна отново около него, анусът ѝ се свиваше и пулсираше, докато Киова нямаше друга възможност. Започна да се движи с дълги тласъци, като се опитваше да ги сдържи умерени, за да не я нарани, но виковете ѝ го подканваха и го докарваха до лудост.

Ръцете му бяха сграбчили бедрата ѝ, докато тя следваше всеки нов тласък, а звукът от срещането на влажна плът изпълваше въздуха. Мъжът знаеше, че няма да издържи дълго на това. Молеше се Даш да е знаел какво, по дяволите, говори, защото сега Киова не би могъл да се отдръпне от нея, дори и ако животът и на двама им зависеше от това.

Породата се тласна силно и дълбоко и усети как пенисът му внезапно се поду и се втвърди още повече, а тестисите му се стегнаха. Беше прекрасно, най-интензивното удоволствие, което би могъл да познае в живота си.

Първата мощна струя семенна течност се изстреля, когато той усети как вътрешните ѝ стени се разтягат, позволявайки на подутината да се притисне във вагината ѝ, като разпъна аналната стена, и започна да тупти силно и дълбоко вътре в нея. Усещането изпрати Аманда към една кулминация, непозната за нея, ако виковете ѝ бяха някакъв показател за това. Сред приглушените, немошни звуци се дочуваше неговото име и сладкият ѝ глас мълвеше клетви, че никога повече няма да бяга.

Негова. Завинаги негова.

Зъбите му се забиха в шията ѝ, въпреки че Киова се бе зарекъл да не си позволява това. Този път нямаше кръв, само сладка, поддаваща се женска плът под горещия му език, и мекият ѝ глас, подканващ го да се движи.

Той я изпълни със спермата си, докато трепереше над нея, усещайки силния пулс на нейното освобождение и в този миг разбра, че ако Аманда някога го напусне, ако някога я изгуби, той ще бъде само половин човек. Душата му ще се изпепели и животът му ще се превърне само в една случка, която не си заслужава да бъде отбелязвана.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Какво е това? — Аманда погледна сънливо към предмета, висящ на стената над леглото. Приличаше на паяжина, изплетена в кръг от клонки. В паяжината бяха вплетени малки кристали, а по-нагоре, откъдето висеше от тавана, имаше няколко малки торбички, привързани към връвта.

— Това е Ловец на сънища — Киова лежеше на една страна, сгъстен близо до нея. Едната му ръка беше под главата ѝ, другата праметната върху корема ѝ, а самата Аманда се бе отпуснала върху гърдите му.

— Чувала съм за тях — намръщи се жената.

Киова изсумтя.

— Майка ми беше наполовина индианка от племето киова. Тя ми го направи, преди да ме отпрати с дядо ми. Това би трябвало да носи хубави сънища. Да залавя виденията и да ги държи, като позволява на кошмарите да избягат и да не те безпокоят повече.

Аманда наклони любопитно глава.

— Повечето Породи приличат на индианци, защо е така?

Мъжът въздъхна, премести се по гръб и погледна нагоре към Ловеца на сънища.

— В генетично променената сперма има кодирано много от индианците. Учените, в своите изследвания, са решили, че това ще създаде жестоки бойци, по-свирепи войници, когато я комбинират с животинска ДНК. — Киова сви рамене пренебрежително.

Аманда повдигна глава и погледна към заплетената, крехка плетеница и малките кристали, които изглеждаха като роса върху паяжината на паяк.

— Предизвиква ли хубави сънища? — попита го тогава, като се обърна и го погледна.

Изражението на лицето му беше смесица от съжаление и примирение. Той не се чувстваше засегнат от миналото, но беше решен то никога да не се повтори.

— Това е просто за спомен. — Киова най-сетне се извърна от него, но Аманда знаеше, че е много повече от това.

Младата жена продължи да гледа нагоре мълчаливо.

— Някога виждал ли си майка си, след като дядо ти те е отвел? — попита тя. Не можеше да си представи живота си без семейството си. Колкото и досадни и разочароващи да можеха да бъдат, те все пак бяха нейното семейство.

— Никога. — Отново този безстрастен тон.

Аманда го погледна, когато той се надигна от леглото, и видя строгата маска на лицето му.

— Готова ли си вече за закуска?

Аманда се измъкна от леглото и усети болка в мускулите и нежната плът. Той я бе любил дълго през нощта, беше я обладал с отчаяние и вещица, която едва не ги унищожи на няколко пъти.

— Киова — проговори тя тихо. — Ето за това избягах от теб миналата вечер. Ако не говориш с мен, тогава това чифтосване никога няма да има шанс.

Мъжът изсумтя.

— Последното, което чух от теб, бе, че ти не му даваш шанс така или иначе. — Той отиде до гардероба и си извади чисти дрехи. — Отивам да си взема душ. Ще приготвя закуска, докато ти се къпеш.

Аманда наведе глава и прехапа устни нервно.

— Ще продължа да бягам, Киова.

Той спря. Жената повдигна глава и се загледа в играта на мускулите му под тъмната кожа.

— Ако избягаш отново, ще те накарам да съжаляваш, че си го сторила. — Тонът на гласа му беше плашещ. Когато се обърна да я погледне, беше толкова студен, така лишен от емоции, че Аманда се зачуди къде крие болката и гнева, които знаеше, че бушуват в него. — Не прави тази грешка отново, Аманда. Заради двама ни.

— Жената, която те роди, ти изпраща този Ловец на сънища. — Дядо му посочи паяжината с кристалите и перата, която висеше в ъгъла на стената на всекидневната. — Накара ме да обеща, че ще го оставя тук, при теб. Обаче животните нямат сънища, нали, момче? — отсече той яростно. — За да сънуваш, трябва да имаш душа.

Киова наведе глава и се взря в ръцете си. Той имаше сънища, спокойни, нежни сънища, в които един майчин глас пееше приспивни песни, а шепотът ѝ се носеше около него.

Бъди добро момче, Киова. Намери душата си...

Неговата душа.

Какво е душа? — питаше се детето всеки ден. Струваше му се, че ако някой има душа, той няма да остави детето си само. Не би оставил детето си на студено, да трепери в една колиба, без да го е грижа за страховете, които му пречат да заспи.

Майките имаха ли души? — питаше се то. Как можеха да родят дете и да го оставят на грижата на такъв човек?

— Ти беше създаден, Киова — изръмжа дядо му. — Създаден и наложен на една безпомощна жена. Злото, което те създаде, и злото, което поставиха в теб, ще те унищожи. Трябваше да те удавя като нежелано куче, когато се роди.

Докато стоеше под силната струя на душа, Киова въздъхна уморено. Спомените бяха брутални и му се искаше да може да ги прогони завинаги. Той би трябвало да знае, че е по-добре да изостави живота, който бе създал за себе си, и да намери работа, която да му даде възможност да помисли.

Аманда го бе накарала да си спомни за всички приятни, нежни неща, които някога бе мечтал да бъдат негови. Когато бе напуснал планината на четиринадесет години, Киова се бе заклел, че един ден ще има всичко, което дядо му се бе погрижил да не получи. Вместо това, младият мъж бе научил, че мечтите, магията на живота, които бе виждал по телевизията, всичко това е илюзия. И през годините, той се бе постарал да не забравя това.

Допреди Аманда.

Крехката, нежна Аманда.

Нейният смях бе откраднал сърцето му още преди дори да я е докоснал. Магията в усмивката ѝ и нежността в гласа ѝ бяха успокоили една част от него, която той не знаеше, че все още страда. Тя го бе накарала да мечтае и проклетие, ако това не болеше.

Устните му се извиха с горчива ирония, когато взе ръкавицата за баня от малкия рафт, където я бе оставил, и я насапуниса енергично.

Чифтосването бе една биологична, хормонална реакция. Не беше емоционално. Нямаше магия в това да накара една жена да обича нещо, което тя не може да приеме. Точно както и майчинството.

— *Те са ѝ казали за отвратителното нещо, което са сложили в тялото ѝ — дядо му се бе разбеснял, когато Киова се бе осмелил да предположи, че е дете, а не животно. — Показали са ѝ създаденията, които са измътили до сега — мяукащи, отвратителни малки зверчета, които изглеждат като бебета, а звучат като животни. Ти не си повече, отколкото те са били. Ти си вкаран насила в нея. Тя те роди, защото съвестта ѝ не ѝ позволи друго. Но ти я отврати от деня, в който се появи на този свят...*

Киова трепна при спомена, преди да започне да трие лицето си грубо с насапунисаната кърпа. Това беше минало, но още имаше силата да го накара да кърви. Аманда го виждаше като животно, което ѝ е наложено от разгонването, прекалено сурово, прекалено грубо за мечтите, които тя таеше за бъдещето си. Тя искаше повече, отколкото смяташе, че той може да ѝ даде и в края на деня Киова винаги се гордееше със своята честност, ако не с друго. Имаше много малко, което можеше да ѝ даде.

Имаше достатъчно пари от не особено законната дейност, която бе вършил през годините, така че нямаше да ѝ липсват материалните неща, с които бе свикнала, защото можеше да ѝ ги осигури. Но Аманда все пак беше дъщеря на президента Върнън Мейрън. Израснала с нагласата да се омъжи за някой приемлив, елитен член на обществото и с мисълта, че не е предназначена за утайката на човечеството. А Киова беше утайката на човечеството. По дяволите, имаше дни, когато сам се питаше дали в него е останала някаква човечност.

Няколко минути по-късно, изкъпан и облечен в дънки и черна тениска, той излезе от банята и погледна към Аманда, която стоеше тихо в средата на леглото. Тя отвърна на погледа му с хладно мълчание, а лешниковите ѝ очи бяха сърдити.

— Ще приготвя закуска. Имаш половин час — информира я Киова тихо, потискайки тъмното желание и собствения си гняв дълбоко в мястото, което бе създал за тях преди години.

— Тогава ти имаш половин час да помислиш — тя се надигна от леглото и го погледна мрачно и надменно. — Можеш да обмислиш това и да достигнеш до разумно решение или да започнеш да правиш

планове как най-добре да ме заключиш. Защото това няма да продължи.

— Надявам се яйца с шунка да те устройва — каза мъжът спокойно. — Ще трябва да сляза до склада по-късно.

Устните ѝ изтъняха от гняв.

— Приготвяй си каквото ти харесва, по дяволите. Ще си го ядеш сам. И помисли върху това, Киова. Гласуването на Закона за породите е вдругиден. Колко дълго смяташ, че можеш да ме принудиш да остана след това?

Аманда мина покрай него, главата ѝ бе високо вдигната, а косата ѝ се развяваше около нея като пелерина, когато се втурна към банята.

— Първо, никога не съм смятал, че мога да те задържа — промърмори Киова тихо. — Но това не значи, че не съм достатъчно глупав, за да се опитам.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Киова беше сложил яйцата и шунката в чинии, когато Аманда тръгна към спалнята. Дългата ѝ коса още бе мокра, а лицето ѝ — бледо, когато хвърли поглед към него.

— Обади се на доктор Грейс да дойде тук — каза тя с ясен заповеднически тон. Властният ѝ глас беше остър като бръснач. — Искам веднага да направи онези кръвни тестове.

Възбудата разяждаше тялото ѝ, Киова можеше да го подуши — по-гореща и по-силна от всякога, а Аманда издаваше заповеди като генерал в центъра на военна зона. За нейно съжаление, Киова не се бе присъединил към Въоръжените сили просто защото не си падаше по заповеди.

— Изяж си закуската — изръмжа той в отговор. — Тогава ще видим дали не може да направим нещо, за да подобрим настроението ти.

Уханието на възбудата ѝ накара устата му да се навлажни за вкуса ѝ. Желанието да я докосне го завладяваше.

Аманда надигна глава бавно, очите ѝ блестяха от ярост и страст, когато изпъна рамене и каза:

— Само през трупа ми. Отказвам да се чукам с теб, докато не приключим с тези тестове.

Киова се намръщи, щом чу думите ѝ. Знаеше колко болезнена може да стане възбудата. Наистина ли тя можеше да запази упоритостта си толкова дълго?

Мъжът се усмихна лениво, припомняйки си първия път как тя бе молила толкова сладко, така разпалено.

— Не.

Странно, по лицето ѝ премина сянка на болка, сякаш тази една дума я нарани.

— Не съм гладна — изрече тя тогава, обърна се към вратата, отвори я рязко и се втурна към верандата и Бог знае къде по-далеч.

Киова се взря шокирано в отворената врата. Тя беше разгонена, очевидно по-възбудена, отколкото някога е била, и бягаше от него? Той поклати глава, преди да я последва бавно, любопитен да разбере какво смята да направи или къде ще отиде.

Два вълка охраняваха верандата. Аманда стоеше на стъпалата и се взираше в животните, които я наблюдаваха предизвикателно. Когато тя погледна назад към Киова, той почти трепна от яростта, отразена в очите ѝ.

— Аманда... — Мъжът пхна ръце в джобовете на дънките си и приведе рамене отбранително. — Не мога да понеса мисълта за болката, която ще изтърпиш. Дори само за кръвните тестове.

— Това не е твойт избор — отсече тя, извърна се от него и погледна надолу към вълците. — Кажи им да се отместят.

Киова въздъхна тежко. Тази жена щеше да изтръгне сърцето от гърдите му, а дори не го разбираше. Нямахше представа за ада, пред който го принуждаваше да се изправи.

— Моята работа е да те защитавам — каза той тихо. — Как мога да го направя, ако ти позволя да сториш нещо, което със сигурност ще ти причини толкова болка? — Киова поклати объркано глава, борейки се с импулса да направи това, което тя искаше, и инстинктивния вой на животното, което изискваше тя да не познае страданието.

— Смяташ ли, че тази възбуда не боли? — Аманда се обърна към него и уханието на желанието ѝ накара страстта да забушува в слабините му. — На високия и силен Койот Киова обаче не му пука, нали? — изръмжа тя. — Ако не накараш онези учени да дойдат за тези тестове, тогава ще ме гледаш как страдам, така или иначе. И ще боли, и боли. Защото няма да ме докоснеш, докато не направя това.

— Защо е толкова важно? — Той се бореше с пламъците на собствения си гняв, с емоцията, която се опитваше да се освободи. — Те не могат да ти помогнат, Аманда. Нищо не може да пречупи връзката с мен, без значение колко го искаш.

— Това може да създаде лек. Ако не друго, поне за облекчаване на симптомите — отвърна жената. — Ако не за мен, тогава за някой друг.

— Не е необходим лек. — Киова искаше да оголи зъбите си в примитивно яростно ръмжене и едва успя да се сдържи. — Защо така

отчаяно искаш да ме напуснеш? Не ти ли е достатъчно, че знам, че не ме искаш?

Аманда му хвърли недоверчив поглед.

— Мислиш, че това е само заради теб? Че не те искам? Че не бих те желала дори, ако не беше това разгонване? — Устните ѝ се свиха, а очите ѝ блестяха от непролетите сълзи. — Киова, искам да знам, че това, което чувствам, това, което виждам в теб, е повече от някакъв хормонален порив, преминал отвъд всички граници. И ако не мога да го получа за себе си, тогава нека го постигна поне за децата ми. Сега кажи на тези животни да се отместят. — Гласът ѝ стана твърд.

Пръстът, който смуща гърдите му, го изненада и потуши гнева му за достатъчно време, за да отстъпи на веселието. Тя стоеше пред него като разярен женски койот, очите ѝ блестяха, а зъбите ѝ бяха оголени от гняв, докато този малък пръст бодеше гърдите му.

— Ами аз? Ами останалите жени, които търпят това? Ами ако нещо се случи с теб, идиот такъв? — Гласът ѝ се извиси и Киова видя нещо, приличащо на страх в очите ѝ. — Какво ще правя тогава, Киова? Колко болка ще понеса?

— Нищо няма да ми се случи. — Той не би го допуснал. Не и сега.

— Господи, толкова си арогантен. — Аманда вдигна ръце към главата си и я хвана, сякаш я боли. — Забрави. Просто забрави истинската причина. Чети по устните ми. Няма да се чукам с теб, докато не направя тези тестове.

— Ще убия копелето, което те нарани — извика Киова, връхлетян от яростта. — Чу ли ме, Аманда? Не ме интересува, било то мъж или жена, няма да бъда в състояние да контролирам яростта си.

Той почти бе опрял носа си в нейния и се бореше да сдържи ръцете си да не я разтърсят, за да я накара да разбере.

— Преодолей го! — озъби се тя. — Сега ги накарай да дойдат тук, а след това се махай. Върви да ловуваш. По дяволите, върви се напий, не ми пука. Но ако не са тук до петнадесет минути, тогава тези крастави вълци могат да ми разкъсат задника или да изчезнат, защото ще отида до онази лаборатория и сама ще направя проклетите тестове.

Мамка му. Проклятие. По дяволите. Пенисът му пулсираше като зъбобол, инстинктите му крещяха да я чука до забрава, но нещо друго го предупреди, че не той ще излезе победител в този спор. Беше това,

което видя в очите ѝ. Беше едно от нещата, което го бе привлякло към нея още в самото начало — тази искра на решителност и на сила.

Аманда бе избягала от него заради необходимостта му да я защитава. Сега тя стоеше насреща му, ръмжаща и готова да се изложи на яростта му, която нямаше представа до какво би довела, за да направи това, което смяташе за правилно. Да направи нещо, което би могло да ѝ даде възможност да избяга от него, това търсеше тя. И Киова го знаеше.

Младият мъж се отдръпна бавно, потискайки болката вътре в себе си, и погледна надолу към вълците.

— Тръгвайте. — Кратката заповед ги освобождаваше от задължението им и ги изпращаше обратно при Даш, където ѝ да се намираше той. След това се обърна към нея. — Лабораторията е в главната къща — каза тихо. — Не мога да дойда с теб, Аманда. Колкото и да не искаш да ми повярваш, щях да убия един от онези лекари, първия път, когато те чух да плачеш.

Той се обърна и тръгна към къщата. Яйцата и шунката бяха забравени на масата, когато той започна да обикаля спалнята. Вдишваше уханието ѝ, усещаше присъствието ѝ в живота си, и се страхуваше да не я изгуби. Застави се да чака.

* * *

Той не разбираше. Аманда изтри сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, докато крачеше надолу по чакълестия път. Беше толкова упорит, с толкова типично мъжко поведение, че тя не можеше да намери думи да го обясни.

Беше влюбена в него. Безмозъчна глупачка, такава беше, задето само за няколко дни сърцето ѝ се бе отворило, а душата ѝ жадуваше за него. И това не беше само възбуда, въпреки че тя бе достатъчно силна да докара дори една решителна жена до лудост. Не, беше по-дълбоко, прекалено дълбоко, за да може Аманда да пренебрегне последиците от това, пред което бяха изправени двамата.

Както бе казал Киова, ако светът разбереше за разгонването, за неконтролируемия глад, за нуждата, която прогаряше дори най-силните прегради, Породите никога нямаше да бъдат в безопасност. За

да предпази живота си и този на човека, в когото бе влюбена, трябваше да се намерят отговори. И вече беше време да ги открие. Сега, когато възбудата гореше вътре в нея като жива факла и я оставяше трепереща, отмаляла от копнеж за неговото докосване.

Как бе намерила сили да го остави сам в колибата, Аманда не бе сигурна. По дяволите, тя не знаеше дори дали ще успее да стигне до главната къща в подножието хълма, толкова бяха слаби краката ѝ. Всичко вътре в нея крещеше да се върне при Киова, да го докосне, да го поеме в себе си.

Дори не можеше да спре да плаче. Чувстваше се така, сякаш са изтръгнали душата ѝ, задето се отдалечава от него по този начин. Задето го оставя сам, виждайки болката вътре в него, без да знае как да я облекчи. Да го накара да говори с нея беше все едно да вадиш нечий зъб. Не че говоренето беше толкова лесно, когато страстта разкъсваше слабините ѝ като гладен звяр.

Скоро, обеща си тя, веднага след като приключат с тези тестове и възбудата намалее, ще поговорят. Ако това бе начинът на природата да събере една Порода с една-единствена жена, тогава Аманда трябваше да вярва, че природата я е чифтосала с мъж, който би я обичал със същата сила и отчаяние, каквито тя започваше да чувства към него.

— Аманда.

Тя спря, когато осъзна, че един малък, удобен автомобил е спрял до нея. Погледна нагоре и срещна загрижения поглед на Меринъс.

— Киова се обади до къщата долу. Искаш ли да те откарам?

— Той се е обадил? — Объркването я изпълни, но тя знаеше колко лесно става така, когато желанието достигне такава висока точка.

— Хайде, Аманда, качвай се. Ще те отведе обратно при Киова, ако искаш — гласът на Меринъс беше мрачен и тих.

Аманда се насили да се качи в автомобила.

— Не — Тя поклати глава, опитвайки се да мисли, за да довърши онова, което бе започнала. — Тестовете. Трябва да направим онези тестове.

— Сигурна ли си? Аманда, не се налага да го правиш.

Но трябваше. Това бе нейният живот. Може би животът на децата ѝ. Трябваше да го направи.

— Да. Да, сигурна съм — прошепна младата жена, вдигайки очи отново към Меринъс. — Заради мен и заради Киова трябва да го

направля.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

... — Пожелавам ти сънища, които да успокояват душата ти, сънища, които да нашепват тайни неизказани. Пожелавам ти сънища, които да те поддържат жив, сънища, така вълнуващи и светли, че да не можеш да ги пребориш. Пожелавам ти, детенце мое, сън, блестящ като изгрева и топъл като нежните му слънчеви лъчи. Но най-много от всичко, искам за теб множество спокойни дни.

— Заспивай сега, тук в мен, в този миг, преди нашата раздяла. И знай, че изпращам с теб духовете на орела, вълка и койота. Да те пазят от злини. Да те издигнат в прегръдките си. Защото, мое малко, скъпоценно дете, аз няма да ти донеса нищо друго, освен злина... — Гласът от минали сънища, глас на млада жена, дребна и тъжна, с тъмни очи, изпълнени със страдание.

— Те са те вкарали насила в нея... — Омразата на дядо му.

— Открихме докладите, Киова... — Думи на Даш, денят след пристигането на Киова в Имението на породите с Аманда. — Джина Мария Беър, дъщеря на Джоузеф Мълиган. Отвлечена, държана една седмица, изкуствено осеменена, преди да бъде изнасилена от охраната. Койотска порода. Тестът показва, че няма бременност при освобождаването, но по-късните бележки споменават подозрението, че може да е била, след като после са научили за по-дългия живот на койотските сперматозоиди. Подозират също така, че Койотът, който я е изнасил, може да е предизвикал втора овулация, като се е чифтосал с нея. Той се е самоубил един месец след смъртта ѝ.

— Те са я отворили и са те напъхали вътре в нея, а след това не им е пукало какво ще се случи с нея... — Гласът на дядо му бе жесток и изпълнен с омраза. — Тя страда до деня, в който умря, ти бездушно малко копеле...

— Сънувай ме, Киова... Спомняй си за мен... — Този мек глас беше ли на неговата майка? Той го бе преследвал в продължение на години, бе прониквал в сънищата му, когато животът беше най-мрачен. Когато едно дете се бореше да приеме срама и ужаса от

това, което съществуването му бе донесло на неговата непозната майка.

Киова се загледа в Ловеца на сънища. Не бе в състояние да се раздели с него през годините. Когато се похабеше, внимателно го поправяше, поддържаше дървото намазано с масло и гъвкаво, и подменяше перата, когато остарееха и станеха крехки. Защо?

Образът на неговата майка-мечта, както някога мислеше за нея, премина през съзнанието му отново. Дали пазачът, който я бе изнасил, бе узнал какво е направил? Дали майка му по някакъв начин бе вярвала, че детето ѝ е в безопасност, скрито далеч от нея, в ръцете на дядото, за когото смяташе, че ще се грижи за него?

Киова въздъхна уморено и се измъкна от леглото, от спомените и от уханието на жената, която сега го измъчваше. Как би могъл да знае, че любовта може да причинява това? Че може да разкъса парче по парче душата и да разбие на малки частици едно сърце, което той бе пазил толкова години, че чак не искаше да ги брои.

„Проклятие на природата“, така Котките наричаха разгонването. Но беше ли проклятие? Или беше начинът на природата да гарантира живота, да свърже две души, с цел да се съберат? Едната половина на другата. Но кой беше той дори да си мисли за нещо толкова невероятно, като да е открил сродната душа за себе си?

Киова излезе от къщата и се закова, когато застана пред малката Каси Синклер, която стоеше точно пред вратата.

Тя се огледа около него, синьо-сивите ѝ очи бяха сериозни и любопитни.

— Аманда е долу в главната къща, Каси — каза той тихо и се намръщи, докато тя продължаваше да гледа зад него.

Най-сетне момиченцето насочи погледа си към високия мъж и приличните на елф очи изглеждаха прекалено кротки, прекалено тъжни.

Каси беше дете на Даш и Елизабет. Преди година беше преследвана в продължение на месеци, когато един наркобарон научил, че момиченцето е плод на изкуствено осеменяване на майка му с хибридна сперма на вълк и койот. Без да подозира, че лекарят, извършил процедурата, не е използвал спермата на първия ѝ съпруг,

Елизабет не била в състояние да проумее защо този наркобарон преследва дъщеря ѝ с такава настойчивост. По някакъв начин обаче, Каси бе успяла да спаси и двете им, като по време на едно от малкото си училищни посещения, бе писала на своя приятел по писма, Даш Синклер, докато той се бе сражавал в чужбина. Даш бе дотърчал в мига, в който зовът за помощ на момиченцето бе достигнал до него.

Чифтосването на Вълчата порода и Елизабет бе довело до един здрав син и бе предизвикало вълна от спорове, която в момента обикаляше вестниците.

— Не търся Аманда — въздъхна най-сетне Каси. — Моята фея искаше да дойда тук и да се срещна с своята.

Киова примигна към нея объркано.

— Каква е тази фея? — Понякога бе по-добре просто да се водиш заедно с Каси, отколкото да спориш с нея. Тя беше странно малко момиченце, което винаги говори на някого, когото никой друг не можеше да види.

— Феята, която те наблюдава — каза детето внимателно. — Виждала съм я и преди, но не ми е позволено да говоря с тях, докато те не ми заговорят.

На Киова започна да му се иска момиченцето да се отнася и с истинските хора така.

— Аз имам фея? — Устните му се свиха при тази мисъл.

— Тя е много тъжна — прошепна Каси. — Казва, че си забравил юргана ѝ.

Младият мъж замръзна. Шок заля цялото му същество, докато се взираше в детето.

— Какво каза? — Той запази гласа си спокоен, борейки се с емоциите, които се надигаха в него.

— Забравил си юргана, който тя ти е направила, Киова — отвърна то тихо. — Тя нашепва любовта си във всяка нишка и е поставила мощна защита в тъканта му. Исква да знаеш за майчината ѝ обич.

Киова се наведе, като внимаваше да не се движи прекалено бързо, за да не изплаши детето. То гледаше към него с насълзени очи, а ръцете ѝ се притиснаха плътно към тялото ѝ.

— Виждаш ли я? — попита го той. — Тя тук ли е?

— Тя казва, че е винаги с теб — прошепна Каси. — Когато си позволиш да сънуваш, феята идва чрез Ловеца на сънища и се опитва да ти донесе радост и любов. Също така е сигурна, че те е довела до Аманда. Но ти трябва да се върнеш и да вземеш юргана. Тя го е направила само за теб.

Юргана. Киова го бе оставил в колибата. Никога не го бе използвал, когато беше там, без значение колко му бе студено.

— *Ето, малко копеле. Тя праща това за теб, за да не ти е студено. Опитам се да ѝ кажа, че животните не чувстват студ...* — Дядо му бе захвърлил юргана към него, а омразата в гласа му бе почти маниакална.

Киова го бе оставил да лежи на земята, докато старият мъж си тръгна, след това внимателно го бе сгънал, игнорирайки топлината, която сякаш се протягаше към него, и го скри в металния шкаф в кухнята. Там го бе оставил и когато си тръгна от планината. Не че някога го бе забравил. Но не искаше да има нищо общо с жената, която го бе проклела да води този живот.

— Тя плаче заради това, което той е сторил — каза тогава Каси. — Прости ѝ, Киова, тя не е знаела.

Киова стисна зъби, когато гърдите му се стегнаха от болка.

— Феята винаги е знаела, че имаш душа...

Мъжът се изправи рязко и прекоси верандата, отдалечавайки се от момиченцето.

— Киова, не си тръгвай — извика Каси. — Изоставяш Аманда, а тя се нуждае от теб. Но можеш ли да ѝ помогнеш да стане силна? Или можеш само да подхраниш демоните, които познаваш от толкова дълго време?

Киова спря и се обърна към нея.

Тя стоеше осветена от лъчите на слънцето и сенките, които нямаха смисъл. По гърба му пробяга хлад, когато осъзна какво е Каси. Малкото момиченце, създадено от изменената сперма на вълк и койот, носещо чертите и на двете породи, беше медиум. Около нея нямаше феи, а призраци, които тя виждаше и които ѝ говореха.

— Кажи ѝ, че я обичах — каза Киова дрезгаво, мислейки си за сънищата, които му се бяха явявали като дете и спокойствието, което му бяха донесли.

Каси кимна бавно.

— И тя винаги те е обичала, Киова. Поиска да знаеш, че е идвала за теб. Те са знаели за теб и за нея. Била е тръгнала към теб, когато е загубила живота си. Тя плаче за теб.

Киова направи гримаса и устните му се отдръпнаха от зъбите му, а главата му се отметна назад, докато се бореше с мъката, която разкъса сърцето му и остави неизлечима рана.

— Позволи на себе си да сънуваш, Киова — прошепна момиченцето тогава. — Позволи ѝ да те успокои отново.

Младият мъж се извърна от Каси. Трябваше да избяга от нея, и то веднага. Преди самият той да започне да вижда призраци в сенките, които се движеха около детето и в собствената му окървавена душа.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Киова имаше намерение да избяга в гората и да намери времето, от което се нуждаеше да успокои демоните, които бушуваха вътре в него. И щеше да го стори, ако мобилният телефон отстрани на колана му не бе завибрирал настойчиво.

Ръмжейки, той го издърпа и го отвори.

— Какво?

— Ела в къщата, Киова. Веднага. — Гласът на Даш беше нисък и повелителен.

Киова не си направи труда да отговори, просто се обърна и се втурна надолу през планината. Променените гени и собствените му атлетични умения му осигуриха скоростта и издръжливостта, които му бяха необходими да стигне до главната къща, където Даш го чакаше на вратата.

— Чуй ме! — Той избута Киова към стената до входа, преди младият мъж да успее да се втурне надолу по коридора към лабораторията. — Тя страда, Киова. И то много лошо. Но трябва да довърши. Това, което се случва точно сега, е прекалено важно, за да се прекъсва.

Даш беше пребледнял, сините му очи бяха потъмнели от тревога и тъга от ставащото.

— Мамка му, какво правите с нея? — Койотът се бореше срещу хватката на другия мъж и щеше да се освободи, ако Калън и Кейн не се бяха включили, за да го задържат неподвижен.

— Ще убия всички ви — изръмжа Киова.

— И си добре дошъл да го направиш, приятелю. По-късно обаче — отсече Даш в отговор. — Но точно сега ти имаш половинка, която е решена да направи това, което трябва, и се нуждае от теб. Ние не можем да я държим, Меринъс или Елизабет също. Ти трябва да го сториш, Киова. Тя не може да направи това сама.

— Ти си луд! — Младият мъж можеше да я чуе вече. Писъците...
— Мамка му, пуснете ме!

— Киова, чуй ме. Лекарите откриха нещо вътре в нея. — Даш го разтърси яростно, собствените му очи горяха. — Тя е в пълна овулация и сперматозоидите се опитват да я оплодят. Това е важно, Киова. За Бога, заради всички нас, хормонът, който се отделя сега от утробата ѝ, никога преди не бил улавян и е в толкова малки количества, че Серена Грейс се нуждае от време, за да събере достатъчно проби от хормоните в нея, докато Меринъс следи овулацията. Слушай ме... — Даш крещеше вбесено, очите му бяха яростни и отчаяни. — Заради всички нас, Киова. Твоята половинка страда заради всички нас, за да ни помогне.

— Киова... — Младият мъж чу как Аманда крещи името му, гласът ѝ беше като бич от агония, когато достигна от дълбините на лабораторните помещения.

— Киова. За нашия вид. За всички нас. Ако можем да направим нещо, каквото ѝ да е, за да стане това по-лесно за половинките ни, тогава светът ще го приеме, когато научи за това. Ние балансираме между живота и ловния сезон. Помогни ни.

Той изръмжа яростно, отмятайки глава назад към стената, когато викът отново ѝ отекна около него.

— Пусни ме да отида при нея.

Една вълна от ярост го накара да разкъса хватката на мъжете и той се втурна да отвори металната врата в края на коридора. Премина по стълбите на бегом, вземайки стъпалата по пет-шест наведнъж, докато не скочи на стоманения под и нахлу в главната лаборатория.

Беше като сцена от кошмар.

Аманда беше вързана в един гинекологичен стол, краката ѝ бяха пристегнати с ремъци, а ръцете и китките ѝ обездвижени отстрани. Между разтворените ѝ крака доктор Грей работеше бавно, докато доктор Мартин наблюдаваше един монитор, прикрепен към камерата, която очевидно беше в отвора на утробата на Аманда.

Киова изръмжа и привлече вниманието им, като накара Елизабет и Меринъс да се втурнат между него и доктор Грейс.

— Аманда! — Той тръгна към половинката си, бързо освободи ремъците на ръцете ѝ и се наведе над нея. — Дръж се за мен — помоли мъжът, когато тя изкрещя името му. — Дръж се за мен, бейби. Кажи една дума и ще спрат. Аз ще ги накарам да спрат.

На Аманда не ѝ достигаше въздух, лицето ѝ се набразди от сълзи, когато ръцете ѝ се обвиха около раменете му в отчаяна хватка.

Тя изкрещя отново, гърбът ѝ се опита да се извие, но ремъците през кръста и гърдите ѝ я държаха здраво за стола.

— Аманда не е в опасност. — Елизабет бе застанала до него сега. — Следим всичките ѝ жизнени показатели. В мига, в който организмът ѝ покаже някаква опасност, ще спрем.

Киова тръсна глава. Не искаше да слуша.

— Сперматозоидите се опитват да оплодят яйцеклетката, която се отдели. Има малка хормонална бариера или щит, който ги блокира. Предпазва я от оплождане. Но бариерата е слаба. Други хормони се освобождават в кръвта ѝ и засилват възбудата. Ето това причинява болката. Не е защото ти я докосваш... — продължи Елизабет, — а разгонването настоява за още сперма, за по-голяма сила, която да пробие щита. Доктор Грейс се опитва да улови малко количество от хормона в даден момент, за да не се отслаби щита прекалено много и да се справи с натиска срещу него. Това отслабва сперматозоидите, Киова. Пречи им да достигнат яйцеклетката. Само минимално количество от тази сперма е жизнеспособна, така или иначе, заради променените гени. Ето защо разгонването изисква полово сношение. По-голямо количество от сперматозоидите ще разкъса тази бариера. Това е пробив, ние не можем да го спрем. Беше цяло чудо, че Аманда дойде в лабораторията по това време. Доктор Грейс веднага откри промяната в кръвта, след проучванията, които е направила на моята и на Меринъс. Това може би е онова, което сме чакали...

Гласът бе заглушен от пъшканията и сподавените викове на Аманда. Тялото на младата жена беше обилно изпотено, кожата ѝ бе студена и бледа. Тя потръпна в прегръдките на Киова, а след това се опита да се извие в агония, когато риданието ѝ отекна около него.

— Обичам те — прошепна мъжът в ухото ѝ, неспособен да съдържа думите, неспособен да спре мъката, която разкъсваше сърцето му. — Позволи ми да прекратя това, Аманда. Позволи ми да те отведа оттук.

— Не! — изпъшка тя и ноктите ѝ се забиха в раменете му, когато тялото ѝ бе разтърсено от конвулсивни тръпки. — Трябва. Заради двама ни, Киова.

— Почти приключихме, Аманда. — Гласът на доктор Грейс пресекваше и Киова ненавиждаше това. — Само още малко.

— Жизнеспособните сперматозоиди почти се изтощиха — съобщи доктор Мартин. — Веднага след като приключите, вадете камерата. Ако останалите успеят да пробият, значи такава е Божията воля.

Божия воля. Проклятие на природата.

Киова стисна зъби, когато Аманда изкрещя отново в агония.

— Целуни ме, Киова — проплака тя. — Моля те, мразя това. Мразя да звуча така. Накарай ме да спра.

— О, Господи! Миличка... — Устните му покриха нейните, езикът му се плъзна дълбоко във вътрешността, когато тя го посрещна с отчаяние, което разби сърцето му.

Устните ѝ засмукаха езика му и той вкуси освободилия се хормон, като изпълни устата ѝ с него и ѝ даде това, от което тя се нуждае. Киова заглуши писъците ѝ, притисна я към гърдите си и направи всичко възможно да я утеши в момент, в който не искаше да направи друго, освен да убие тези, които ѝ причиняваха страдание.

— Боже мой! — Гласът на доктор Грейс беше възторжен. — Боже мой! Доктор Мартин, погледни това. Виждаш ли промяната? Това е нов хормон. Господи, ще дешифрираме това!

На Киова не му пукаше какво правят. Аманда го целуваше, сякаш животът им зависеше от това, и въпреки че все още се свиваше и потръпваше от болка, поне агонизиращите викове бяха стихнали.

Аманда спеше. Най-сетне. Часове по-късно, Киова я отнесе в колибата, положи я внимателно в леглото, което бяха споделяли двамата, и я покри грижливо със завивката. Най-после бе успяла да избяга от болката по единствения начин, по който можеше. Беше припаднала.

Седнал до нея, Киова приглади косата ѝ назад от лицето ѝ, преди да се наведе и да целуне нежно устните ѝ. Той не знаеше какво, по дяволите, се бе случило в онази лаборатория, но и двамата учени бяха започнали да изстрелват заповеди наляво и надясно, бърборейки за допълнително проби, кръв и нови хормони. На него не му пукаше.

Просто искаше да я изкара оттам, далеч от болката, която тя умишлено си бе причинила.

— Добре съм. — Гласът ѝ беше пресипнал, очите ѝ се отвориха леко, миглите ѝ пърхаха по бузите ѝ.

— Да. Добре си — прошепна мъжът и ръката му погали косата ѝ, докато гледаше тъжно надолу към нея.

Какво, по дяволите, щеше да прави без нея? Ако те бяха създали хормонален щит или дори лек за разгонването, как щеше да оцелее, като я загуби?

— Трябваше да го направя, Киова — каза Аманда тогава и очите ѝ отразяваха собственото ѝ вътрешно вълнение.

Той можеше да види битката, която се води вътре в нея, макар че нямаше представа каква бе тя.

Киова въздъхна дълбоко.

— Даш успя да открие докладите на Съвета за майка ми — каза той тихо, като се взираше надолу в нея, знаейки, че не може да я задържи завинаги. — Те не просто са я затворили и осеменили изкуствено. Когато е станало ясно, че не може да забременее, очевидно един от нейните пазачи я е изнасилил... и я е чифтосал. — Киова преглътна мъчително. — Никога не съм имал намерение да те принуждавам за това. Целунах те, защото щеше да изкрещиш. Продължих, защото не можех да спра. И бих го направил отново.

Слаба усмивка повдигна ъгълчетата на устата ѝ.

— Без извинения, а? — попита тя.

— Без. — Той не вярваше в тях.

— Не бих пропуснала това за нищо на света, Киова — каза Аманда, клепачите ѝ се сведоха сънливо. — Сега искам да се прибера вкъщи... — Краят на изречението прозвуча бавно и неясно, докато сънят я обземаше.

И заспа, след като разби душата му.

Киова се наведе, целуна меките ѝ устни и въздъхна тежко.

— Обичам те, половинке — прошепна той. — Винаги ще те обичам.

След това се изправи и отиде до гардероба. Овулацията бе свършила, щеше да има облекчение за Аманда, поне за известно време. Достатъчно дълго, за да му прости, молеше се той, но се съмняваше в това.

Имаше малко неща за опаковане. Киова не притежаваше много. Пистолетите и ножовете му — инструментите на професията му. Малко дрехи за преобличане, якето му. Успя да опакова всичко в рамките на един час и сега стоеше на стъпалата на верандата и отново гледаше към Даш Синклер.

— Тя забременя ли? — попита той, гласът му бе овладян и спокоен.

— Няма зачеване — Даш скръсти ръце на гърдите си и погледна към чантата на Киова. — Допълнителният хормон изглежда, е нещо като щит — съобщи той. — Според предварителните тестове, може да се използва, за да смекчи ефектите от разгонването. Вероятно обаче ще минат години, преди да сме сигурни. Доктор Грейс не смята, че е успяла да вземе достатъчно, за да постигне някакъв значителен напредък.

Киова кимна мрачно.

— Кажи й, че ако има нужда от мен... когато и да било... аз ще дойда при нея.

— Защо просто не останеш, Киова? — попита го Даш тогава. — Тя е твоята половинка. Знаеш, че никога няма да бъдеш удовлетворен без нея. А и заплахата към Аманда може да не е преминала. Кръвните расисти някак си са успели да изнудят един от агентите на Тайните служби, които я пазят. Той е упоил останалите, така че никой да не може да й помогне.

— Не мога да я принуждавам. — Киова поклати глава. — Това не е нейната мечта, Даш. Моят живот не е онова, което тя иска. Няма да й отнема това. Но ще се уверя, че е защитена. Аз винаги ще я пазя.

Той вдигна чантата си и тръгна надолу по стълбите.

— Киова. Майка ти не се е омъжвала — каза Даш. — Окончателният доклад дойде миналата вечер. Дядо ти те е излъгал. Не е имало брак, не е имало друго семейство. От това, което са открили детективите, тя е прекарала тези години, търсейки теб и баща си. Не вярвам, че е се отказала доброволно от теб. Детективите казват, че за период от година и половина, Джоузеф Мълиган и дъщеря му са изчезнали. Когато жената се е появила отново, тя е търсела баща си. Мисля, че той те е отвлякъл, след като е научил какво се е случило.

— Това вече няма значение. — Киова сви рамене, стараяйки се да запази изражението си празно, а болката — вътре в себе си. —

Всичко приключи и те са мъртви, Даш. Всички. Кажи на Аманда сбогом вместо мен.

И си тръгна. Всяка стъпка беше тежка. Всяка крачка, която го отдалечаваше от колибата, беше още един нож в сърцето му. Той щеше да дойде при нея, но само тогава, когато ѝ беше нужен. Нямаше да ѝ налага насила нищо повече от това, което вече бе. Щеше да я остави да изживее мечтата си, а той щеше да мечтае за това, което би могло да бъде.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Планините на Колорадо

Колибата не беше толкова голяма, колкото си спомняше. Киова пристъпи в мъждивата светлина на дървената постройка и се загледа в малката всекидневна с погледа на мъж, а не с омразата на едно дете.

Телевизорът още беше на стената, колекцията дискове с филми бяха подредени около него. Имаше десетки дискове. Дядо му, Джоузеф Мълиган, не се бе скъпил в образованието, което бе искал да даде на Киова. На стените имаше рафтове с книги, които сега бяха покрити с мъждив, фин прах, както и цялата стая.

От едната страна беше банята — една малка кабина с душ и тоалетна. Беше тъмна и натежала от потискаща тишина. До нея се намираше спалнята, която Киова никога не бе използвал. От мястото, където стоеше, той можеше да види леглото. Тесните му очертания бяха цели, все още идеално застлани с тънкия чаршаф, който го покриваше през годините, в които момчето бе живяло там. Само.

Киова премина през стаята, без да обръща внимание на следите, които оставяше по прашния под, и влезе в кухнята. Един стол стоеше под малката масичка в ъгъла. Печката и хладилникът, разделени от мивката, бяха до другата стена. Шкафът се намираше на същото място, където винаги е бил, по-тъмен и по-малък, отколкото си спомняше.

Младият мъж отиде до него, отвори скърцащата врата и се загледа във вътрешността.

Юрганът беше там, все така идеално сгънат, какъвто си беше и когато го постави на рафта. На долния рафт имаше една консерва боб. На друг — няколко списания. Беше толкова празен, колкото беше и самото му детството. Толкова празен, колкото и сегашният му живот. Да остави Аманда бе най-трудното нещо, което бе правил през живота си.

Той се протегна и докосна юргана. Усети топлината, която бе усетил и като дете, когато дядо му го бе захвърлил към него. Толкова

много гняв. Дядо му го бе мразил с такава сила, че все още имаше властта да го кара да страда за щастието, което не бе изживял.

Дали майка му го бе търсила в деня, в който бе умряла? Киова предположи, че е възможно. Смътно си спомняше времето преди дядо му да го доведе в колибата. Джоузеф го местеше много, винаги пътуваха. Винаги влизаха и излизаха от града под прикритието на нощта.

Разследването на Киова през годините, докато търсеше някакви други роднини, беше изкарало на бял свят изненадващи факти за този човек. Религиозен фанатик. Той беше един човек, който Киова често мислеше, че щеше да се впише идеално в кръвните расисти.

Породата поклати глава уморено. Беше прекалено късно за отговори. Мистерията за това защо майка му го бе оставила на грижите на Мълиган вероятно винаги щеше да го преследва. За толкова много години, Киова смяташе, че тя е намерила щастието, че е изтласкала него и съществуването му в дъното на съзнанието си и че никога не си е направила труда да мисли за детето, което ѝ е било вкарано насила.

Той се протегна и повдигна юргана от рафта, сложи го под мишница и се обърна да излезе от стаята. Завъртя се и спря рязко, когато се изправи лице в лице с Аманда.

Бяха изминали почти две седмици, откакто я бе видял за последно. Нощите бяха изпълнени със студена празнина, която чувстваше, че го поглъща. Самота, каквато никога не бе познавал, дори през детството си, го разяждаше.

Тя бе облечена така, както често я бе виждал, преди да бъде принуден да я спаси и да се чифтоса с нея. Стройните ѝ крака бяха обвити от дънки, а пълните ѝ гърди бяха покрити с тежък кремав пуловер, чиято свободна материя падаше покрай бедрата ѝ. Дългата ѝ красива коса се лееше около нея, по-гъста и по-копринена на вид, отколкото той си спомняше.

— Могъщият Киова — каза тя тихо, като се облегна на рамката на вратата. — Доста труден си за залавяне.

Аманда беше ядосана. Киова можеше да го подуши в свежия въздух, който изпълваше колибата.

— Как попадна тук? — попита я той, вместо да отговори на коментара ѝ.

— Даш ме докара със самолета, когато получи известие, че си бил забелязан в Денвър — отговори Аманда спокойно, въпреки че ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, когато ги скръсти пред гърдите си. — Той те издирва, откакто се събудих.

— Това не обяснява защо си тук. — Той можеше да мине покрай нея и да продължи мрачното съществуване, което приемаше, че лежи извън вратата на колибата, но вече си бе тръгнал от нея веднъж и не бе достатъчно силен да го направи втори път.

Дори ядосана, уханието ѝ се обвиваше около сетивата му и го правеше гладен за нея със сила, която все още продължаваше да го изумява.

— Татко искаше да се запознае с теб — най-сетне каза Аманда. — След празненството по случай приемането на Закона за породите, той искаше да ти благодари, задето си ме спасил. Беше разочарован.

Киова изсумтя при думите ѝ.

— Значи той не знае истината.

— Не. Не цялата — потвърди тя, като въздъхна дълбоко. — Защо си тръгна по този начин? Без да се сбогуваш?

— Не бих бил в състояние да си тръгна, ако се бях сбогувал, Аманда — отвърна най-сетне Киова рязко. — Направих най-доброто, което можах. А ти не трябваше да ме последваш така. Беше достатъчно трудно да ти върна живота обратно. Трябваше да го вземеш и да побегнеш.

— Това ли направи ти? — Тя изви вежди подигравателно. — Върна ми обратно живота? Не знаех, че някой ми го е отнемал.

Той стисна зъби, долавяйки умишления сарказъм в думите ѝ.

— Това не е животът, който ти искаш, Аманда — отсече той. — Ти искаше да се прибереш вкъщи, обратно към мечтите си.

— А ти не можеш да бъдеш част от тях, така ли? — О, да, тя беше ядосана. Уханието на гнева ѝ изпълни въздуха като взрив от топлинна енергия. — Да притичваш от една адска дупка към друга е по-важно от това да отхвърлиш живота, който може да направи и двама ни щастливи?

Киова я погледна учудено, преди да поклати объркано глава.

— Ти си дъщерята на президента, Аманда. Мислиш ли, че твоят свят ще ме приеме толкова лесно? Една Койотска порода, без фамилно име, без образование? Колко време ще мине, преди да започнеш да

виждаш това, което всички виждат, и да ме намразиш, заради живота, който започва да се превръща в капан за теб?

— О, бедният Киова! — Аманда изръмжа яростта си. — Толкова ли си изпълнен със саможертва? Или това, с което си изпълнен, са глупости?

Изненадата в него нарасна, както и зрънце забавление.

— Бил съм обвиняван и в двете. — Той сви рамене, сякаш не го интересуваше, въпреки надигащата се в него надежда.

— Мога да разбера защо. — Тя беше зачервена, очите ѝ блестяха от гняв, а тялото ѝ трепереше.

— Защо си тук, Аманда? — без заобикалки, нямаше смисъл да увърта повече. — Тръгнах си и ти дадох това, което искаше. След ада, който изтърпя, за да избягаш от мен, какво друго очакваше?

— Да избягам от теб? Мислиш, че преминах през тези кошмарни изпитания, за да мога да избягам от теб, Киова? — попита Аманда невярващо, като се изправи от рамката на вратата и го погледна с яростно изумление. — Направих това за нас. За всяко дете, което създадем. Смяташ ли, че искам нашите деца да преминат през онова, което ние трябваше да преживеем? Да бъдат захвърлени в блатото от емоции и нужди, които през половината от времето нямат смисъл, а през останалото са нищо повече от вбесяващи? Всичко, което направих, беше заради нас. Не за да избягам от теб.

Киова можеше само да се взира изумено в нея, докато отблъскваше надеждата, докато усмиряваше бликащите емоции, заплашващи да го погълнат.

— Ти искаше да се прибереш вкъщи — напомни ѝ той.

— С теб — извика жената. — Исках ти също да видиш моя живот. Исках да почувстваш радостта от детски смях, да седя с теб вечер и просто да бъдем спокойни. Да ти покажа къщата ми, за която работих толкова усърдно и да ти приготвя вечеря от онези глупави готварски книги, които си купих. Исках да видиш и другата страна, преди да обмислим следващия си ход. Не съм те молила да ме напускаш.

— Значи предполагаш, че мога да чета мислите ти, а? — изръмжа Киова, чувствайки се безсилен. — По дяволите, Аманда, мога да разбера какво искаш ти, колкото мога да разбера и къде една птица ще се изходи следващия път.

Тя примигна на грубия му начин на изразяване.

— Това бе ненужно. — Очите ѝ се присвиха предупредително. — Ти очакваш да чета мислите ти. Да знам всяка една минута какво означава празната маска, която слагаш на лицето си. Щом аз мога да се примиря с това, тогава и ти можеш да се научиш да четеш капризното ми съзнание. Не съм толкова трудна, да знаеш — подигра се тя с женско презрение.

На Киова му се прииска да се изсмее на глас. Искаше да остави усмивката, която изпълваше душата му, да се освободи, но я сдържа, виждайки бурната ярост, с която го гледа Аманда.

Тя беше неговата жена. И не бе избягала от това, не го бе намразила след облекчаването на възбудата.

— Все още не разбираш, нали, Киова? — попита тя тихо и нещастно. — Обичам те. Възбудата не беше просто физическа. С всяко докосване, с всяко противопоставяне, ти вземаше още едно късче от сърцето ми. Аз спрях да се опитвам да го разбера или да го обясня. То просто беше там. След това ти си тръгна, сякаш няма значение. — В думите ѝ имаше гняв, подхранван от болката ѝ — болка, която Киова не можеше да понесе да вижда.

— Не можех насила да ти наложа това — прошепна той и тръгна към нея, като остави юргана на масата. — Не можех да остана и да не те имам, Аманда. Да не те вдишвам с всеки дъх, който поемам. Не разбираш ли това? Трябваше да те пусна да си отидеш.

Той стоеше само на няколко сантиметра от нея, усещаше топлината на близостта ѝ, подушваше не само гнева и възбудата ѝ, но и нещо повече. Нещо сладко и ясно, което сякаш изпълваше въздуха около нея. Любов.

— И сега какво? — попита го тържествено, взирайки се в него, и нерешителност засенчваше очите ѝ. — Не искам да те изгубя, Киова. Не мога да те изгубя.

— Никога не би могла. — Той докосна лицето ѝ нежно и връхчетата на пръстите му се наслаждаваха на допира на копринената ѝ кожа и топлината, която вибрираше от плътта ѝ. — Обичам те, Аманда. С всичко, което съм. С всяка своя частица. С цялата си душа, бейби, обичам те.

Това беше повече от разгонване, повече от биологична или химическа реакция. Беше, както Киова си бе помислил, преди да я

напусне, единение на две души. То не трябваше да има смисъл. Не трябваше да бъде красиво или нежно, или мило, и той се съмняваше някога да е имало такова единение. То просто съществуваше.

— Да се махаме оттук. — Младият мъж взе юргана, една част от миналото, което оставяше със съжаление зад себе си, когато нямаше за какво друго да съжاليا.

— Ловецът на сънища сега е в моята къща — каза Аманда яростно. — Ако си го искаш обратно, предполагам, че ще трябва да издържиш да поживееш с мен известно време. Трябва да завърши срока в училището. След това можем да решим какво да правим.

Той сви мощните си рамене.

— Може да работя някъде.

— Предполагам, има голямо търсене на биячи? — Тя му хвърли развеселен поглед, когато той я поведе към вратата.

— Ами... — Киова прочисти гърлото си, очевидно чувствайки се неловко. — Също и независими компютърни програмисти и анализатори по сигурността. Занимавал съм се с това в продължение на години. Даш просто още няма достъп до информацията.

Той обичаше да разполага с нещо, за което другият мъж не знае. Това му даваше истинско чувство на удовлетворение.

— Знаех си, че си лошо момче. — Аманда се засмя към него, когато Киова залепи една целувка на челото ѝ и я изведе от колибата навън, на късния есенен въздух.

Джипът чакаше точно под градината на колибата. Както и малкият хеликоптер Стелт, с който Даш бе докарал Аманда. Другият мъж стоеше до отворената врата на пилотската кабина, а по лицето му проблесна усмивка, когато вдигна ръка за сбогом. Поне засега. Киова не си правеше илюзии, че Даш няма да се опита да го убеди да му помогне отново, когато възникне проблем. Даш Синклер беше решен да намери място в обществото за Породите, както за себе си, така и за собственото си малко семейство.

Хеликоптерът се издигна във въздуха в почти безшумно завъртане на въздушния поток, докато Киова помагаше на Аманда да се качи в джипа. Затвори вратата ѝ, след това бързо отиде до своята, скочи вътре и запали двигателя, преди да се обърне да я погледне.

— Мисля, че трябва да бъдеш напляскана — изръмжа той тогава. — Сигурен съм, че си направила нещо палаво, след като си тръгнах.

Лицето ѝ пламна, а очите ѝ светнаха от страст и любов, и удоволствие, което Киова усети ясно до пръстите на краката си.

— О-о, сигурна съм, че бях много палава — съгласи се тя с лека, порочна усмивка. — Може би дори трябва да ме вържеш и да ме изтезаваш малко. Преподай ми един урок, така да е каже.

Пенисът му, вече болезнено набъбнал, потръпна в дънките му. Мъжът се усмихна, показвайки дългите, извити кучешки зъби от двете страни на устата му.

— Ще те ухапя отново — обеща ѝ той. Чак го болеше от желание да я почувства под себе си, трепереща, докато я държи неподвижна с уста на шията ѝ, а пенисът му да се подува вътре в нея.

Аманда го погледна изпод мисли и облиза устни бавно.

— Ако аз ти позволя.

Очакването се изви горещо и тежко в слабините му. Ако тя му позволи.

Той подкара джипа на заден ход и го обърна рязко, след което се устреми надолу по стръмния път към града и към най-близкия проклет мотел, в който можеше да се регистрира. Тогава щеше да види колко ще му позволи тя. Или по-точно, колко щеше да я убеди да му позволи.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хотелската стая беше сумрачна. Избледняващата светлина на деня едва проникваше през плътните завеси, когато Аманда последва Киова в стаята. Леглото изглеждаше огромно. Аманда не можеше да погледне никъде другаде, когато в корема ѝ внезапно започна да трепти един възел от нерви.

Какво щеше да стане, ако бе сгрешила? Ако разгонването, бе единственото, което ги свързваше заедно, правейки секса толкова отчаян и изпълнен с удоволствие?

Тя стоеше мълчаливо в средата на стаята, опитвайки се да успокои внезапния страх, който се надигна вътре в нея. Когато се събуди и научи, че Киова си е тръгнал, ярост и мъка се надигнаха в нея в една вълна, която почти я унищожи. Сигурно това беше любов?

— Свали си дрехите.

Аманда потръпна от твърдия глас, толкова тъмен и порочен, така дрезгав, сякаш извираше от самите дълбини на гърдите му. Беше груб и гърлен, и тя не успя да потисне леката тръпка на удоволствие, която премина през тялото ѝ.

Младата жена облиза устни и погледна нагоре към него, когато той мина покрай нея, отиде бавно до леглото и седна на него.

— Сигурен съм, че си била много лошо момиче, докато бях далеч — каза Киова укорително. — Знаеш, че ще трябва да те накажа.

О, Господи! Най-горещата ѝ фантазия щеше да оживее. Сумракът на стаята го караше да изглежда по-тъмен, някак си по-силен, сякаш това бе възможно.

— Ами ако сега обеща да бъда добра? — Тя участваше в собствената си сексуална фантазия, вагината ѝ се навлажни от тръпката, която се изстреля през нея.

Киова се изсмя на думите ѝ.

— Сигурен съм, че ще бъдеш. След този нощ. Сега си свали дрехите. Не искаш да ми се наложи да ги разкъсам.

Аманда едва успя да потисне стона си. О, да, искаше.

— Започни с обувките. Свали всичко много бавно.

Тя едва дишаше, а коленете ѝ трепереха от вълнение, както ѝ ръцете ѝ.

Изрита обувките си. Тази част беше лесна. Ръцете ѝ се повдигнаха към копчетата на блузата ѝ и тогава започна битката. Аманда можеше да усети подутите си гърди, стегнатите горещи зърна, които ги заостряха и се потъркваха в дантелата на сутиена. Прииска ѝ се да изкрещи от това малко удоволствие.

Тя се бореше с малките копчета, а пръстите ѝ се подхлъзваха, отказващи да ѝ сътрудничат, докато Киова продължаваше да я гледа с неговите горещи черни очи. Погледът ѝ трепна нагоре и дъхът ѝ секна, когато той се изправи на крака.

— Опитваш се да ме дразниш ли? — попита я мъжът и в гласа му отекна порочна чувственост.

— Не. — Тя поклати глава яростно, докато той обикаляше около нея. — Не е така.

Дланта му улови извивката на дупето ѝ.

— Мисля, че се опитваш. Мисля, че знаеш колко е твърд пенисът ми и колко е нетърпелив езикът ми да те вкуси, и ме дразниш.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. Да, това беше.

— Не. Обещавам. Опитвам се да бъда послушна — прошепна тя бездиханно.

Това просто беше прекалено възбуждащо. Беше всичко, за което някога бе фантазирала, че и повече.

Секунда по-късно един стон се откъсна от гърлото ѝ, когато дланта му се приземи твърдо върху извивката на задничето ѝ. Смъдящият лек огън се изстреля право към вагината ѝ и накара от нея да потече гореща, гъста сметана.

— Ще си платиш за това — прошепна Киова в ухото ѝ. — Сложи ръце зад гърба си, Аманда.

О, Господи! О, Господи!

Тя бе забелязала дължината на въжето, което Киова бе събрал от джипа и сложил в джоба на дънките си, преди да влязат в хотела. Тя се раздвижи бавно, трепереща в очакване, и скръсти китките зад гърба си.

— Аз ще се насладя на това, Аманда — въздъхна той в ухото ѝ. — А ти?

Ако продължаваше със същото темпо, тя щеше да свърши преди дори да я докоснал.

Аманда вече се задъхваше, когато Киова върза здраво китките зад гърба ѝ, и въжето я стегна по-силно, когато тя задърпа възела.

— Сега, как ще свалим тези дрехи от теб? — промърмори той, като отмести косата ѝ назад, за да разкрие шията ѝ и дъхът му погали раничката, която ѝ бе направил първия път, когато я бе взел.

Аманда потрепери отново и дъхът заседна в гърлото ѝ, когато езикът му облиза мястото, а ръцете му се плъзнаха нагоре по корема ѝ, докато не достигнаха тежко повдигащите се хълмчета на гърдите ѝ и ги обхванаха.

— Някакви предложения? — попита я мъжът, а палците и показалците му уловиха зърната ѝ и ги пощипнаха решително.

Тя поклати глава яростно. Надяваше се, че Киова не очаква наистина да му отговори. Аманда едва дишаше, а какво остава да образува смислени думи.

— О, Господи! — Добре, можеше да говори.

Звукът от разкъсването на плат отекна в стаята, когато Киова дръпна блузата, за да я освободи от изящните копченца, които я придържаха. Дрехата увисна върху тялото на Аманда, като остана прилепена само върху гърдите ѝ, които се повдигаха и спускаха бързо, когато той я плъзна по раменете ѝ, а зъбите му одраскаха белега на чифтосването на шията ѝ.

Аманда щеше да свърши. Точно там и тогава, изправена в средата на стаята, тя щеше да достигне оргазъм само от вълнението, което я разкъсваше. В този момент Киова се отдръпна от нея. Тя се втренчи в гърба му, когато той изчезна в банята, чу се звук от течаща вода и секунда по-късно го видя да се връща с ленива походка.

Мъжът я гледаше с тъмни, изпълнени със страст очи, но нямаше никакъв знак, никаква причина защо бе изчезнал по такъв начин. След това вече нямаше значение, защото той застана пред жената, дланите му обхванаха гърдите ѝ и ги повдигнаха в дантелените чашки на сутиена. Лек полъх на въздух премина през зърната ѝ, преди зъбите му да се забият в едното.

— Ще те накарам да крещиш за мен — прошепна той, докато потъркваше бузите си между гърдите ѝ.

Това звучеше хубаво.

— Но първо трябва да те измъкна от тези дрехи, нали?

Звук от триенето на метал по кожа накара очите ѝ да се отворят широко, когато Киова извади ножа от калъфа отстрани до тялото си. Дръжката проблесна леко на слабата светлина, а извитият връх привлече погледа ѝ, предизвиквайки тих стон, който се откъсна от устните ѝ.

Острието се плъзна под средата на сутиена ѝ, разрязвайки плата с леко свистене. Презрамките бяха обработени по същия начин, всяка отрязана нишка разкриваше все повече и повече, докато презрамките не паднаха от тялото ѝ. Аманда бе сигурна, че ще се разтопи в локва от желанието, което отслабваше коленете ѝ.

— Много красиво — прошепна Киова вдигна другата си ръка и претегли заобленото хълмче в дланта си. — Толкова твърди, сладки малки зърна. Искаш ли да ги вкуся, Аманда?

— Боже, да! — Тя се задъхваше, бореше се за въздух, когато се насили да произнесе думите. Горещината се движеше из тялото ѝ, изгаряше нервните ѝ окончания и разпалваше всяка клетка, която притежава.

Киова се наведе по-близо, езикът му облиза едното заострено връхче и Аманда потръпна безпомощно.

— Моля те... Моля те... Моля те... — умоляваше тя, като бе готова да заплаче и да направи всичко, за да получи това, от което се нуждае.

— Непослушно момиче — прошепна той срещу зърното ѝ, секунда преди езикът му да се извие около него отново, привличайки го в устата си, където зъбите му го обгърнаха здраво.

Вагината ѝ се сви конвулсивно и изля соковете си между краката ѝ, напоявайки копринените бикини, които тя носеше под дънките си. Аманда стисна бедрата си, задъхвайки се от удоволствието, което пронизваше тялото ѝ.

Тогава мъжът се засмя, отдръпна се и се премести зад нея. За няколко секунди разряза всяка ивица плат от тялото ѝ. Коленичи зад нея, издърпа разкъсаните парчета, след това целуна заоблената извивка на дупето ѝ, преди да прокара решително зъби по нея.

— Киова! — изстена Аманда дрезгаво, докато коленете ѝ трепереха, а тя се опитваше да се задържи на крака.

Той прокарваше дръжката на ножа нагоре и надолу по бедрото ѝ, студената кожа скърцаше по плътта ѝ, когато езикът му трепна през тясната долина между двете полукълба на дупето ѝ.

— Лошите момичета се наказват — прошепна Киова, езикът му се изпъна и се притисна между плътта, която измъчваше, оставяйки огнена пътека след себе си, а дръжката на ножа се плъзна по-високо по бедрото ѝ. — Време е да започне наказанието ти, Аманда.

О, Боже, да! Най-сетне. Най-сетне.

Меката кожа се придвижи още по-нагоре, а ръката му се обви около ханша ѝ и я задържа неподвижна.

— Разтвори си бедрата — Киова дишаше тежко вече и горещият му дъх погали хълбоците ѝ.

Аманда се раздвижи, разтваряйки краката си по-широко и простена, когато дръжката на ножа се плъзна малко по-нагоре, по гъстата гореща сметана. Потърка се в подутите интимни устни, изпрацайки светкавица от удоволствие към клитора ѝ.

След това разтвори меките гънки и се плъзна по-близо и по-близо...

— Проклет да си! — изруга тя дрезгаво, когато внезапно се отдръпна.

— Казах ли ти да говориш? — отсече суровият му гърлен глас, а ръката му се приземи на дупето ѝ. Леката парваща плесница я накара да се притисне към него, ръцете ѝ се заизвиваха зад гърба ѝ отчаяно, когато от вагината ѝ потекоха още от соковете ѝ.

Тогава Киова притисна дръжката отново към нея и я плъзна през тесния процеп, докато не се намести към отвора на вагината ѝ.

— Моли за това — нареди той остро. — Моли ме да те чукам, Аманда.

— Чукай ме — изпъшка тя, знаейки, че само ръката, която обгръщаше ханша ѝ, я задържа изправена. — Моля те, Киова, моля те, чукай ме.

И той я прониза. Меката кожа раздели плътта ѝ, плъзна се в хлъзгавите ѝ сокове и започна да я разтяга еротично.

Това беше най-порочното нещо, за което Аманда някога бе чувала. Не беше чела нищо толкова неморално.

Дръжката на ножа я разтвори, плъзгайки се бавно и дълбоко вътре в нея. Стон на удоволствие разкъса тишината на стаята. След

това се измъкна. Без значение колко молеше тя, как умоляваше за още, ножът беше отстранен, а Киова се изправи бавно зад нея.

— Не ти е позволено да свършваш още — прошепна той в ухото ѝ, преди да се премести пред нея. — Лошите момичета трябва да чакат да свършат, Аманда.

— Ще бъда добра — извика тя отчаяно. — Обещавам, Киова. Ще бъда много добра.

— Наистина ли? — Мъжът свали тениската си бързо, а след това изрита мокасините си. — Нека видим колко добра можеш да бъдеш.

Панталоните бяха отстранени бавно и дебела, набъбнала дължина на пениса му се разкри, когато отметна плата настрани.

— На колене, Аманда. Покажи ми какво добро момиче можеш да бъдеш.

Тя застана на колене и погледна нагоре към широката главичка, която застана пред нея. Устата ѝ се навлажни, когато гладът прониза сърцевината на утробата ѝ, доказвайки, че възбудата ѝ, нуждата за този мъж не е само резултат от разгонването, а резултат от любовта, която Аманда носеше в душата си, чакаща там човека, който не само ще може да достигне тази любов, но и да сбъдне най-съкровениите ѝ желания.

Тя обви устни около широкия връх и простена от отчаяна нужда, когато усети първата струя предаякулационна течност. Елизабет най-накрая ѝ бе обяснила овлажняващия хормон, който се изливаше от пениса му. Течността отпускате стегнатите мускули, като им даваше гъвкавост, блокираше болката и позволяваше невероятното удоволствие накрая, кулминационното подуване на мъжкия член.

Това се случваше само с половинките. Ето защо Киова се бе изненадал, когато се бе случило онази нощ в джипа. Той не бе знаел, че може да се случи, не е имал представа, че природата го е дарила с такава способност, за да достави удоволствие на единствената за него жена.

И той го правеше. Киова имаше вкус на мед и подправки, негов собствен афродизиак, който изпълваше сетивата ѝ.

Аманда пое главичката на ерекцията му в устата си и езикът ѝ погали чувствителната долна част. Ръцете му се плъзнаха в косата ѝ. Тя видя как мускулестият му корем се огъва и се стяга, когато в гърлото му завибрира ръмжение.

Младата жена простена при звука, устните ѝ се свиха около набъбналата ерекция, когато той започна да се тласка бавно и спокойно между устните ѝ. Тя облиза и засмука гладно дебелата плът, усещайки как изпъкналите вени пулсират от притока на кръв, докато преминават по езика и чувствителните ѝ устни.

— Мамка му. Това е хубаво. — Гласът му бе един измъчен стон. — Засмучи го дълбоко, бейби. Това се казва добро момиче. Можеш да бъдеш добро момиче, нали, бейби?

Аманда изпъшка в отговор, поемайки го дълбоко, когато той започна да се движи по-решително навътре и навън в устата ѝ, като я обладаваше я с кратки и твърди тласъци, които караха вагината ѝ да плаче от копнеж. Аманда стенеше около пениса му, смучеше го жадно, а дланите ѝ се свиваха в юмруци от желание да го докосне.

Неговите ръце бяха в косата ѝ, пръстите му стиснаха гъстите кичури, когато ги дръпна, създавайки едно възбуждащо, огнено триене, което я накара да изкрещи от усещането. Господи, беше толкова хубаво, прекалено хубаво. Тя беше само на един дъх разстояние от кулминацията и го знаеше.

— По дяволите, устата ти е толкова гореща. — Думите изпратиха светкавица от болезнена нужда право към утробата ѝ. — Езикът ти е така нежен, толкова сладък върху пениса ми. Смучи го, бейби. Само малко по-силно...

И тя го направи, езикът ѝ се извиваше по него, усети вълните на предстоящото освобождение, които пулсираха под езика ѝ, секунда преди той да се отдръпне.

— Не! — Тя се опита да го последва и да го привлече обратно, но само го накара да седне на леглото и да я придърпа напърно върху бедрата си.

Нямаше време да извика, преди ръката му да се приземи върху повдигнатите ѝ задни части. Аманда можеше само да се извива в хватката му, отчаяна да се приближи, усещаше как клитора ѝ се подува и пулсира с всяка плесница по нежната ѝ плът.

По заоблените извивки на дупето ѝ разцъфна огън, който запраща по нервните ѝ окончания и изпрати стрели от удоволствие право към вагината ѝ, толкова интензивни, че тя едва ги издържа. Беше толкова мокра от соковете, които навлажняваха вътрешната страна на

бедрата ѝ, че женствеността ѝ капеше с гладна настойчивост. Тогава Киова я вдигна и я хвърли на леглото.

— Повдигни си дупето... по-високо — той се премести зад нея, докато тя се бореше на колене, а вързаните ѝ ръце я затрудняваха да застане в правилната позиция.

Секунда по-късно въжето се изплъзна от китките ѝ, преди Киова да сграбчи бедрата ѝ, като ги издърпа ги назад към себе си и намести главичката на пениса си към входа на мократа ѝ женственост.

Първата струя предеякулационна течност предизвика приглушен вик от гърлото ѝ, когато Аманда се опита да се притисне по-близо и да го накара да проникне в нея. Киова изчака една секунда, след това се притисна и още една струя течност бликна и изпълни вагината ѝ.

— Сега, бейби, това е начинът да се чукат лошите момичета... Силно и дълбоко... — Той проникна в нея с един силен тласък, който изпрати дебелата ерекция през стегнатите ѝ, добре овлажнени мускули и го зарови до дъното на нежната ѝ, готова вагина.

Аманда изкрещя. Един нечленоразделен звук на удоволствие, болка и желание за още, който заплашваше да разкъса разума ѝ. Беше толкова хубаво. Толкова дяволски хубаво, че щеше да я погуби.

— Харесва ли ти, Аманда? — Той се отдръпна, само за да се гмурне в нея отново, карайки сетивата ѝ да се замаят, а тялото ѝ да изгаря.

Гърбът ѝ се изви и тя се тласна назад.

— О-о, харесва ти. — Дланта му се приземи тежко върху повдигнатото ѝ дупе. — Само лошите момичета харесват това, Аманда. Ти каза, че си добро момиче.

— Лоша съм — извика жената отчаяно. — О, Господи, Киова, аз съм толкова лошо момиче! Направи го отново. Моля те, направи го отново.

Тя беше склонна да моли, когато ситуацията го оправдава. А точно сега, о, Боже, точно сега беше оправдано.

Киова плесна дупето ѝ отново, когато започна да се движи вътре в нея с бързи и силни тласъци, които я държаха само на дъх от кулминацията. Свободната му ръка държеше ханша ѝ неподвижно, спирайки я от това да го последва и да увеличи силата на тласъците.

— Кажи ми да те ухапя, Аманда — простена той внезапно и тя разбра, че е на ръба на самоконтрола си. — Господи, моля те, бейби,

позволи ми да те ухапя.

— Ухапи ме! — Аманда изкрещя думите и усети как тласъците му се засилват, как пенисът му се забива в нея, плъзгайки се енергично през собствената му предеякулационна течност и гъстата сметана, която покриваше вътрешността ѝ.

Оргазмът ѝ приближаваше. Толкова близо. Само още един дъх, още един тласък.

Киова се наведе над нея и отстрани косата ѝ от пътя си. Едно ръмжене, диво и животинско, прозвуча в ухото ѝ миг преди зъбите му да пронижат рамото ѝ, а езикът му одраска раничката. Това я изпрати над ръба.

Аманда загуби представа за реалността. По дяволите реалността, изгуби разума си, когато болезненото удоволствие от ухапването и силните тласъци на Киова я избутаха над ръба и тя експлодира в един потоп от избухващи светлини и усещания. Всяко нервно окончание се възпламени от наслада. Всяка клетка набъбна от възторг, когато освобождението се изля от нея, само за да бъде спряно от твърдата подутина, която заключи половинката ѝ дълбоко във вагината ѝ, а спермата му започна да пулсира от пениса му, за да изпълни гладната ѝ утроба.

Всяка рязка струя сперма задействаше друга, по-малка експлозия във вагината ѝ. Всяко силно туптене на израстъка, заключен в нея, я караше да крещи от удоволствие, докато Аманда вече не можеше да направи нищо друго, освен да лежи под него, трепереща конвулсивно. Екстазът сякаш нямаше край. До замъгленото ѝ съзнание достигнаха стенанията на Киова, достигнал собствената си кулминация.

Най-сетне, часове, дни по-късно, а може би бяха само минути, Аманда простена слабо, когато усети издутината да спада и пенисът му се измъкна със съжаление от горещата ѝ прегръдка.

Киова се срина до нея, придърпа я в ръцете си и я обгърна с топлината си. Тогава изтощението започна да я завладява.

— Обичам те, Киова — прошепна тя във влажните му гърди, когато усети сънят да се прокрадва над нея. — Завинаги.

Мъжът я целуна нежно по челото.

— С цялата си душа, Аманда. Обичам те с цялата си душа.

ЕПИЛОГ

Сватбата на Аманда Мейрън, дъщеря на президента Върнън Мейрън, и Койотската порода Киова Беър, се състоя в имението на Котешките породи във Вирджиния един късен съботен следобед. На церемонията присъстваха над хиляда гости.

Съединението на Котешките породи, преименувано на Убежището, отвори вратите си за първи път за други хора, освен ранени и изтощени Породи, спасени от различни лаборатории по целия свят. Сановници^[1] политици, както и роялисти присъстваха на събитието, което и настоящия репортер имаше привилегията да види.

Булката носеше традиционна дълга бяла рокля и воал, а младоженецът, облечен изцяло в черно, наблюдаваше приближаването ѝ с обожание. Същият този репортер бе имал удоволствието да присъства на всяка церемония досега, извършвана сред Породите. Сватбата на Калън Лайънс и Меринъс, на Тайбър Рейнолдс и съпругата му Рони, на Кейн Тайлър и съпругата му Шера, и сега, на Киова Беър и дребничката му съпруга, Аманда.

Засега, щастливата двойка щеше да се върне в дома на г-жа Беър в Пенсилвания, където тя ще продължи преподаването си, а г-н Беър ще създаде собствен бизнес, свързан с компютърни анализи и програмиране, в техния дом.

Президентът Мейрън беше усмихнат по време на цялата церемония, както и след нея. Беше вдигнал тост за щастливата двойка, а след това бе целунал дъщеря си нежно, преди тя да влезе в хеликоптера, който щеше да откара нея и новия ѝ съпруг към едно пазено в тайна място на меден месец.

С приемането на Закона за породите и новите Породи, които пристигаха всеки ден в Съединението, кръвните расисти ставаха още по-открити по отношение на този нов човешки вид. Търман Труман, председател на Дружеството за неопетнена генетика, съобщи вчера, че ще увеличи усилията си да намери доказателството, необходимо да докаже пред света, че Породите наистина са низши видове и поради

животинските им гени, те трябва да бъдат класифицирани като нечовешки, а не да им се дава класификация Човек, както Сенатът реши преди няколко седмици.

Радикалните групи започнаха да надават все повече глас и в много отношения да отчуждават хората, които се опитват да убедят, за да се включат в техните редици със своите предизвикващи истерия речи, разпространяващи се в ефира. В имението на Котешките породи, Убежището, вече са удвоили охраната си и с допълнителната земя, която правителството бе добавило към него, правят планове да подсиgurят собствената си безопасност. Освен това, множество правоохранителни органи от целия свят полагат усилия да убедят Породите да използват специалните си умения, като се присъединят към редиците им.

Сега се сформира специална група от Породи и военен персонал под обособен раздел на Закона, влизащ в сила през 2020 година, който дава на полицията, Агенцията за борба с наркотиците и ФБР, специално разрешително да използват крайни мерки за запазване на отбраната и сигурността на нацията. Специалната група ще бъде изпробвана в най-трудните задачи, пред които са изправени тази агенции.

По време на четиригодишния си мандат президента Мейрън цели да види какви са Породите, като се има предвид достъпът до същите права и свободи, които гражданите на тази велика страна са ползвали в продължение на векове, докато кръвните расисти работят върху подкопаването на самите основи, положени от него.

Проучванията в областта на историята на нашата велика страна показват цената и ужасите на предразсъдъците. Откакто е започнало да се измерва времето и да се записва историята, такива грешки са доказали, че струват на обществото и неговото население една точна цена в следването на подобни принципи. Ние застроихме тази земя и запазихме демокрацията си срещу всички заплахи, големи и малки, и срещу всички предразсъдъци, изправили се на пътя ни. В някои моменти, ние се подигравахме на човешката доброта, а в други, показвахме милост, продължителна като самия живот.

Настоящият репортер, като следи историческите събития около развитието на този нов човешки вид, може само да се пита какви ще са изборите, които ние ще направим сега, във време, когато историци и

психолози едновременно заявяват, че цивилизацията е достигнала своята връхна точка на човешкото съзнание. Дали ще приемем, или отново ще потънем в грешките на миналото? Само времето ще покаже...

[1] Сановник — лице от високопоставена длъжност или ранг, особено в правителството — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.